

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 42 / Hejmar 498 / Hezîran 2023

PKK ZÎLANLARIN ÇİZGİSİNDE YÜRÜYENLERİN PARTİSİDİR

Tarih Yazan Direnişler

Mustafa Karasu

✓ Türk devleti ağır saldırılar yapıyor. Halk direniyor. Halkın bir direnişi var, bir tutumu var. Bu yönüyle halk direniyor, halk boyun eğmiyor. Kimse halk direnmiyor diye bir şey söyleyemez. Kürt halkı her yerde saldırılara karşı direniyor. Bu açıktır zaten bunun için sonuç alamıyor. Gerillanın varlığı da mücadelesi de halkın bu tutumundan besleniyor, destek alıyor. Böyle bir gerçeklik var, ama şu görülüyor ki bu direniş düzeyi yeterli değil. Daha ileri bir düzeyde direnmek gerekiyor. **Sayfa: 2**

1 Haziran Atılımı ve Devrimci Halk Savaşı

Şerda Mazlum Gabar

✓ HPG ve YJA Star güçleri olarak en az on üç yıldır Devrimci Halk Savaşı stratejisini doğru hayata geçirmek noktasında tartışmalar yürütüyoruz. Bu stratejiyi anlama, derinleşme, pratikte uygulama sorunlarımız olduğu doğrudur. Ancak özellikle de 2022 yılı pratiğiyle birlikte Devrimci Halk Savaşı'nda demokratik modernite gerillacılığıyla özgür alanların nasıl savunulabileceği netleşmiştir. **Sayfa: 18**

1 Haziran Atılımı Tasfiyecî Saldırlara Karşı Büyük Mücadele Kararlılığıdır

Duran Kalkan

✓ 1 Haziran Atılımı tasfiyeciliğin tasfiye edildiğini ilan eden bir atılımdı. 1 Haziran Atılımı büyük bir ideolojik, örgütsel devrim atılımıydı. 1 Haziran Atılımı demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü yeni paradigmanın atılımıydı. Her türlü ulus devletçi çözümsüzlüğe karşı başta Kürt ve kadın sorunu olmak üzere iktidar ve devlet sisteminin, kapitalist modernite düzeninin ortaya çıkardığı bütün toplumsal sorunlara çözüm bulma zihniyetinin ideolojik-politik çizgisinin ilan edilme atılımıydı. O nedenle tabii ki yeni PKK'nin kuruluş atılımıydı. 1 Haziran günü yeni paradigma ilan edildi. Yeni paradigma temelinde PKK'nin yeniden inşasının başlatıldığı ilan edildi. Geçen 19 yıl bunlar temelinde gelişti. **Sayfa: 5**

Faşist Rejimin Çöküş Hızını Direniş ve Demokrasi Mücadelesi Belirleyecektir

Sabri Ok

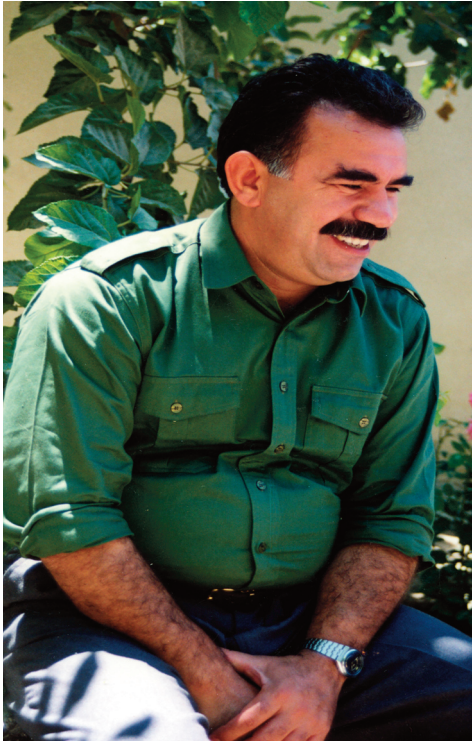
✓ Türkiye'de 9 ay sonra yerel seçimler olacaktır. AKP faşizminin yerel seçimlere nasıl bir avantaj ile gireceği önemlidir. Çöktürme planında başarılı olmadığı takdirde süreç kesinlikle aleyhinde olacaktır. Şayet Türkiye'nin metropol, büyük şehir belediyeleri AKP'ye kaptırılmaz ve AKP'nin oylarındaki düşüş devam ederse bunun AKP'yi ciddi biçimde zorlayacağı kesindir. Fakat bunun şartı AKP faşizminin devrimci-demokratik muhalefeti geriletememesi, çöktürme planında başarılı olamaması, dolayısıyla demokrasi ve özgürlük mücadelesinin daha da bir ivme kazanarak mutlak gelişmesidir. Bunun için Emek ve Özgürlük İttifakı, bileşenlerini daha da çoğaltmalıdır. **Sayfa: 26**

Mehmet Hayri Durmuş'un Kitabı Serxwebûn Yayınlarından Çıktı

Demokratik Uluslaşmanın Boyutları-2

Rêber Apo

✓ Demokratik ulusal yaşamı boyutlandırırken bir yanı sıra düşmemek için peşinen bir uyarıda bulunmak gerekir. O da demokratik ulusun veya başka tür bir ulus yaşamının daima zihinsel ve kurumsal bütünlük taşıdığına ilişkindir. Genelde toplumlar, özelde demokratik ulusal toplumlar çözümlemelerde kolaylık olsun diye çeşitli alanlara ve boyutlara ayrılır. Fakat bu ayrımların her biri kendi başına, bütünlükten kopuk şekilde var olmaz. Toplumlara, özellikle çağımızdaki demokratik ulusları canlı bir organizmaya benzetirsek, tüm alanlar ve boyutları itibarıyla birbirlerine bağlı bir canlı organizma bütünlüğü içinde yaşarlar. Dolayısıyla boyutların her biri tek tek ele alınsa da, bir bütünün parçaları olduğu daima göz önünde tutulmalıdır. **Sayfa: 16**

Zîlan Gerçeğinde Partileşelim Önderliğimizi Özgürleştirelim

PAJK Koordinasyonu

Zîlan bir kültür, bir yaşam felsefesi ve soylu kadın duruşu örneği olarak yeni yaşamın yolunu açan kadın militanlığının örneği oldu. Bu nedenle partileşme sembolü ve kimliğimizdir. Önderliğimiz Zîlan'ı bir manifesto olarak tanımladı. Bu bir yaşam ve özgürlük manifestosuydu. Kadının özgürlük mücadelesinin gelişimi, partileşmesi, özgürlük ideolojisinin oluşumunu belirleyen soylu bir duruş olarak tarihteki yerini aldı. Önderlik Zîlan yoldaşın eylemini "Bu eylem sadece 1996 yılının değil, PKK tarihin, hatta ulusal kurtuluş savaşımızın en büyük, en kutsal ve en sonuç alıcı eylemidir... PKK silahlı savaşım çizgisinde bu eylemin yeri son derece belirgindir, tarihidir. En gelişkin ve PKK'nin hak ettiği gerçek bir eylemdir" dedi. **Sayfa: 11**

İÇİNDEKİLER

Du Beden Yek Dil Rûken û Mûrat
Pirdogan Kemal
Sayfa: 15'te

Demokratik Modernite ve Sosyalizm
Duran Kalkan
Sayfa: 22'de

Apocu Ruh İle Yenilenelim Özgürlük Savaşını
Zafere Taşyalım
Ferzende İsyân
Sayfa: 28'de

Hevala Leyla û Hevalê Qasim Cewherê
Mirovahiye Ne
Murat Karayılan
Sayfa: 30'da

TARİH YAZAN DİRENİŞLER

Düşmanın özellikle Garê saldırısından bu yana her gün saldırılarını artırdığı bir süreci yaşıyoruz. Gerçekten tarihi bir mücadele veriliyor. Türk ordusu bu 3 yıl bütün imkânlarını kullanarak Hareketimize karşı savaş yürüttü. Başka bir devlete karşı savaş verseydi farklı sonuçlar alabilirdi, ama şu anda gerilla karşısında tıkanmış durumdadır. Sonuç alamamıştır. Kuşkusuz tekniği var, bazı alanlara giriyor, bazı yerleri tutuyor, ama gerilla buna karşı büyük bir tarihi mücadele veriyor, vermeye de devam edecek. Bütün halkımızın bu gerçeği bilmesi gerekiyor. Çok zor koşullarda, tünellerde imkânsızlık içinde düşmanın her türlü tekniği ile alanı 24 saat bombaladığı bir yerde büyük bir irade savaşı veriyorlar. Artık bu bir irade savaşı. Fedai güçler ile yoğun tekniğe sahip bir ordunun devasa savaşı söz konusu.

Mustafa Karasu

Önder Apo üzerindeki tecrit aslında 25 yıldır sürüyor. Bu tecridin Kürt politikasıyla doğrudan bağı var. Bundan bağımsız ele alınamaz. Tecrit bir soykırım politikasıdır. Kürtlere soykırım politikası uygulandığı için Önder Apo üzerinde de ağır tecrit uygulanıyor. Önder Apo üzerinde de orada soykırım politikası yürütülüyor. Önder Apo üzerindeki tecridi değerlendirirken Kürt soykırımını anlamadan, soykırım politikasının ne olduğunu derinliğine fark etmeden değerlendirmek doğru olmaz.

Önder Apo bir Kürt halk önderidir, 50 yıllık mücadelenin önderidir. Tarihteki en büyük Kürt mücadelesinin önderidir. Türk devleti de soykırım politikası yürütüyor. Bu bakımdan tecridi böyle ele alıp değerlendirmek lazım. Soykırım politikasından ayrı ele alınsa doğru değerlendirilemez. Önderlik üzerindeki tecridin, soykırım olduğunu görmeden tecride karşı da etkili mücadele verilemez. Bu yönüyle her Kürt, Önder Apo'ya yönelik tecridin kendi üzerinde bir soykırım politikası olduğunu, Kürdü imha etme politikası olduğunu görecektir ve böyle anlayacak, değerlendirecektir.

Hukuksuzluğun, adaletsizliğin kaynağı İmralı sistemidir

Bugün Türkiye'de büyük bir adaletsizlik var, hukuksuzluk var. Herkes adalet sisteminden bahsediyor. Hukukun, adaletin kalma-dığını söylüyor. Hukukun yani adaletin, kurumların, mahkemelerin devlet tarafından yönlendirildiğini, tamamen hükümetin istediği doğrultuda çalıştığını söylüyorlar. Bu doğrudur. Çünkü bir soykırımcı Türk devleti var. Bunu uygulayan bir hükümet var. Böyle bir hükümet tabii ki hukuku ayaklar altına alacak ve adalet filan da dinlemeyecektir. Bu açıdan kim Türkiye'de hukuktan, adaletten söz ediyorsa bunun kaynağını bilmesi, kaynağına inmesi gerekiyor. Türkiye'de bütün hukuksuzlukların, adaletsizliğin kaynağı İmralı'daki düzendir. İmralı'da Türkiye kendi anayasasını, uluslararası sözleşmelerin hepsinin çiğnemektir. Bütün adaletsizlik buradan kaynaklanıyor. Bu yönüyle İmralı'daki tecride karşı mücadele vermeden, bu gerçeği ortaya koymadan, bunu teşhir etmeden Türki-

ye'deki hukuksuzluğa, adaletsizliğe karşı doğru, tutarlı mücadele verilemez. Bunu herkesin böyle görmesi, anlaması gerekiyor. Eğer hukuksuzluk var diyorsak, adaletsizlik var diyorsak ve gerçekten bunda samimiysek o zaman İmralı'daki hukuksuzluğa, tecride karşı tutum almak gerekir. Tutarlılık budur. Bunu yapmadan kimse ben adalet savaşı veriyorum, hukuk savaşı veriyorum diyemez. Bu inandırıcı olamaz. Et-kisi olamaz. Bu açıdan bu gerçek görülecek. Türkiye'deki hukuksuzluğun kaynağı, adaletsizliğin kaynağı, baskıların kaynağı, kötülüklerin kaynağı budur.

Tabii bunların kaynağı Kürt sorunudur, Kürt sorunundaki çözüm-süzlüktür. Bunun en somut ifadesi de Türk devletinin Önder Apo'ya yönelik uygulamalarıdır. Önder Apo'ya uygulanan politika, bütün Kürtlere, Kürt halkının özgürlük mücadelesine, demokrasi güçlerine, herkese yönelik bir uygulamadır. Sadece Kürtlere değil, Türkiye demokrasi güçlerine yönelik de uygulamadır. Onlar da baskı altındalar, onlar da her türlü adaletsizlikle karşı karşıyalar. Bu gerçeğin görülmesi ve bu temelde de herkesin bu adaletsizliğin ve hukuksuzluğun nedenini İmralı'da görüp buna karşı çıkması gerekiyor.

Uluslararası alanda da kim adaletten, hukuktan söz ediyorsa İmralı düzenine karşı çıkması gerekiyor. Yoksa kimse dürüst, samimi ve inandırıcı olamaz. Bu yönüyle tecride karşı mücadelede bu gerçeğin ortaya konulması, bu durumun teşhir edilmesi ve herkesin buna tavır alması gerekir. Adalet isteyen, hukuk isteyen, hukuktan yana olan herkesin bu çerçevede harekete geçmesi gerekiyor.

Zilan Haziran şehitlerimizin sembolü oldu

Komploya karşı gerçekleştirdiği eyleminin yıldönümü vesilesiyle Zilan yoldaşı saygıyla, minnetle anıyorum. Yine Haziran'da şehit düşen çok değerli yoldaşlarımızı da anmak istiyorum. Helmet yoldaşı, Sema Yüce yoldaşı, Leyla Wan yoldaşı yine yakın zamanda Rojava'da şehit düşen kadın yoldaşları, Xakurkê'de şehit düşen Azad yoldaşı, Ordulu bir Türk arkadaşımız olan Asya yoldaşı, yine şehit Diyako yoldaşı, Metîna şehitlerini minnetle, saygıyla anıyorum.

Gerçekten Haziran'da çok önemli şehitler verdik. Haziran şehitlerinin sembolü artık Zilan oldu. Zilan şahsında bunları anıyoruz. Zilan yoldaşın eylemi tarihi bir eylemdi. Önder Apo'ya karşı 6 Mayıs'ta gerçekleşen bombalı saldırıya karşı bir cevaptı. Bu, büyük bir duyarlılığı gösteriyor, hissetmeyi gösteriyor. Önder Apo'nun bu halk için, bu ülke için, kadınlar için ne anlama geldiğini, ne değer taşıdığını bildiği için buna karşı büyük bir öfke ile eylemini gerçekleştiriyor. Ama büyük bir disiplinle, büyük bir iradeyle, büyük bir kararlılıkla, sarsılmadan bu eylemini gerçekleştiriyor.

Bu eylem çizgisi aynı zamanda kadın özgürlük mücadelesi açısından da çok önemli bir dönüm noktası oluyor. Bu eylem kadın özgürlük mücadelesinin, kadın militanlarının duruşunu da ölçüsünü de belirliyor. Önderlik zaten kadın özgürlüğü açısından Zilan arkadaşın mektubunu bir manifesto niteliğinde ifade etmişti. Zilan yoldaşın ortaya koyduğu ölçüler kadın özgürlük mücadelesi yürüten bütün arkadaşların önüne koymuştu. Bu

açıdan bugün gelişen büyük kadın özgürlük mücadelesinde bunun çok büyük rolü vardır.

Yine geçen günlerde şehit düştükleri ilan edilen ve ses kayıtları yayınlanan Zana Rojda ve Xebat Kop arkadaşları minnetle ve saygıyla anıyorum. Onların konuşmaları gerçekten hepimizi çok etkiledi. Birçok şeyi yeniden değerlendirme, gözden

geçirme mesajı gibi oldu. Bu iki arkadaşın bu tutumu 50 yıllık mücadelenin zirveleşmesi oluyor. 50 yıllık mücadelenin sonucu ortaya çıkan bir fedailiktir.

Bunun başlangıcı her zaman söylediğim gibi Önder Apo'nun duruşudur. Önder Apo'nun böyle bir mücadeleye cesaret etmesidir. Böyle bir mücadeleye cesaret etmek en büyük fedailiktir. O koşullarda kesinlikle böyleydi. Önder Apo böyle bir mücadeleye cesaret ederken, öyle sıradan bir mücadele, reformist mücadele değil, gerçekten soykırımcı sömürgeciliği yıkacak, ona meydan okuyan bir anlayışla yola çıktı. O da PKK çizgisi oldu. PKK böyle bir anlayışla ortaya çıktı; militanları böyle yetiştirdi. Önder Apo'nun bu duruşunun, ve PKK çizgisinin en önemli, en somutlaşmış hali ise 14 Temmuz Direnişçiliği oldu. 14 Temmuz Direnişçilerinin duruşu çok önemlidir. Bunun herkes tarafından çok iyi bilinmesi gerekiyor. Bu arkadaşlar şehadete giderken en moralli hallerini yaşıyorlardı. Şehadet yaklaştıkça moralleri, coşkuları artıyordu. Büyük bir görevi yerine getirmenin huzuruyla, coşkusuyla gözlerini kapadılar. PKK böyle bir militanlık ortaya çıkardı. İşte 14 Temmuz ruhu diyoruz, 14 Temmuz direnişçiliği diyoruz. Hayri'nin **"Mezar taşıma borçlu yazın"** sözü önemlidir. Kemal Pir **"Ben yaşamı uğruna ölecek kadar seviyorum"** diyordu. Yani uğruna ölünecek bir yaşam yaratmak için mücadele ediyordu. Yaşamını uğruna ölünecek bir yaşam yaratmak için vermişti. Bu tabii PKK'nin militanlarının ruhu oldu. Mücadele çizgisi oldu, mücadele ölçüsü oldu.

İşte bu çizgiye Zilan halkası eklendi. Zilan halkası buna yeni bir boyut, yeni bir ruh kazandırdı. Da-

ha da derinleştirdi ve kapsamlılaştırdı. Bu yönüyle 14 Temmuz ruhu Zilan ile birlikte yeni bir aşamaya geçti. Yeni bir fedai duruş ortaya çıkardı. Bu, bütün mücadeleyi etkiledi. 90'lı yıllardaki büyük mücadele, büyük savaş böyle gerçekleşti. İşte Önder Apo'ya yönelik komplo sırasında "Güneşimizi Karartamazsınız" direnişinde hem arkadaşlarımızın, hem halkımızın fedaice yaşamlarını ortaya koymaları fedailik düzeyini PKK'de daha da kapsamlılaştırdı. Bu çok önemliydi.

Önder Apo fedailere layık olmak için büyük direniş sergiliyor

Önder Apo zindandaki bu mücadelesini, bu büyük direnişini, bir yönüyle de bu fedailere layık olmak için, bu fedailerin özlemlerini gerçekleştirmek için ortaya koydu. O kadar çözümlemeyi, o kadar yoğunlaşmayı, yeni paradigmayı ortaya çıkarması tamamen bu şehadetlere, bu fedailere duyduğu sorumluluk gereği gerçekleştirdi. Gerçekten de bu yeni bir fedai ruh ortaya çıkardı. Çünkü Önder Apo'nun duruşu da fedailiğin çok önemli parçası haline geldi. Geçen yıl Rüken ve Sara yoldaşların eylemi gerçekleşti. Onlar da fedaice düşmanın üzerine yürüdüler, korkusuzca yürüdüler. Yaşamlarını ortaya koydular. Aynı Kemal Pir gibi uğruna ölünecek bir yaşam yaratmak için yaşamlarını ortaya koydular. Bu da tabii ki mücadelemizi derinden etkiledi.

En son Mêrdîn'de şehit düşen Xebat Kop ve Zana Rojda'nın tutumu tüm bunların zirveleşmesini ifade ediyor. Bir sığınakta etrafları çevrilmiş ama meydan okuyorlar. Hem meydan okuyorlar, hem de Önder Apo çizgisindeki mücadelenin başarısına, inançlarını en yüksek düzeyde ortaya koyuyorlar. Bu büyük umutlarını ortaya koyuyorlar. İşte PKK'nin mücadelesi böyle bir gerçekliği ifade ediyor. Ama bunu sadece bu arkadaşların şahsında ifade etmek de yetersiz kalır. Şimdi fedailişen bir halk gerçekliği var. Kürt halkı da bütün baskılara ve zulme rağmen direniyorsa bu fedakârlık ruhunun, bu yoldaşlarımızın, 14 Temmuz ruhunun, Zilan ruhunun, Rüken'in, Sara'nın, şehit düşen ve ses kayıtları ortaya çıkan arkadaşların ve bunun gibi binlercesinin ortaya koyduğu fedailiğin sonucudur. Fedailik artık halk gerçeği olmuştur, toplumsallaşmıştır.

Bir Kürt kültürü haline gelmiştir. Kürt yiğitliği eskiden beri bilinir. Ama işte 50 yıllık mücadele bu fedailikle birlikte Kürt yiğitliği gerçekten yeni bir aşamaya ulaşmıştır. Bu çok çok önemlidir.

Bu şu anlama geliyor: Bu halkın mücadelesi yenilemez. Evet, bedeller ödenebilir, bedel verilebilir, ağır bedeller olabilir. Çünkü düşmanımız soykırımcı. Bütün imkânlarıyla bu halkı soykırıma uğratmak istiyor. Ama bu halk da böyle çeliğe su verilmiş gibi. 50 yıllık mücadeleyle gerçekten çelikleşti ve her koşulda mücadele eden bir halk haline geldi. Ve şimdi hem böyle bir PKK ve mücadele gerçekliği ve hem de bir halk gerçekliği yaşıyoruz.

Zana Rojda ve Xebat Kop'un ses kayıtlarını dinlerken gerçekten çok etkilendik. Bunlara nasıl layık olmak gerekir? Bunlara layık olmadan yaşam olamaz, insanlık olamaz, devrimcilik olamaz. Onlar bu kadar Kürt halkın özgürlüğüne inanıyorsa, bu kadar inandılar ve gerekeni yaptılarsa o zaman biz yaşayanların, bütün halkın, bütün gençlerin, bütün kadınların bu 50 yıllık fedai ruhu bilince çıkarmaları, bunun ne anlama geldiğini görmeleri ve bunu kendinde de somutlaştırarak mücadele içine girmeleri gerekiyor. Böyle bir halk gerçekliği var ve bu oluştu. Yani bu fedailikler boşa gitmedi. Bunlar sadece bir Özgürlük Hareketi'nin, PKK'nin, gerillanın fedailiği olarak kalmadı, bütün toplumun fedai ve direnişçiliği olarak kaldılar. Bunun önümüzdeki yıllarda da mücadelemize yön vereceğini, yenilmez kılacağını söyleyebilirim.

Bu yakın tarihte şehit düşen Xemgin Serhat arkadaşı da minnetle, saygıyla anıyorum. Özel Kuvvetler Üyesi'ydi Amed'de komutanlık yapıyordu. Gerçekten önemli bir mücadele verdi. Bingöl ve Erzurum alanında kalan bir arkadaşımızdı. Sonra tekrar Medya Savunma Alanları'na dönmüştü. Uzun süre bizim yanımızda kaldı. İyi bir yoğunlaşması vardı. Onu da minnetle ve saygıyla anıyorum.

Gerilla tarihi bir mücadele yürütüyor

Xakurê ve Metîna'da önemli eylemler gerçekleştirildi. Şehitlerini saygıyla, minnetle andık. Bu eylemler önemliydi. Düşmanın özellikle Garê saldırısından bu yana her gün yoğun olarak saldırılar yürüttüğü, yaz kış demeden saldırılarını artırdığı bir süreç yaşıyoruz. Gerçekten tarihi bir mücadele veriliyor. Türk ordusu bu 3 yıl bütün imkânlarını kullanarak Hareketimize karşı savaş yürüttü. Başka bir devlete karşı savaş verseydi farklı sonuçlar alabilirdi, ama şu anda gerilla karşısında tıkanmış durumdadır. Sonuç alamamıştır. Kuşkusuz tekniği var, bazı alanlara giriyor, bazı yerleri tutuyor ama gerilla buna karşı büyük bir tarihi mücadele veriyor, vermeye de devam edecek. Gerçekten bu gerillaları saygıyla selamlıyoruz. Bütün halkımızın bu gerçeği bilmesi gerekiyor. Çok bü-

yük bir savaş veriyorlar. Zor koşullarda, bu tünellerde imkânsızlık içinde düşmanın her türlü tekniği ile alanı 24 saat bombaladığı bir yerde büyük bir savaş veriyorlar, irade savaşı veriyorlar. Artık bu bir irade savaşı. Fedai güçler ile yoğun tekniğe sahip bir ordunun devasa savaşı söz konusu. Ama tarihte görülmemiş büyük ciddiyetle mücadele veriyorlar. Düşmanın sonu almasını engelliyorlar.

Bu tabii ki devam edecek. Gerilla bu duruşunu, bu eylemlerini, bu mücadelesini sonuna kadar götürecektir. Bunu herkes bilmeli. Bunu söylerken bütün savaşı gerillaya bırakmamak gerekiyor. Bütün savaşı gerillaya bırakmak en büyük yanlış olur. Kürtler için en büyük hata olur. Bu savaşın toplumsal alanda, kültürel alanda, ideolojik alanda, her alanda sürdürülmesi gerekiyor. Kurdistan'ın dört parçasında sürdürülmesi gerekiyor ki gerillalara layık olalım. Bu bakımdan biz tabii ki gerillanın bu zorlu koşullarda mücadele etmesini, tarihi anlamını, değerini biliyoruz. Biz de

unutmayacağız, halkımız da unutmayacak. Onlar gerçekten sadece Kürt halkı açısından değil, insanlık açısından tarihin en değerli evlatlarıdır. Bu değerli evlatları tabii ki tarih yazacaktır. Halkımız da onları unutmayacaktır. Bu vesileyle o zor koşullarda direnen bu yoldaşlara en içten duygularımızla sevgimizi, saygımızı iletiyoruz. Bizim duygularımız, beynimiz, yüreğimiz hep onlarla. Biz de onlara layık olacağız. Onlara layık olmak için elimizden ne geliyorsa yapacağız.

Nerede bir "terörist" varsa gidip yok edeceğiz diyorlar. Bunun açık anlamı şudur: Bu, nerede bir Kürt varsa, nerede Kürt halkının özgürlüğünü isteyen, savunan bir kişi veya kurum varsa onlara saldıracağız, yok edeceğiz demektir. Türk devletinin amacı, Kürdün iradesini kırmak, Kürdü özgürlük mücadelesinden vazgeçirmek ve teslim almaktır. Her yerde saldırıyor. Başûr'da saldırıyor, Bakur'da saldırıyor, Rojava'da saldırıyor. Üç kişi bir yerde toplansa ona saldırıyor. Bir yerde bir yurtsever tespit ederse, bir özgür Kürdü tespit ederse onun başına hemen bomba yağıdır. Böyle soykırımcı, düşman Türk devlet gerçeği ile karşı karşı-

yayız. Soykırım kavramını bilinçli kullanıyoruz. Herkesin de soykırımcılığın ne olduğunu, bir devlet soykırımcı ise neler yapabileceğini çok iyi anlaması, kavraması ve görmesi lazım. Türk devleti neredeyse kendi varlığını Kürdü soykırımından geçirmekte görüyor. Yani kendini var etmek, yaşatmak için illa da "ben Kürdü soykırıma uğratacağım" diyor. Nasıl ki vampirler kanla beslenir, kan bulamazsa beslenemez ve ölürse, şimdi Türk devleti de vampirler gibi soykırımcı zihniyetle, Kürdü yok etmeden, Kürdün iradesini kırmadan, kanını son damlasına kadar içmeden kendisini yaşamayacağını sanıyor. Böyle bir zihniyet var. Türk devletini sıradan değerlendirenler, dünyanın başka yerindeki mücadelelerle karşılaştıranlar yanılırlar. Soykırım başka bir şeydir. Kurdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek istiyorlar. Kürdü bitirmeyi kendi varlığını yaşatmak olarak görüyorsa, böyle bir düşmanın neler yapabileceğini de görmek gerekiyor.

saldırılarına karşı direnmiyor. Bu açıktır zaten bunun için sonuç alamıyor. Gerillanın varlığı da mücadelesi de halkın bu tutumundan besleniyor, destek alıyor. Böyle bir gerçeklik var, ama şu görülüyor ki bu direniş düzeyi yeterli değil. Daha ileri bir düzeyde direnmek gerekiyor. Bu düşman saldırılarını boşa çıkarmak için mevcut direniş düzeyini ve tutumunu yetersiz görmek lazım. Herkesin yapacağı bir şey vardır. 50 yıllık bu fedai direniş Kürt halkını da fedailleştirdi. Artık özgür bir Kürt var. Bu özgür Kürt her yerde eylem yapabilir. İki-üç kişi bir araya gelebilir, tek de olabilir bunlar her yerde eylem yapabilirler. Mahallelerde, sokaklarda serhildan yapabilirler. Böyle bir Kürt gerçeği var. Yok denemez. Önemli olan bu sorumlulukla hareket etmektir. Bu saldırılar karşısında mutlaka özsavunma gerekiyor. Öz savunmanın güçlü olması gerekiyor. Öz savunma da sadece gerilla değildir. Her mahallede, her sokakta, her köyde, daha doğrusu her yurtseverin bir özsavunması

lik saldırılar var. Başûr'da, yurtseverlere saldırıyor. Başûr'da Süleymaniye'de saldırdığı zaman halkın ayağa kalkması lazım. Bu saldırılar sadece orada bir yurtsevere, ya da Bakurlu bir yurtsevere saldırı olarak görmemek gerekir. Bütün Başûr'a bütün Kürtlere yönelik bir saldırdır. Bunu böyle görmek gerekiyor. Sadece Bakurlu bir yurtsever oradaymış da Türk devleti gelmiş vurmuş. Öyle değerlendirmek gaflettir. Bunun için herkesin bu saldırılar karşısında bir tutum koyması gerekir.

Rojava Ortadoğu için bir özgürlük vahası

Rojava açısından daha da özgün bir durum var. Rojava'da işgaller var. Efrîn, Serêkaniyê, Girê Spî işgali var. Her gün saldırıyorlar. Bir kadın devrimi oldu. Kürtler için bir özgürlük alanı orası. Ortadoğu için ise bir özgürlük vahası, demokrasi vahası. Şimdi Türk devleti böyle bir yeri yok etmek istiyor, çünkü Türk devlet gericiliği bu oluşumdan korkuyor. Eğer bu sistem yaşarsa benim gericiliğim yıkılır diyor. Kendi gericiliğini ayakta tutmak için yok etmek istiyor. Kendi Kürt gerçeği için örnek olur diye yok etmek istiyor.

Buna karşı tabii ki Rojava'nın da büyük direnmesi lazım. İşgali sonlandırma mücadelesi içinde olması gerekir. Türk devleti Rojava'nın birçok yerinde, sınırı geçmiş 20-30 kilometre içerde çetelerle birlikte orada kalıyor. Onların buradan sökülüp atılması lazım. Seni yok etmek isteyen bu işgalcilere karşı sessiz kalınabilir mi? Öte yandan yeni yeni işgal hareketlerine başvurmak istiyorlar. Herhalde bu saldırıları da biraz ona zemin hazırlamak için yapıyorlar. Savaşta bir yeri düşürmek için ilk önce top atışları yapılır, karşı tarafın mevzileri yuğuşatılır, sonradan piyadeler, işgalciler girer. Rojava'ya yönelik saldırılar böyle gerçekleşiyor. Bu anlamda Cizre Kantonu eş başkanlarını yönelik gerçekleşen saldırıda yaşamını yitirenleri, yine bu yakın zamanda orada şehit düşen bütün arkadaşları minnet ve saygıyla anıyorum.

Türk devleti herkese saldırıyor. Çocuğa saldırıyor, kadına saldırıyor. Bu şu anlama gelmiyor: Sonuçta orada askerlere yönelik saldırı yapıyor o halde meşrudur. Öyle bir şey yok. Orası Kürt halkının özgür alanı. Saldırmak düşmanlıktır. Türk devleti soykırımcı olduğu için herkese saldırıyor. Bir kişi için gerekirse 100 kişi, 1000 kişiyi öldürüyor. Böyle bir zihniyete sahip. Bu açıdan tabii ki bu saldırılara karşı daha örgütlü olmak lazım.

Halkın katılımı önemi. Bir halkın özgürlük savaşı sadece silahlı güçlerle verilemez. Örneğin Rojava'da sadece askeri güçlere bağlı savaş yürütülürse bu yanlıştır. Bu anlayışın değişmesi lazım. Yedi-den yetmişe herkesin, orada YPG'nin YPJ'nin yanında olması, sahiplenmesi lazım. Savaşı sade-

olması lazım. Her yurtseverde bir özsavunma duygusunun, bilincinin olması gerekiyor. Böylelikle yurtseverler tek tek, iki iki, üç üç bir araya gelerek gerçekten bir mücadele yürütebilirler. Örneğin İzmir'de Deniz Poyraz'ı vurduklarında 3-4 Kürt genci örgütlenip düşmandan birilerini rahatlıkla vurabiliyorlardı. Kürtlük yaşanacaksa, Kürdüm diyorsak bunu yapacağız, bedelini ödeyeceğiz. Ödüyoruz zaten. 50 yıldır bedel ödüyoruz. Şu anda zindanlarda bütün arkadaşlarımız işkence altında. 80 yaşındaki babamız, dedemiz işkence görüyor. Ölüm döşğinde bırakılmıyor. O zaman bizim de bu düşmanın saldırılarının düzeyi kadar bir duruş, bir mücadele içinde olmamız gerekiyor.

Bunu Kurdistan'ın bütün parçaları için söylüyorum. Yoksa soykırımcı sömürgecilik tabii ki saldırarak, bizi bitirene kadar durmayacaktır. Bunu bilelim. Zaten öyle de diyorlar. Yani tek bir terörist kalmayana kadar derken, Kürtleri, Kürt mücadelesinden, haklarını istemekten vazgeçene kadar bunu sürdüreceğiz diyorlar. Bunu böyle bilmek gerekiyor.

Medya Savunma Alanları'na, Bakur'a, Rojava'ya, Başûr'a yöne-

ce QSD, YPG ve YPJ'ye bırakılmaz, bu yanlıştır. Bu yurtseverlik olmaz. Böyle bir yetersizlik varsa aşmaları gerekiyor. Özgür kalacaklar ise Kürtlüğünü koruyacaklarsa topyekûn savaşmaları, bedel ödemeleri gerekiyor. Nasıl gerilla bedel ödüyorsa, -ki onların da yaşımları var, onlar da can- herkes bedel ödeyecek. Kürdüm diyorsa ödeyecek, özgürlük istiyorsa ödeyecek. Topraklarına sahip çıkacaksa ödeyecek. Bu bakımdan Kürt halkının özgürlüğünü isteyenlerin, topraklarını korumak isteyenlerin mücadelelerini bugünkünden daha da etkili hale getirmesi gerekecek.

Cözüm tartışmalarının altında özel savaş var

Bu iktidarın Kürt sorununu çözme gibi bir anlayışı yok. Olacağını düşünmek bile gaflettir. Bilmem Erdoğan birkaç Kürdü bakan yapmış, şöyle yapmış böyle yapmış. Bunu demek kendini kandırmaktır, Kürt halkını kandırmaktır. Özel savaşla Erdoğan, AKP bunu yapabilir. Sürekli bunu böyle gündem yapıyorlar. Bilerek yapıyorlar bunu. Bunu gündemleştiren MIT'tir, özel savaştır. AKP-MHP ile işbirlikçilik yapan Kürtlerdir. İşbirlikçiler ve hainlerdir. Bunu gündem yapıyorlar. Böyle bir şey yok. Bu özel savaşın olmasına takılmaktadır. Bu, Kürtlerin kafasını karıştırma, Kürtlerin gücünü parçalama amacıyla "acaba bazılarında umut yaratabilir miyim? Böylelikle kendisine karşı soykırıma karşı etkili mücadele engelleyebilir miyim" amacıyla yapılan özel savaştır.

Bu, Türk devlet gerçeğini iyi anlamak gerekiyor. Soykırımcıdır. Kürdü soykırıma uğratmak istiyor. Bundan vazgeçmemiştir. Şu anda temel politikası budur. Kürt sorununu dünyanın başka yerlerindeki mücadelelerle karşılaştıranlar kendini kandıranlardır. Kürt gerçeğini tanımayanlardır. Kürde düşman olanı tanımayanlardır. Kürt düşmanlığını bilmeyenlerdir. Bu konuda çok büyük tecrübe olmasına rağmen hala bu oltalara gelme var. Böyle bir şey olamaz. AKP-MHP, iktidarı tamamen soykırıma kilitlenmiştir. Bunun dışında başka bir şey düşünmüyor. Bunu herkes böyle bilir.

Kesinlikle Türk devletinin Kürt sorununda herhangi bir çözüm arayışı yok. Kendine yakın Hüda Par veya KDP çözecekmiş, böyle bir durum yok. Özel savaşçılar bunu halkı aldatmak için söyleyebilir. Kürtlük adına bunlar düşünülemez. Bunları düşünmek Kürdü kandırmaktır. Hiçbir Kürt ile sorunu çözmez. Müslüman ile de çözmez, Hristiyan'ı ile de çözmez. Hiçbir Kürt ile, işbirlikçisi ile de çözmez. Öyle işbirlikçilerle çözüm aradığı da yok. İşbirlikçilik sadece Kürdü yok etmek için kullanılıyor. Kürdü yok etmek için gerekirse Türk devleti din bile değiştirir, Hristiyan olur, Yahudi olur.

Müslümanlığı çözüm yapacakmış. Bu, halkı aldatmaktır. Böyle bir şey yok. Evet, kullanacaklar

onu kullanıyorlar. Bazılarına da rant veriyorlar, ihale veriyorlar, ağızlarına biraz bal alıyorlar. Onlar da AKP ve soykırımcı devletin güzellemesini yapıyorlar. Kimse Kürt siyaseti adına toplumu aldatmasın, böyle bir şey yok. Çözüm mücadele ile olur. Çözüm Türkiye'nin demokratikleştirilmesi ile olur. Güçlü mücadele vereceksin. O zaman çözülür.

"Hükümete sesleniyoruz. Kürt sorununu gör çöz" yaklaşımından çıkmak lazım. Bunu da söyleyenlerin arasında "HDP niye Kürt haklarını çok savunuyor" diyenler de var. HDP zaten bedelini ödüyor. Sen bu düşman gerçeğini tanı, soykırımcı gerçeği tanı. Ondan medet umuyorsun, HDP'ye kem küm ediyorsun. Kürt gerçeği tanınmalı, düşman gerçeği de tanınmalı.

AKP iktidarının o ilk döneminde daha yeniydi. Devletleşmemiştir, zorlanıyordu, zorluklar içinde oluyordu. Önderlik bu süreçte biraz demokratikleşmeyi teşvik etti. Aslında AKP'den çok Türkiye'de demokratikleşmeyi teşvik eden bir çözüm arayışı içinde oldu.

Önderlik 2012'de çözüm için 10 madde hazırladı verdi. Çok makuldü. Dolmabahçe mutabakatı makul değil miydi? Daha makulünü kim ortaya koyacak? Ama ret edildi. Bu bakımdan hiç kimse kendini aldatmasın. Bilmem Kürt bakan olmuş, şöyle olmuş böyle olmuş. Bu soykırım bıçağının altına kafasını yatırmaktır. Aslında Kürtlükten vazgeçmektir. İradesi kırılmıştır. Mücadele edemiyor acaba böyle bir şey çözüm olabilir mi diyor. İradesi kırılanların, mücadele gücü kalmayan, olmayanların acaba böyle bir şey olabilir mi deyip kendini bu tür şeyle oyalanmasıdır, halkı aldatmaktır. Kimse böyle bir şeye girmesin.

HDP'nin bir kuruluş felsefesi var. HDP'nin esas gövdesi Kürt halkın demokrasi mücadelesidir. Serhildanlarla oluşmuş Kürt Demokratik Halk Hareketi oluşturuyor bu gövdeyi. Bu önemli birikimle partileşti. Sonradan kendi o parti gerçeğini belli düzeyde Demokratik Bölgeler Partisi'nde tutarak yeni bir partileşmeye gitti. Bu, yeni bir stratejiydi, yeni bir politikaydı. Kürt sorununun çözümünü Türkiye'nin demokratikleşmesi çerçevesinde gerçekleştirme hamlesinde bulundu. Şimdi biz HDP'den vazgeçiyoruz, HDP'yi bırakıyoruz denilebilir mi? HDP kuruluş felsefesinden vazgeçsin, başkalaşma uğrasın denebilir mi? Bu bakımdan o tür şeyler bir demagogidir. Özel savaşçıların yarattığı bir algıdır. HDP'yi töhmet altında bırakıp, baskılayıp daraltmak olur. HDP'yi sadece bir Kürt partisi haline getirmek istiyorlar. Bu, Kürtlere fayda, yarar getirmez.

Bu mücadele ittifak yapmak demektir. Türkiye'deki bütün güçlerle birlikte mücadeleyi sürdürmek demektir. Ne tek başına bir sol örgüt bu iktidarı devirebilir, ne başka bir demokrat bir güç devirebilir ve ne de sadece işçi sınıfının eylemleriyle bu elde edilebilir. Demokrasi-den yana olan bütün güçlerin faşizme karşı mücadele etmesi lazım. Bu faşizm çok fazla Kürt düş-

manı ve soykırımcı. Bu bakımdan bu iktidara karşı en esaslı mücadele vermesi gereken Kürtlerdir. Bunu bütün Türkiye'deki demokrasi güçleriyle birlikte verecekler. Kürtler özgürlüğünü kazanmak istiyorlarsa böyle kazanırlar.

HDP büyük Kürt mücadelesi veriyor zaten. Biz verdiğini görüyoruz da. Onun için ağır bedel ödüyor. Kürtlükten vazgeçirmek için baskı yapılıyor. Bu kadar baskı bu nedenledir. Onlar da vazgeçmediği için cezaevine atılıyorlar. Eziyet ediliyorlar, öldürüyorlar. Bu bakımdan o tartışmalar demagogiktir. Özel savaş tartışmalarıdır. Dar milliyetçi çevrelerin tartışmalarıdır.

Bir kere şunu belirtelim: Kürt halkı 50 yıllık mücadelesini, bu dar milliyetçi yaklaşımlarla kazanmadı. Daha milliyetçi yaklaşımı içinde olan örgütlerden hiçbirisi bir adım atamadılar. Mücadele edemediler, tasfiye oldular. Sadece demokratik ulus anlayışını, daha o zamandan halkların kardeşliği temelinde ifade edip o temelde mücadele geliştiren PKK bugünlere geldi. Ve bunun üzerine etkisi sadece Bakurla sınırlı kalmadı. Başûr'u da etkiledi. Rojava'yı da etkiledi, Rojhilat'ı da etkiledi. Ve en önemlisi de şu anda dünya halkları arasında Kürtleri onurlu, itibarlı hale getirdi. Şu anda Kürtlerin dünyada bir onuru, itibarı varsa, o dar milliyetçi yaklaşımdan çıkarak mücadele eden ve Kürtlere çok büyük kazanımlar sağlayan Özgürlük Hareketi'nin etkisidir. Bu yönüyle mücadelemizin 50 yıl önce bıraktığı, vazgeçtiği bir anlayışı 50 yıldır mücadele içinde olan Kürtlere dayatmak boştur. Kürt halkı da bunun peşinde gitmez. Kaldı ki bu yaklaşımların sahiplerini biliyor ve tanıyoruz. KDP yanlılarının Kürtlüğü nerede? Ne Kürtlüğümüştü? İki üç şehirde Kürtler üzerinde egemen olmak için bütün değerleri Kürtlük adına satıyorlar. Böyle Kürtlük mü olur? Bu yönüyle Bakur'da Kürtleri dar milliyetçi siyasete çekme çabası boşunadır.

Kürtlerin durumu 50 yıl öncesi gibi değil ki. Siyasi gücü var, ideolojisi var, politikası var, birikimi var, tarihi var. Biz çıktığımızda durum farklıydı. Mücadelemiz yoktu. Bu nedenle ayrı örgütlenme yaparak ilk önce kendi kimliğimizi, kendi varlığımızı, kendi mücadele gücümüzü ortaya çıkardık. Şimdi böyle bir durum yok. Şimdi ortaya çıkaracağımız bu güçle bütün Türkiye halkları ve Ortadoğu halkları ile birlikte her türlü gericiliğe karşı mücadele edip Kürtleri özgürleştirmek istiyoruz. İşte Kurdistan'ın dört parçasında da Önder Apo'nun bu politikası Kürt halkı tarafından benimseniyor. Gerçek budur.

Şimdi bu sanal medya veya dijital medya denilen medyanın varlığı ortamında sanki biraz geçmiş unutuluyor, gerçek unutuluyor. O anda söyleyenler bir gerçekmiş gibi algılatılmaya çalışılıyor. Dijital medyanın böyle bir etkisi var. Bu Kürt demokratik hareketinin onlarca yıllık mücadelesi var. O kadar

bedel ödemiş, o kadar ağır mücadele vermiş, Kürt halkının özgürlüğü için kimsenin ödemediği, hiçbir siyasi hareketin ödemediği bedeli ödemiş, ama kalkıp Kürt siyasi hareketin ana gövdesini oluşturduğu HDP üzerinde tartışma yapılıyor. Bu aslında sanal medyanın, dijital medyanın beyinleri uyuşturması, düşünmez hale getirmesi, günlük düşünmesi, geçmişle bağ kuramamasıdır. Yüzeyselliğin ifadesidir.

Bu bakımdan özgür basın, alternatif Kürt basını bile etkilendi. Dinliyoruz onlardan da dijital medyada konuşanlar benzer şekilde konuşuyor. Onların da sanki basiretleri bağlanmış. Dijital medyanın bombardımanı altında onlar da doğru düşünmekten uzaklaşmış, farklı yöne kaymışlar. Bu da benim onlara eleştirim olsun.

İlk önce Anayasa değişikliğine niye ihtiyaç duyulur? Ben bunu da bir özel savaş olarak görüyorum. Ama sadece özel savaş değil, aynı zamanda faşizmin kurumsallaşmasıdır. Ona anayasal, yasal çerçeve kazanmaya çalışıyorlar. Şu anda kurallara uymuyorlar. Yasalara, hukuka uymuyorlar. Her türlü zulüm, baskı yapıyorlar, hukuksuzluk yapıyorlar, bunları anayasaya kavuşturuyorlar.

12 Eylül Anayasası'nın ancak vardı, bunlar ancak daha da çoğaltarak tam bir faşizan anayasa yapmak istiyorlar. Bunlar ne anayasası yapacak? Demokratik ortam yok, demokrasi yok. Herkes en ufak bir şey üzerinden baskı yapıyorlar. Herkesi hain ilan ediyorlar, işbirlikçi ilan ediyorlar. Bu ortamda yeni bir anayasa yapmaktan söz etmek 12 Eylül Anayasası'ndan daha gerici bir anayasa yapmak için çalışmaktır. Bir nevi zorla insanlara kendilerinin dediklerini kabul ettirmeye çalışıyorlar.

12 Eylül Anayasası bile böyle değildi herhalde. Onlar bilinen bazı anayasacıları topladı, biraz dünyayı dikkate alalım, biraz başkalarını dikkate alalım kaygılarını biraz taşıdılar. Bunlar o kaygıyı bile taşıyorlar. Bunlara kimse alet olmamalı.

Onlar kendi kendine tartışsınlar. Demokratik siyaset, devrimciler, demokratlar kendi anayasalarını topluma sunmalı. Bizim alternatif anayasamız böyle desinler. Bir anayasa taslağı hazırlanmıştı daha önce. Demokrasi güçleri bizim anayasamız budur desinler. Yoksa onlarla anayasa tartışmasına girmesinler. Onların komisyonlarına katılıp meşrulaştırmaları. Meşrulaştırmaya hizmet etmemek lazım. Bir oyundur bu. Aslında bununla özel savaş kendini meşrulaştırmak istiyor. 12 Eylül Anayasası'na karşı büyük bir tepki oluştu. 1990'lardan itibaren bütün Türk halkında, demokrasi güçlerinde, muhalif herkeste bu 12 Eylül Anayasası'na karşı yeni bir anayasa yapma bilinci Türkiye'de çok tartışıldı. Böyle bir gündem oluştu. Bunu zaten istismar ettiler. Çünkü anayasa değiştirme istemi toplumda güçlü. Bunu devrimciler yarattı, bizler yarattık. Demokrasi güçleri yarattı. Ama şimdi bundan faşist

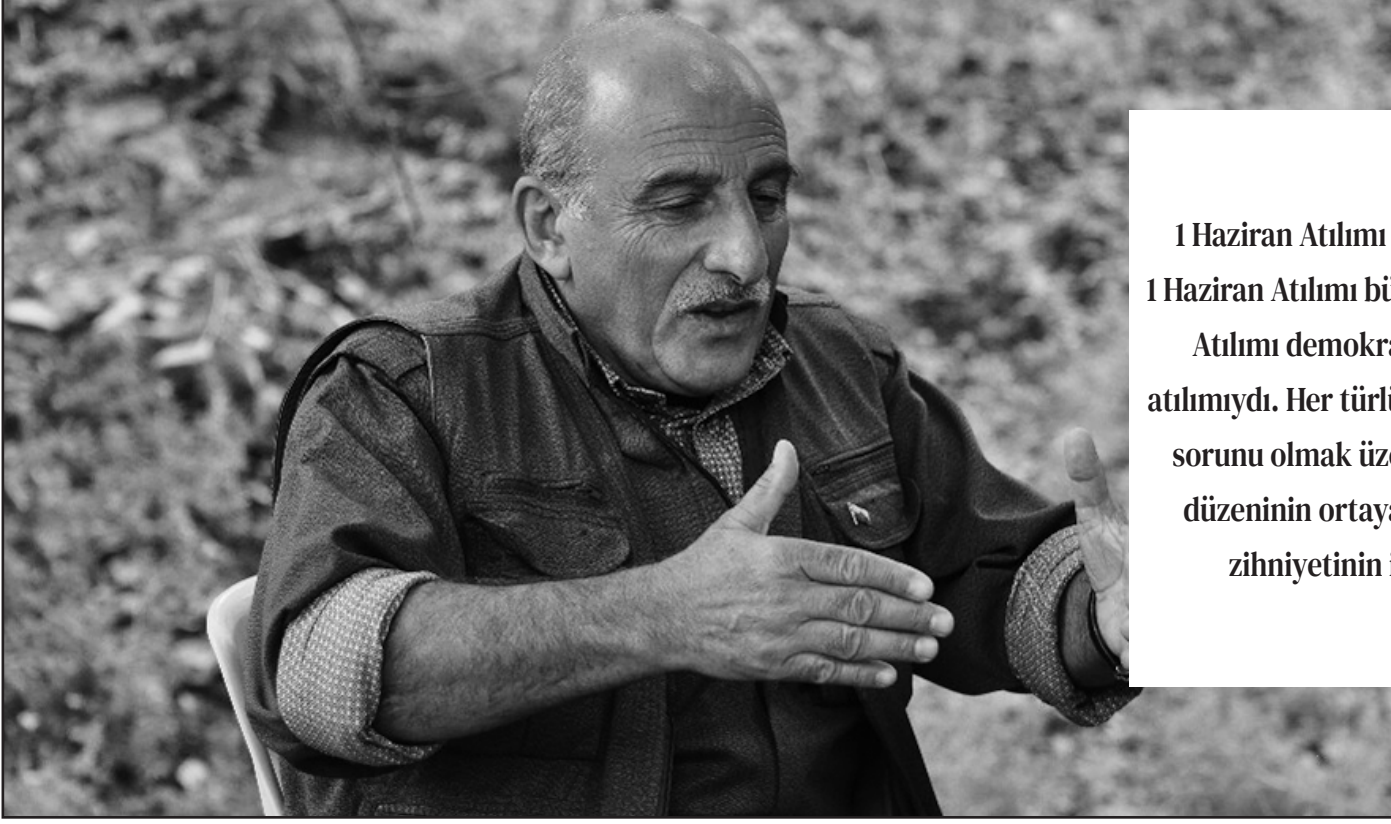
güçler yaralanmaya çalışıyorlar. Buna meydan vermemek lazım. Evet, demokratik bir anayasa gerekir ama bunlarla olmaz. Demokrasi güçleri kendi anayasasını yapıp bunu topluma sunabilirler. Bütün sivil toplum örgütleri demokratik kuruluşlarla birlikte "bizim anayasamız budur" diyebilirler.

Bismil benzeri olaylara karşı önleyici olmak lazım

Bismil'deki olaya benzer olaylar bitmişti, sıfır noktaya gelmişti. Tabii ki demokratik güçlerin örgütlülüğünün etkisi vardı. Anlaşıyor ki bu konuda zayıflıklar var. Örgütlü kurumların, örgütlü toplumların, demokratik kuruluşların bu tür sorunlara daha fazla ilgilenmesi, önceden fark etmesi ve çözmesi gerekiyor. Kuşkusuz bu olaydan sonra hemen Kürt demokratik kurumları gitti, milletvekilleri gitti. Bir çaba içine girdiler. Onları takdir ediyoruz. Ama böyle olunca gitmek yetmiyor. Önceden engelleyici bir ortam yaratmak gerekiyor. Zemin yaratmak, anlayış yaratmak gerekiyor. Bu konuda bir zayıflık var.

Yaşamlarını yitirenlerin hepsini saygıyla anıyorum. Başsağlığı diliyorum. Çok acı bir durum. Ama gerçekten bunlar olmamalı. Biz büyük bir ülke savaş veriyoruz. Bir ülkenin mücadelesini veriyoruz. Ortadoğu'nun en büyük ülkelerinden biriyiz. Büyük nüfusu olan halklardan biriyiz. Böyle bir ülkenin dört parçasında mücadele verirken bir tarla için bu kadar insan birbirini öldürür mü? Böyle büyük mücadele karşısında böyle küçük bir duruş olabilir mi? Evet, birileri biraz taviz verebilir. Bir parça tarlası eksik veya bir kaç metresi az olsa ne olur? Eskiden de işte Kurdistan'da bir tavuk için insan öldürülüyordu. Bir metre sınır için bu kadar insan öldürülüyordu. Bunlar artık ortadan kalktı diyorduk. Şimdi bunların yeniden olması bizi çok üzdü. Bunlar olmamalı. Ama bunun için de toplumun bilinçlenmesi lazım. Örgütlü toplumların bu tür çevrelerle ilişkilenmesi lazım. Toplumda bazı sorunlar, anlaşmazlıklar olabilir, oluyor da. Bazı insanların yanlış düşüncesi olabilir. Herkes tam doğruyu düşünemez. Ama bu konuda akıl adamlar olursa zamanda görüp çözebilir, önlem alabilir. Bu tür sorunlarla uğraşan akıl insanlara ihtiyaç var. Gruplara ihtiyaç var, komisyonlara ihtiyaç var. Bu gruplar sürekli toplumun her kesiminden bilgi almalı, her yerden bilgi almalı ve varsa böyle şeyler hemen gidip müdahale etmeli ve çözmelidir. Bu vesileyle ben bir daha yani herkesi sağduyuya davet ediyorum. O aileleri de sağduyuya davet ediyorum. Hiç değilse ölenlere saygının gereği artık bu tür ölümlerin yeniden yaşanmaması için hem onlarla bir barış yapmak ve hem de bu tür olayların önünü almak için herkesin çaba göstermesi gerekir.

1 HAZİRAN ATILIMI KOMPLOCU VE TASFİYECİ SALDIRILARA KARŞI BÜYÜK MÜCADELE KARARLILIĞIDIR

1 Haziran Atılımı tasfiyeciliğin tasfiye edildiğini ilan eden bir atılımdı. 1 Haziran Atılımı büyük bir ideolojik, örgütsel devrim atılımıydı. 1 Haziran Atılımı demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü yeni paradigmanın atılımıydı. Her türlü ulus devletçi çözümsüzlüğe karşı başta Kürt ve kadın sorunu olmak üzere iktidar ve devlet sisteminin, kapitalist modernite düzeninin ortaya çıkardığı bütün toplumsal sorunlara çözüm bulma zihniyetinin ideolojik-politik çizgisinin ilan edilme atılımıydı.

Duran Kalkan

Tarihi 1 Haziran 2004 Atılımımızın 20'nci yılını selamlıyor, özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese başarılar diliyoruz. 19 yıllık büyük mücadelenin kahraman şehitlerini Leyla Sorxwîn yoldaş şahsında saygı ve minnetle anıyoruz.

1 Haziran 2004 Atılımı'nın 20. yılı ve görevlerimiz konusu kuşkusuz üzerinde yoğunca durmamız, doğru anlamamız ve gereklerini yerine getirmemiz gereken bir durumdur. 1 Haziran 2004 Atılımı'nın Uluslararası Komplonun AKP biçimindeki yeni, planlı saldırısına ve bu temelde içten dayatılmaya çalışılan her türlü oportünist ve tasfiyeci tutum ve saldırıya karşı ideolojik-örgütsel yönü önde olan tarihi bir devrimci çıkıştır. Bu atılımın askeri boyutunu tamamlayanın ise özgürlük mücadelesini, 1 Haziran 2010 stratejik değişiminin Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde Uluslararası Komploya karşı geliştirip zafere götürme karar ve iradesidir.

1 Haziran Atılımı derin bir tarihsel arka plana sahiptir

Bugün böyle büyük bir mücadelelenin 19 yılını tamamlayıp 20'nci yılına girmiş bulunuyoruz. Kuşkusuz 1 Haziran Atılımı bir anda ve kendiliğinden ortaya çıkmadı. Tersine daha önce yaşanan gelişmelere bağlı gündeme gelmiş bir sonuçtu. Esas olarak da küresel kapitalist modernite sisteminin inkâr ve imha zihniyetinin uluslararası komplo temelinde gelişen saldırıları ve bu saldırıların İmralı işkence ve tecrit sistemi temelinde yürütülmesine bağlı gelişen bir atılımdır. Elbette daha öncesi de var; Önder Apo'nun çıkışıyla, PKK'nin kuruluşuyla, tarihi 15 Ağustos Gerilla Atılımı'yla, 1982 zindan direniş kararıyla, doksanlarda gelişen

halk serhıldanlarıyla, kadın özgürlük devrimiyle bağlantıları var.

Dahası yüz yıllık bir süreç uzanıyor; Kurdistan'ın parçalanması, yok sayılması ve yok edilmesini ifade eden soykırımcı zihniyet ve siyasetle bağı var. Böyle bir zihniyet ve siyaset temelinde Kurdistan'ın dört parçasında yoğun soykırımcı saldırılar, katliamlar yürütüldü. Her türlü ulusal-kültürel değer, toplumsal örgütlülük, toplumsal yaşam soykırımı hedefleyen bir saldırıyla yok edilmek istendi. Kutsal kitapların cennet olarak tanımladığı bu coğrafya, bu soykırımcı zihniyet ve siyaset saldırısıyla adeta cehenneme dönüştürülmek istendi. Kürt halkının her parçadaki itirazı, yaşam talebi, bunun için geliştirdiği direniş kanla, katliamla, idamla boğuldu.

İyi biliyoruz ki Önderliksel çıkış ve PKK'nin kuruluşu Kurdistan'da 50 yıl çok ağır bir biçimde uygulanan bu soykırımcı zihniyet ve siyaseti tamamen durdurmak, boşa çıkartmak, onun tahribatlarını önlemek için ortaya çıktı. Yine toplumsallaşmanın beşiği olan bu coğrafyada özgürlük temelinde toplumsal yaşamı yeniden oluşturmak, gerici kalesinde, saldırı merkezinde yenilgiye uğratarak özgür yaşamı ve demokratik siyaseti buradan bölgeye ve dünyaya yaymak amacıyla geliştirildi. Tamamen küresel soykırım sistemiyle bağlantılıydı. Soykırımcı sömürgeci zihniyet ve siyasetin imha ve yok etme amaçlı saldırılarına karşı insanlığı özgürce ve demokratik var etme, onu savunma, koruma, geliştirme hareketi olarak gelişme gösterdi. Önderliksel çıkış tarihsel olarak bunu ifade ediyor. PKK'nin kuruluşu ve onun geliştirdiği gerilla ve halk direnişi tamamen böyle bir Önderlik gerçeğinin hayata geçirilmesi çabasıdır.

Tüm bunları başarabilmek için de Önder Apo tarihin en derin sor-

gulamasını yaparak bu işe başlamış, adım atmış ve aslında bütün gelişmeleri de böyle derin bir eleştirel-özeleştirel sorgulamaya bağlı olarak geliştirmiş bulunuyor. Kurdistan'a, Kürt halkına dayatılan bu zihniyet ve siyaset nedir, başka halklara karşı tutumu nedir? Bunun Kürt toplumunun durumuyla, Kürt egemen sınıflarının aşiretçi-feodal yapısının durumuyla, Türk-İran-Arap egemen güçlerinin, ulus devletlerinin zihniyet ve siyasetiyle, küresel kapitalist sistem gerçeğiyle, onun üzerinde yükseldiği beş bin yıllık iktidar ve devlet sistemiyle bağı nedir? Bunları aşabilmek ve soykırımcı zihniyet ve siyaseti yenilgiye uğratarak özgür Kürt varlığını ve yaşamını yaratabilmek için ne gerektiği sorularına cevap arama temelinde varlık ve özgürlük çizgisini, özgür yaşam felsefesini, zihniyetini, özgürlüğü kazandıracak başarılı mücadele tarzını, üslubunu, temposunu ortaya çıkardı.

Mücadelemizin önemli tarihi durakları var

PKK, gerilla mücadelesi ile halkın öz gücüne ve halk direnişine dayalı olarak bu anlayışı başarıyla hayata geçirmek, bu anlayışın gördüğü amaçları başarmak için tarihin en kahramanca mücadelelerinden birisini yürüttü. Önder Apo hiç tereddüt etmeden 15 Ağustos Atılımı'nı kahramanlık atılımı olarak değerlendirdi. Hiç kimsenin gerçekleşebileceğine ihtimal vermediği bir ortamda böyle bir atılımı geliştirme kararını, iradesini, cesaret ve fedakârlığını gösterdi. Yine hiç kimsenin başarı ihtimali vermediği bir ortamda her türlü sömürgeci-soykırımcı-faşist saldırıyı kırarak, boşa çıkartacak bir gücü gösterdi. Kürtlere dayatılan bu soykırımcı zihniyet ve siyaseti teşhir ederek Kürt halkını, ka-

dınlarını, gençlerini, emekçilerini bilinçlendirip örgütledi. Özgürlük için mücadele eder bir iradeyi doğru bir tarz, kazanımcı bir üslup, yüksek bir tempoyla geçgündüz demeden yürüttüğü çabayla ortaya çıkardı, geliştirdi. Bütün bunları anı anına tarihsel olarak nasıl yaşandığını anlatan Önderlik çözümlerlerinde, savunmalarında vardır. Bugün ilgi duyan bütün çevreler bunu inceliyor, anlamaya çalışıyor, okuyor ve değerlendiriyorlar. Kendileri için, insanlık için bu tutum ve mücadeleden ders çıkartmaya çalışıyorlar.

Elbette bu mücadelenin önemli durakları var. Tarihsel bir mücadele olarak çeşitli gelişme evreleri, başarıları var. Yine hata ve eksikliklerin yol açtığı başarısızlıkları var. Bu sürecin en önemli durağının da Uluslararası komplo saldırısının da Uluslararası komplo saldırısı olduğunu biliyoruz. 9 Ekim 1998'de başlatılan 15 Şubat '99'da Önder Apo'nun Kenya'dan kaçırılarak İmralı işkence ve soykırım sistemine alınması temelinde sürdürülmeye çalışılan uluslararası komplo, bu büyük tarihi mücadelenin, Önderlik çabasının, özgürlük yürüyüşünün en önemli durağıdır.

Bizim açımızdan halk ve hareket olarak böyle bir komplo ile karşı karşıya gelmek neyi ifade ediyor? Kürt sorununu ortaya çıkartan, Kurdistan'ı parçalayan, Kürtlüğü inkâr eden, imha etmek isteyen küresel soykırım sisteminin, uluslararası komplo düzeyinde saldırı kadar küresel sistemi, insanlığı etkileyebilen önemli, ciddi bir mücadelenin ortaya çıkartılmış ve geliştirilmiş olduğunu gösteriyor. Her şeyden önce bu gerçeğin altını çizmeliyiz. Bu durumu ifade edip doğru anlamamız gereklidir.

Diğer yandan kahramanlık çizgisinde bu kadar etkili, büyük bir mücadele geliştirildi, her türlü saldırı kırıldı, boşa çıkarıldı, gelişme sağlandı ama hedeflediği, amaçla-

dığı sonuçlara da tam ulaşamadı. Uluslararası komplo düzeyinde küresel sömürgeci-soykırımcı saldırının planlanıp yürütülmesine engel olamadı. Bu zemini ortadan kaldıramadı. Komplonun gelişimini tam fark edemedi, yeterince izleyemedi. Dolayısıyla Önder Apo'yu hedefleyen böyle ağır bir saldırının gerçekleşmesinin önüne geçemedi. Ortaya çıkartılan gelişmenin gerçekliği kadar bu da karşımızda duran somut bir gerçekliktir.

Anlama ve uygulamada sorunlar hep olmuştur

Kuşkusuz bunu doğru anlamamız gerekiyor. Birini görüp diğerini görmemek yanlış ve hatalıdır. Bütünü doğru anlamamaya götürür. Biri diğerinden ne kadar önemli sorusunu sormak, cevaplamaya çalışmak da çok anlamlı değildir. Kuşkusuz bu kadar ağır inkâr ve imha koşullarında, kültürel soykırım ortamında böyle bir Önderliksel doğuş iradesi, bilinci, bunun yayılışı, örgütleniş, eyleme dönüşmesi ve bu soykırımı ortaya çıkartan küresel zihniyet ve siyasete kendisini dayatması tarihin en büyük, en anlamlı gelişmelerinden biridir. Belki de en önemlisidir. Tarihte bu tür olaylardan söz edilir. Bunlara 'tarihin mucizeleri' deniyor. Daha çok peygamberlerin geliştirdiği durumlar olarak ifade ediliyor. Önder Apo'nun, PKK örgütlülüğüyle Kurdistan'da geliştirdiği tarihsel olarak tam da bu tür gelişmelere tekabül ediyor, benziyor. Onların da çok ağır ve olumsuz koşullarda geliştikleri biliniyor. Zaten bu nedenle mucize deniyor. Kurdistan'da Önder Apo'nun geliştirdiği Özgürlük Hareketi, mücadelesi de böyle bir olaydır. Dikkat edilirse Önder Apo dışında kimsenin inancı kalmamıştır, kimse böyle bir gelişmenin olabileceğine dair inanç taşıyor.

Önder Apo'dan etkilenenlerin de ne kadar doğru anlayıp başarılı uyguladığını bu pratiğin irdelemesinde değerlendirip tartışıyoruz. Pratiğin derslerinin çıkartılmasında uluslararası komplo gibi bir saldırıyla karşı karşıya gelmek, hata ve eksikliklerin ciddi biçimde var olduğunu gösteriyor. Kendine sol-sosyalist, Kürtçü, özgürlükçü, ulusal kurtuluşçu diyen hiç kimsenin ihtimal vermediği gelişmelerin, olayların, düşünce ve tarzın yaşanmış olması tam, doğru, yeterli anlaşılamadığı ve başarıyla uygulanamadığını ortaya koyuyor. Uluslararası komplo saldırısı karşısında bizi şoke eden, tekrar tekrar daha derin olarak bizi sorgulama yapmaya götüren, zorlayan gerçeklik bu oluyor.

Pratik süreç içerisinde anlama ve uygulamada sorunlar hep olmuştur. Önder Apo bunları değerlendirmelerde, çözümlemelerde sözlü, yazılı bir biçimde hep ifade etti. Bu bir gerçekliği yansıtır. Kendimizi şimdi bu ifadeler temelinde anlamaya, eğitmeye, hata ve eksikliklerimizi aşarak yeterli hale getirmeye çalışıyoruz. Geçmişte Önder Apo defalarca "kazandığımız devrimi bize kaybettirdiniz" diyerek de birçok kez bunları eleştirel bir biçimde ifade etmişti.

Kuşkusuz en ciddi kaybetme tehlikesi uluslararası komplo saldırısıydı. O halde uluslararası komplo saldırısını doğru anlamalıyız. Bu saldırının Kurdistan'a dayatılan inkarcı ve imhacı zihniyet ve siyasetle, soykırım zihniyeti ve siyasetiyle bağını çok iyi görmeliyiz. O zihniyet ve siyasetin de beş bin yıllık erkek egemen iktidar-devlet zihniyet ve siyasetiyle bağını doğru kavramalıyız. Uluslararası komployu doğru anlayabilmek kesinlikle bu gerçekliği doğru anlamaya ve çözümlemeye bağlıdır.

Uluslararası komploya karşı verilen mücadeleyi doğru anlamak ise komployu, onu doğuran zihniyet ve siyaseti, ona karşı yürütülen mücadelelerin durumunu doğru ve yeterli anlamaktan geçer. 1 Haziran 2004 atılımı dediğimiz devrimci çıkış sürecini doğruya yakın anlayabilmek de kesinlikle bütün bunları yeterince bilince çıkartmaktan, anlamaktan, çözümlemekten, böyle bir tarihsel bilincin derslerini iyi ve yeterince çıkartmakla mümkündür.

En iyilerimiz bile çok fazla anlayarak iyi bir uygulama gerçekleştirmiyordu

Yerinde, doğru karar ve o karar temelinde yürüme iradesini gösterme büyük gelişmelere, yeni olaylara yol açar. Tarihin yeniden yazılmasını yaratır. Neden bu karar bu kadar önemli oldu? Böyle bir basın açıklaması bu kadar gelişmeye yol açtı, tarihsel anlam ifade etti? Çünkü bu kararı alamama, onun pratikleştirme adımını atacak iradeyi gösterememe ihtimali fazlasıyla vardı. Önderliksel çıkış döneminde var olduğu gibi, hatta ondan çok daha fazla artık

bu sefer Kurdistan'da herhangi bir özgürlükçü-demokratik, ulusal kurtuluşçu çıkışın olamayacağı, Önder Apo'nun bir şey yapamayacağı, bir şey geliştiremeyeceği kanaati, dünyada ilgili olan herkeste hâkimdi. Sadece dışımızdaki güçlere değil, çevremizdekilere de hâkimdi. Dost, sempatizan dediğimiz, demokratik, yurtsever olarak tanımladığımız çevrelere de hâkimdi. Sadece onlara mı hâkimdi? Hayır! İçimizde de çok etkiliydi. İçimizde de birçokları üzerinde etki sağlamıştı. Beyinle yürek olarak onları özgürce var olma ve yaşama iradesinden yoksun kılmıştı. Tam iradesiz, düzene teslim olan, sömürgeci-soykırımcı-köleciler sistemi içerisinde posası çıkmış bir yaşamı sürdürmeye razı olan duruma getirmişti.

Gerçekten de itiraf etmek lazım. En iyilerimiz bile çok fazla anlayarak iyi bir uygulama gerçekleştirmiyordu. Sadece Önderliğe, Partiye ve mücadeleye duydukları inançla, duygularıyla bir duruş, tutum gösteriyorlardı. Yoksa durumu derin bir bilinçle anlayan, çözümleyen, dolayısıyla önceden ne olup biteceğini öngörebilen, kestirebilen, onun gereklerine göre hazırlık yapan, örgüte ve eyleme yönelen, pratik geliştiren bir durumdan oldukça uzaklık yaşıyorlardı.

Böyle bir inanç durumu çok bel bağlanacak, yalnız başına çok güven duyulacak bir şey değildir. Çünkü içinde her zaman kuşku üretir. Bir yanıla dört elle sarılıyor, kara sevdıyla bağlanıyor gibi bağlı görünürsün ama eğer bu bilinçle birleşmezse süreklilik ve derinlik kazanmaz, çözümleyici olmaz. Ne ye yol açar? Tereddüde yol açar, kuşkuyla yol açar, sürekli acaba sorularını sormaya götürür. Böyle bir durum var mıydı? Evet, vardı.

Şunu bir kere daha net ifade etmekte fayda var: Kim 'bende yoktu' diyorsa, en büyük yanılgıyı o yaşıyor. Neden? O kadar bilinçsiz, olup bitenlerin farkında değil demektir. Nasıl 'bende öyle bir şey yoktu' denebilir? O zaman demek ki tehlikenin hiç farkında değilsin. Saldırının büyüklüğünü göremiyorsun. Ancak böyle bir durum ona yol açabilir ya da çok derin bir bilinç durumu, anlamlandırma durumu böyle bir şeye yol açar. Biz yönetim ve kadrolar olarak komplo karşısında böyle bir bilinç ve anlamlandırmadan uzak olduğumuzu defalarca eleştirel-özeleştirel sorgulamalarla ifade ettik. Eğer öyle olmasaydık uluslararası komplo olmazdı. Biz tam, her

şeyi, her işi doğru bilen olsaydık uluslararası komplo böyle örgütlenemezdi, Önderliği hedefleyemezdi, saldıramazdı, 15 Şubat'ı gerçekleştiremezdi.

Önderlik yürüyüşünün mucizevi karakteri

9 Ekim 1998 Komplosu başlasa bile onu 15 Şubat'a vardiirmeden boşa çıkartma imkân ve fırsatları vardı. O arada yaşanan dört aylık süreci, ortaya çıkan mücadeleyi, halkın tutumunu, Önderliğin yaklaşımlarının yol açtığı gelişmeleri, birçok saldırının boşa çıkartılmış olduğunu görüp değerlendirsek gerçeğin böyle olduğunu çok daha derin anlarız. O bakımdan kendimizi kandıracak, aldatacak değiliz.

Bu tür günleri anlamlandırmak, büyük mücadelecilerini, şehitlerini anmak, ortaya çıkan gelişmeleri kutlamak kesinlikle doğru, bütünlüklü, derinlikli sorgulamadan, anlamadan ve onun derslerini doğru ve yeterli bir şekilde çıkartmaktan geçiyor. Biz böyle yaparsak bu günleri doğru anmış, kutlamış oluruz. Ama anlamada kıt, dar, yüzeysel bir durumu yaşarsak anma toplantılarımız da kutlamalarımız da fazla bir değer ifade etmez, bize bir şey katmaz, kesinlikle bizi geliştirmez, ileri götürmez.

Uluslararası komplo Kürtlere dayatılan soykırımcı saldırıyı kırabilmek, yenilgiye uğratabilmek, bu temelde Kürt varlığını ve özgürlüğünü sağlayabilmek için Önder Apo'nun PKK örgütlülüğüyle yürüttüğü mücadelenin başarı kazanma yolunda karşılaştığı en ağır darbeydi, en ciddi engeldi, en büyük tehlikeydi. Sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetin en etkili saldırısıydı. Onun için tehlike büyüktü, ciddiydi, saldırı büyüktü. 1 Haziran 2004'e gelene kadar birçok şey yaşandı.

9 Ekim'de Önderliğe imha dayatıldı. Kim vurduya getirilerek imha edilecekti. Önder Apo tarzıyla, önsezileriyle, öngörüsüyle bunu boşa çıkardı. 15 Şubat 1999'da idam dayatıldı. Öyle ki bu konuda dünyada, Türkiye ve Kurdistan'da hemen herkes artık Önder Apo'nun gideceği bir yolunun kalmadığını, yolun sonuna geldiği noktasında hem fikirdi. Bu sadece Önder Apo gerçeğini iyi bilmemek ve aşırı pozitifist, kıyaslamacı değerlendirmelerdi. Tarihsel olaylarla kıyaslayıp onlara benzeten, onlar gibi olacağını ifade eden değerlendirmelerdi. Bu noktada yanlışlı vardı. Yoksa

öyle çok basit, yabana atılır bir düşünce değildi. Çünkü sadece TC'nin değil, İran'ın, Irak'ın gerçekliği de böyleydi. Yetmiş yılı aşkın süre Kürtlere dayatılan gerçeklik imha ve idamdı. Soykırıma karşı isyan eden, direnişe geçen, ona karşı itirazda bulunan, mücadeleye giren, hele hele silah kaldıran, savaş yapmak isteyenlere neler yapılmamıştı ki! Ölümünden ölüm beğendirilmişti. Dersim '38'i hatırlayalım. Sadece eli silahlı, dağa çıkmış savaşanlara mı saldırıldı? Hayır. Bir bütün yediden yetmişe topluma saldırıldı. Yediden yetmişe de değil, ana karnında olan çocuklara da en ağır bir biçimde katliam uygulandı. Çünkü ileride beyinde ve yüreğinde Kürtlük ideali taşıma ihtimali olan herkes de düşmandı ve imha edilmeliydi. Dersim katliamının soykırım fermanı böyledir. Tarihsel olarak belgelerine, arşivlerine açıp bakalım bunun böyle söylenip yazılmış bir husus olduğunu görürüz. Bu bizim bir uydurmamız ya da birilerini suçlamak için söylediğimiz bir şey değildir. Gerçeklik budur. Bu hem böyle kararlaştırılmış hem de en aşağılık bir biçimde uygulanmıştır. İnsanlık göz göre göre katledilmişti.

Sadece Dersim'de değil, Mahabat'tan Başur'a, oradan Rojava'ya, Amed'e Elazığ'a kadar uygulamaların hepsi böyleydi. TC Devleti'nin kuruluşu bu temeldeydi. Kanun, hukuk adı altında bazı şeyler oluşturmuşlar ama Kürt varlığı ve özgürlüğü bunların dışında bırakılmıştı. Çünkü zaten orası bir hükümle bu devlet mekanizmasının dışına çıkartılmıştı. Onun kanunu, kuralı ayrıydı; imha ve yok etmek, hem de hiçbir kural-kaide tanımadan, hiçbir zafiyet göstermeden ortadan kaldırmaktır. Bunu anayasa, yasalara da koymuşlardır.

O nedenle birçok kesimin idam edilecek diye yaklaşması, bu yönlü bir beklenti içine girmesi öyle çok anlamsız, olmayacak bir durum değildi. O nedenle Önder Apo'ya sonunun geldiğini düşündüler, bunu söylediler. Bunu söyleyenler de PKK'ye altı aylık ömür biçtiler. Önder Apo ise buna karşı mücadele etti.

15 Şubat'tan sonra Örgüt ve Halkın Önderlikle bütünleşmesi öngörülen ve beklenen sonu önledi, tersine çevirdi. Bakın, bir dar anlatımda bile onlarca kez ortaya normal işleyişin tersinden gelişme çıkıyor. Mücadelemizin, Önderlik yürüyüşünün mucizevi olması bu anlama geliyor. Mucizevi karakterini buradan alıyor. Bütün beklentilere, saldırılara, her türlü genel geçer kurallara rağmen gerillanın, halkın, örgütün Önderlikle bir olması ve bu temelde verdiği güçle Önder Apo komplo gerçeğini çözümlledi. Komplonun kendisine, PKK'ye, Kürtlere karşı olduğu kadar Türkiye'ye, Türkiye demokrasisine, Türkiye toplumunun geleceğine karşı yöneltilmiş bir saldırı olduğunu ortaya koydu.

Türkiye'de çok bütünlüklü, derin olmasa ve farklılıklar arz etse de yeni düşünceler ortaya çıkardı. Bazıları Önderliğe inandılar. Önderli-

ğin ortaya koyduğu düşünceleri daha doğru ve anlamlı buldular. Bir aydınlanma yaşadılar. Bazıları dönemin Başbakanı Ecevit gibi hiç anlamadılar. Bundan dolayı "ABD, bize Apo'yu niye verdi bir türlü anlamadık" dedi. Bu tür çevreler 'acaba işin içinde ne vardır, başımıza bela mı açılır?' kaygısı ve korkusu yaşadıkları için idam gibi bir uygulamaya gitmeye korktular. Devletli olan güçler de çoğunlukla "Biz de bundan yararlanalım. Bir politik araca dönüştürelim. Kürt soykırımını da Türkiye'deki faşist diktatörlüğü de buna dayanarak geliştirelim, gerçekleştirelim, daha güçlü kılalım" dediler. Yararlanılacak bir fırsat olarak gördüler. Bu tür yaklaşım içinde olanların başında MİT geliyordu. Bu yüzden idam uygulaması durduruldu. İdam yerine Önderliğin imhasının İmralı işkence ve tecrit sistemi içerisinde yürütülerek gerçekleştirilmesi hedeflendi. Buna "çürütme politikası" dediler. Böylece "İmralı mücadele süreci" denen süreç başlamış oluyordu.

Bu sürecin yanıltıcı yanlarından dolayı, içimizde bile bazıları hemen bu durumun Kürt sorununu çözmek için gerçekleştirilmiş planlı bir olay olduğunu düşünüp söyleyecek kadar gaflete düştüler. Oysa idam Türk devletinin tekeli sistemini daha çok tehdit edecek, Kürtleri ve insanlığı bu devlete karşı daha fazla birleştirip mücadeleye yöneltecekti. O yüzden idam yerine, İmralı işkence ve tecrit sisteminde Önderliğin çürütülmesiyle kendilerinin daha çok kazanacağını, başarılı olacaklarını varsaydılar ve idam uygulamasını bunun için durdurdular. Çünkü Önder Apo'nun İmralı işkence ve tecrit sisteminde hiçbir şey yapamayacağını düşündüler ve bundan hiç olmadıkları kadar emindiler. Fakat Önder Apo tarzıyla, çabasıyla, yoğunlaşmasıyla bir kere daha hiç kimsenin olabilir demediği bir sonucu, çıkışı olabilir kıldı.

Önder Apo normal insan ölçülerini aşan bir kişiliktir

O dönem çevremizdeki yurtsever, demokrat, sempatizan, aydın dediğimiz çevreler üzerimizde çok büyük baskı oluşturdu. Bunların içinde hem Kürtler hem de Türkler vardı. "PKK'nin yönetimi bu kadar akılsız olabilir mi?" diyorlardı. "Apo İmralı gibi bir yerde ne yapabilecek ki hala onun peşinden gidiyorlar? Artık o devir geçmiştir, Önderlik demeyi bırakın, biraz da bizi dinleyin, gelin bir çare bulalım. Biz size yol gösterebilir, çare bulabiliriz." diye çağrı yapıp, baskı uyguluyorlardı. Gerçekten buna inananlar da vardı. Tersine gelişmeler olduğunda ona da katıldılar. Aslında herkes çok kötü niyetli de değildi. Akılları ancak o kadar alıyordu. Önderlik gerçeğini tanımıyorlardı. Doğrudur, normal insanın ölçüleriyle İmralı'da yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Ama Önder Apo normal insan ölçülerini aşan bir kişilikti. Önderlik vasıfları o temeldeydi.

Zaten o zamana kadar normal insanın yapılamaz dediğini yaparak, olmaz dediklerini olur kılarak gelmişti. Bir kere daha İmralı sisteminde bunu gerçekleştirdi. Herkes hatırlar, Ecevit Başkanlığında ki koalisyon hükümeti Avrupa Birliği ile Türkiye'yi birleştirme, Kürt sorununu Avrupa Birliği'nin bireysel haklar temelindeki yaklaşımıyla çözmek istiyordu. Önder Apo, bu sözde çözüm zihniyet ve siyasetine karşı Kürt sorununun demokratik çözümünü, Demokratik Ortadoğu ve Özgür Kurdistan çözümünü zihniyet ve program ola-

mu biraz fark edince kendisine reçete veren doktorları bir yana itip hastaneden çıktı. Hastaneden kendini kurtardı ama partisinin parçalanmasını önleyemedi. Çünkü birçok çevre partinin içine üşüşmüştü. Devlet Bahçeli'nin erken seçim kararı aldırmasını önleyemedi. O zaman da "Bu Bahçeli niye bizi erken seçime gitmeye zorluyor?" demek durumunda kaldı. Yani işi ne başında anladı ne de sonunda. Komployu yöneten, komployu başarıya götüreceği söylenen parti, Başbakan Ecevit ve onun DSP'si, 3 Kasım 2002'de yapılan seçimlerde ancak yüzde bir civarında oy alabildi.

Aslında koalisyonun hepsi barajın altında kaldı. Hiçbirisi barajı geçip de yeni mecliste yer alamadı. TC Devleti'nde uluslararası komploya rağmen yaşanan başarısızlık, yönetim olmada da insanı bu duruma düşürüyordu. Başarısız yönetim olabilirsin, başaramazsan hiçbir şey olamazsın.

Sosyal demokrat, liberal, milliyetçi koalisyonun iki senede İmralı mücadelesini bu düzeyde kaybedip sıfırı tüketmesi ardından, 2002 Kasımındaki seçimlerde uluslararası komployu başarıya götürmek için Tayyip Erdoğan ve AKP, komployu örgütleyp yürüten güçler tarafından görevlendirildi. Tek başına seçim kazandırıldı. Dinci AKP, pragmatist Tayyip Erdoğan İmralı işkence ve tecrit sisteminde Önder Apo'yu yenilgiye uğratacak, uluslararası komployu başarıya götürececek bir lider ve parti olarak görüldü, dıştan ve içten bütün destekler verilerek böyle bir yönetim ortaya çıkartıldı.

AKP tehlikesi büyüktü

Önderlik örgütün ve halkın da kısmi desteğiyle önceki birçok saldırıyı boşa çıkartmayı başarmıştı. Fakat yaşanan her saldırı yeni bir saldırıydı ve büyüktü, yeni tehlikeler içeriyordu. Dolayısıyla bir saldırıyı, iki saldırıyı başarısız kılmış olmak tam sonuca gitmiş olmak değildi. Her türlü saldırının boşa çıkartılabileceği anlamına gelmiyordu. Dolayısıyla AKP tehlikesi büyüktü. Tek başına iktidara yapıldı. Türkiye'nin bütün imkânları Tayyip Erdoğan ve arkadaşlarına verildi. Bizzat NATO arkasında oldu. İçte muhalifler, egemen güçler tarafından susturuldu. AKP'nin İslam ümmeti, İslam kardeşliği fikirleriyle Kürt halkının Önder Apo'dan, PKK'den uzaklaştırılabileceği, AKP etrafında toplanabileceği, böylece Önderliğin ve partinin halk desteğini kaybedeceği hesaplanıyordu.

Aynı zamanda bu saldırı ABD'nin 11 Eylül 2001 İkiz Kule saldırıları ardından Ortadoğu'ya başlattığı siyasi ve askeri müdahaleye paralel, onun bir parçası olarak geliştiriliyordu. AKP'yi görevlendiren de ABD'ydı. Sadece onu görevlendirmekle de kalmamış, önce Afganistan'a, daha sonra Irak'a askeri müdahalede bulunarak kendisini, Ortadoğu'nun en büyük askeri

gücüne sahip bir konuma getirmişti. Buna dayanarak bütün devletlere, örgütlere, Ortadoğu'nun tümüne müdahale ediyordu. Herkes "ABD el attı, Ortadoğu'yu kendi çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandıracak" diyordu.

2002-2004 tasfiyeciliğinin gelişimi

ABD'nin bu konumu ve dış saldırısı içimizde o kadar etki yaptı ki 2002-2004 tasfiyecileri büyük bir telaşa kapıldılar. "ABD bir ayda bütün Ortadoğu'yu istediği gibi düzenleyecek, dolayısıyla karıştırmayalım, elimizi çabuk tutup ABD'den yana olalım. Yoksa yok olup gideceğiz" hezeyanına kapıldılar. İşte o tasfiyeci yapılanmanın dayandırıldığı zihniyet böyle bir zihniyetti.

Özünde küçük-burjuva bireyciliği ve maddiyatçılığına ilgi duyduklar. Biraz 'AKP gibi ihanet edip döneklik yaparsak destek bulur, önümüz açılır' anlayışına kapıldılar. Bir de 'üzerimize gelinecek, ABD bir ayda her şeyi altüst edecek, dolayısıyla yok edileceğiz' korkusu ve telaşı içine düştüler. AKP'nin seçim kazandığı ve uluslararası komployu başarması için iktidara getirilip görevlendirildiği bir dönemde ona paralel olarak PKK içerisinde de her türlü bölünme ve parçalanma, tasfiyeci gruplaşma, yönetimin parçalanması durumu ortaya çıkartıldı. Yani eş zamanlı geliştirilen süreçlerdir. Öyle ki bir yandan AKP iktidara getirilirken diğer yandan "bakın sizde AKP gibi, hocası Necmettin Erbakan'a ihanet edip İktidara getirilen Tayyip Erdoğan gibi yaparsanız önünüz açılır" dendi. Dolayısıyla "sizde Önder Apo'ya ihanet ederseniz önünüz açılacak, KDP-YNK yanında yeriniz olacak" diye bir bireysel kurtuluş yolu, yeni bir maddi yaşam yolu gösterildi. Böylece içte de her türlü oportünist, bireyci, grupçu, tasfiyeci anlayış ve tutum harekete geçirildi.

Bir yandan ABD'nin Irak'a müdahalesi, Saddam Hüseyin yönetimini Bağdat'ta yıkması, diğer yandan Tayyip Erdoğan ve arkadaşlarının daha parti kurmadan iktidara getirilmesi ve bunlara paralel de içten, her türlü provokatif, tasfiyeci dayatma ortaya çıkartılarak örgüt yok edilmek istendi.

Komplocular, Önder Apo'yu durdurup imha ve idam edemediler, daha sonra geliştirilen İmralı işkence ve tecrit sisteminde Önder Apo'yu çalışmak ve düşünmekten, üretmekten alıkoyamadıkları için Önderlik karşısında başarısız kaldılar. Bunu anladıklarından dolayı bu sefer örgütü parçalayıp, dağıtmak suretiyle Önderlikten kopartmak, yok edip Önderliği yenilgiye uğratmak istediler. 2002-2004 tasfiyeciliği böyle gelişti.

Şimdi biz bu atılıma "1 Haziran 2004 Atılımı" diyoruz ama Önder Apo 2003'ün Nisan ya da Haziran ayındaki bir görüşmede "Ben ateşkes çağırımı geri çekiyorum. Dolayısıyla ateşkes benim çağırım

temelinde ilan edildiğine göre ortadan kalkmış oluyor" dedi. Bunun üzerine örgüt Temmuz sonunda tartışma yürüttü. Önder Apo'nun bu kararını uygulamaya koyacak bir görüş ve karar birliği ortaya çıkaramadı. Dolayısıyla Önderlik görüşlerini uygulamayan, ondan kopan bir parti gerçeği ortaya çıkartılmıştı. Ardından 2003 Ekim sonu, Kasım başında Kongra-Gel Birinci Genel Kurulu oldu. Orada bu daha da ilerletildi. Alenen Önderlik çizgisinden, gerçeğinden hareketi kopartmak için örgütlü, planlı, tasfiyeci saldırı yürütüldü.

Bu saldırı öyle zayıf da değildi. Arkalarında Kürt işbirlikçiliği, ihaneti vardı. ABD'nin Irak işgali ve saldırısı vardı. Nasıl ki Semir provokasyonunun arkasında Almanya, İsveç, Avrupa'daki NATO var-dıysa Osman-Botan tasfiyeciliğinin arkasında da Kürt işbirlikçiliği ve ABD'nin Irak işgali vardı. Tamamen oraya dayanarak geliştiriliyordu. Yine arkasında, Türkiye'de umutla göreve getirilmiş olan AKP yönetimi vardı.

Önder Apo tasfiyeciliği tasfiye eden bir mücadele süreci geliştirdi

Bu saldırıların ne kadar kafa karışıklığı yarattığı, örgütte dağılma, parçalanma, örgütsel zihniyetten, disiplinden, tutumdan uzaklaşma ortaya çıkardığı biliniyor. Ağır zararlar verdi. Zaten 2004 baharında tümüyle parçalanma, toplumsal mücadeleyi, pratiği parça parça yönetme gibi bir durum ortaya çıktı.

Bütün bunlara müdahale olarak Önder Apo hem PKK'nin yeniden inşasını gündeme getirdi hem de ateşkesin sona erdirilerek yeniden mücadelecilik, direnişçi bir tutum içine girilmesini gündeme taşıdı. Böylece tasfiyeciliği tasfiye eden bir mücadele süreci geliştirdi. Çok iyi biliyoruz ki bütün bunlar da paradigma değişimine dayandı.

İnsanlık tarihinde temel bir dönemeç oluşturan, bütün ezilenlerin özgürlük hareketlerinin başarılı bir şekilde devrim yolunda ilerlemesine engel teşkil eden gerçekliği, Önder Apo özeleştirel bir temelde paradigma değişimi ile aştı. Paradigma değişimi deyip hafife almayalım. Ondan önce Önderlik "İdeolojik bunalımımız var" dedi. Dolayısıyla 'biz PKK'yi bu biçimde devam ettiremeyiz. İsmi değiştirilmeli, başka biçimde devam etmeli' tespitini yaptı. Ne zaman ki paradigma değişimi ile birlikte yeniden bir ideolojik-örgütsel çizgi yenilemesi oldu, zihniyet olarak kadın özgürlüğüne, ekolojiye dayalı demokratik toplumcu bir paradigma ortaya çıktı, tanımlandı, geliştirildi, işte o zaman 'PKK gerçeğine uygun yeni bir ideolojik değişim, devrim yaşandı' diyerek PKK'nin yeniden inşasını gündeme getirdi.

Tasfiyecilik, PKK'de yaşanan değişimin içini boşaltarak Önderlik gerçeğinden PKK'yi kopartıp sistem içileştirmeyi öngörüyordu. Gerçekten de o zaman onu aşı-

cak bir bilinç düzeyi gösterilemedi. Önder Apo bu boşluğu "Bir Halkı Savunmak" adlı kitabını geliştirerek, kıt imkânlardan yararlanıp bunu örgüte ulaştırmayı başarak telafi etti. Böylece tasfiyeciliğin temel dayanaklarını kuruttu. Önderlik gerçeğini ters yüz eden yalanlarının maskesini düşürdü. Paradigma değişimini bütün kadrolar ve örgüt için anlaşılır hale getirildi. Böylece maskesi düşen, ipliği pazara çıkan tasfiyecilik örgütü bırakıp kaçmak zorunda kaldı.

1 Haziran 2004 Atılımı aslında böyle bir zaferin ilan edilmesiydi. 'Bir Halkı Savunma' kitabıyla birlikte örgütte geliştirilen ikinci Kongra-Gel Genel Kuruluyla belli bir yapı kazanan, yeni bir kararlaşma biçiminde şekillenen bu durum, ABD'nin Irak müdahalesine, AKP'yi komployu başarmak için görevlendirmesine, içten provokatif-tasfiyeci dayatmaların hepsine karşı yürütülen mücadelenin zafere ulaşmasını ifade ediyordu.

1 Haziran 2004 günü yapılan basın toplantısında ateşkesin sona erdiğinin ilanı aslında böyle bir zaferin ilanıydı. Bu bakımdan bu kadar anlamlı ve önemliydi. Elbette o tasfiyeciliğin tasfiyesinin ilanı oluyordu. Dolayısıyla 1 Haziran Atılımı tasfiyeciliğin tasfiye edildiğini ilan eden bir atılımdı. 1 Haziran Atılımı büyük bir ideolojik, örgütsel devrim atılımıydı. 1 Haziran Atılımı demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü yeni paradigmanın atılımıydı. Her türlü ulus devletçi çözümsüzlüğe karşı başta Kürt ve kadın sorunu olmak üzere iktidar ve devlet sisteminin, kapitalist modernite düzeninin ortaya çıkardığı bütün toplumsal sorunlara çözüm bulma zihniyetinin ideolojik-politik çizgisinin ilan edilme atılımıydı. O nedenle tabii ki yeni PKK'nin kuruluş atılımıydı. 1 Haziran günü basın toplantısında bütün bunların ilanı yapıldı. Yeni paradigma ilan edildi. Yeni paradigma temelinde PKK'nin yeniden inşasının başlatıldığı ilan edildi.

1 Haziran 2004 Atılımı ideolojik-örgütsel çizgi atılımıydı

Geçen 19 yıl bunlar temelinde gelişti. Çeşitli aşamalardan geçti. Nasıl ortaya çıktığını bilmek, anlamak önemli ve değerlidir. O bakımdan daha çok bu nokta üzerinde durmak istedik. Gelişen süreci, onun çeşitli aşamalarını herkes biliyor. Bu konuda parti ve halk daha çok bilince sahipti.

Evet, 19 yıl boyunca bu temelde yüründü, 1 Haziran 2004 Atılımı ideolojik-örgütsel çizgi atılımıydı. Partileşme atılımıydı. Yeni bir iradenin atılımıydı. Uluslararası komployu yenilgiye uğratma, uluslararası komplo karşısında zafer kazanma atılımıydı. Tasfiyeciliği tasfiye etme atılımıydı. Bunların hepsi ilan edildi.

Tabii bu 19 yıllık süreci doğru değerlendirmeliyiz. Onun öncesinde 1 Haziran Atılımı'nı ortaya çıkartan, var eden, geliştiren neden-

ABD, önce Afganistan'a, daha sonra Irak'a askeri müdahalede bulunarak kendisini, Ortadoğu'nun en büyük askeri gücüne sahip bir konuma getirmişti. Buna dayanarak bütün devletlere, örgütlere, Ortadoğu'nun tümüne müdahale ediyordu. Herkes "ABD el attı, Ortadoğu'yu kendi çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandıracak" diyordu.

ABD'nin bu konumu ve dış saldırısı içimizde o kadar etki yaptı ki 2002-2004 tasfiyecileri büyük bir telaşa kapıldılar. "ABD bir ayda bütün Ortadoğu'yu istediği gibi düzenleyecek, dolayısıyla karıştırmayalım, elimizi çabuk tutup ABD'den yana olalım. Yoksa yok olup gideceğiz" hezeyanına kapıldılar.

rak ortaya çıkartarak bunu bir demokratik uygarlık gelişmesine yol açacak bir olay biçiminde tanımlayarak boşa çıkardı.

Gerçekten de TC Devleti, komployu Ecevit eliyle yürütmek istedi, ama Ecevit, Önder Apo, 15 Şubat Komplosu'yla kaçırılıp Türkiye'ye teslim edilirken de yapanların ne amaç güttüklerini anlamadığını itiraf etmişti. 2002'de hükümetten düşerken de neden düştüğünü anlamamıştı. Hasta olduğunu söyleyip hastaneye yatırıldılar. Adeta tutuklayıp başbakanlık yapamaz durumuna getirmek istediler. O duru-

leri, onun önündeki engelleri değerlendirip bilince çıkartıp anlamamız kadar aslında bu 19 yılda 1 Haziran Atılımı'nın temel ilkeleri, ölçüleri, hedefleri çerçevesinde nelerin yapıldığı, nelerin başarıldığı, nelerin başarılamadığı, eksik kaldığını da sorgulamalıyız.

Aslında yıl dönümleri böyle sorgulama anlarıdır. Dolayısıyla o sorgulamayı iyi yapmalıyız. 1 Haziran 2004'te paradigma değişiminin ilanı oldu. Tasfiyecilik karşısında zafer kazanıldı. PKK'nin yeniden inşası ilan edildiye o halde yeni PKK bu 19 yılda ne kadar inşa edildi? Yeni paradigma ne kadar anlaşıldı, özümsemi? Ne kadar ideolojik-siyasi-örgütsel olarak geliştirildi? Ne kadar eyleme döküldü, askeri çizgiye dönüştürüldü, başarılı bir savaş uygulaması haline getirildi?

1 Haziran 2010 Dördüncü Stratejik Dönem

1 Haziran 2010 stratejik değişimi de aslında 2004 atılımını askeri boyut olarak tamamlamıştır. Bütün mücadelenin temeline **Devrimci Halk Savaşı**'nı koydu. İdeolojik-örgütsel atılımı askeri atılıma dönüştürdü. O halde 1 Haziran 2010'dan bu yana dördüncü stratejik dönem olarak tanımladığımız bu dönemde Devrimci Halk Savaşı stratejisinin uygulaması pratik alanda ne kadar geliştirildi? Onun tarzı, taktikleri ne kadar ortaya çıkartıldı? Uygulaması başarılı bir şekilde ne kadar gerçekleştirildi? Tüm bu konularda ne kadar eksik kaldık, hatalı olduk, yetersizliklerimiz oldu? Bunları tekrar bütünlüklü ve köklü bir biçimde değerlendirmemiz gerekiyor. Nasıl ki uluslararası komplo saldırısına, İmralı işkence ve tecrit sisteminin bu şekilde devam etmesine, İmralı'da mutlak tecrit uygulanmasına, Kürt sorununun çözümüne yaklaşılmamasına, Önder Apo ve PKK gerçeğinin imha edileceğine dair çeşitli çevrelerde inanç, kanaatin yeniden oluşmasına ve bu temelde çöktürme eylem planı çerçevesinde 8 yıldır en azgın, topyekûn faşist-soykırımcı saldırının yürütülmesine zemin sunan da bu 19 yıldaki yetersizliklerimiz ve hatalarımızdır.

O halde 'hata ve yetersizlik' deyip geçemeyiz. Basite alamayız. Sanki çok basit şeylermiş gibi 'hatamız, eksikliğimiz var' diyoruz ve geçiyoruz. Ama bir hata işlemek bu kadar basit olmamalı. Bir işte eksiklik göstermek böyle basit, ucuz ele alınmamalı. Sen bir hata yaptıysan acaba o hata ne tür zararlara yol açtı? Onun üzerine hiç düşünebiliyor musun? Düşünüp o zararları ortaya çıkartabiliyor musun? Gösterdiğin eksiklik ne tür felaketler, zararlar yarattı? Bunları değerlendirebiliyor musun? Bunları değerlendirmeli, anlayabilmeliyiz. Bu soruları kendimize yığıtçe ve cesurca sorabilmeliyiz. Kendimizi eğitmek, değiştirip dönüştürmek, düzeltmek kesinlikle bu soruları cesurca sorup aynı cesaretle bu sorulara doğru ve yeterli cevapları vermekten, bu temelde ken-

dimizi değiştirip dönüştürmekten geçiyor. Hata ve yanlışlarımızdan, eksikliklerimizden kurtarmaktan geçiyor. Bu işin başka yolu yok. 'Başka bir yol bulunabilir, olabilir' dememeliyiz.

O halde bugün böyle önemli bir sorgulama günü olarak ele almalıyız, değerlendirmeliyiz. Geçen o 19 yılın gerçekçi, doğru, ders çıkartır, sonuç verir bir analizini, muhasebesini kesinlikle yapabilmeliyiz. Bunlar üzerinde atılımın 19'uncu yıldönümü vesilesiyle daha çok durmalı, derinleşmeliyiz. Hareket ve halk olarak bunu mutlaka yapmalıyız. Parti kadroları, KCK yurtseverleri olarak, HPG'nin, YJA-STAR'ın komutan ve savaşçıları olarak kesinlikle böyle sorgulayıcı ve düzeltici bir yaklaşımı göstermeliyiz.

Komplo öncesindeki gibi yürüttüğümüz mücadeleyi tek yanlı da ele almamız lazım. Dikkat edilirse 19 yıl boyunca uluslararası komplo boşa çıkartıldı. Bu atılım temelinde yürütülen mücadeleyle komplonun başarısı önlendi. Kürt halkında özgürlük umutları, özgür yaşama ve var olma umudu, iradesi daha çok gelişti, güçlendirildi. Mücadele dört parçaya yayıldı. Rojava'da büyük bir devrimci hamle geliştirildi. Böyle bir statünün ayakta kalması Başûr'da verilen mücadelenin dolaylı bir sonucu olarak yaratıldı. AKP'nin bütün oyunları, saldırıları boşa çıkartıldı, başarısız kılındı. Dolayısıyla kapitalist modernite sisteminin saldırıları boşa çıkartıldı.

Kurdistan, Türkiye, Ortadoğu ve insanlık için bir umut alanı, özgür yaşam vahası, bir demokratik mücadele alanı, bir coşku ve heyecan alanı olarak tutuldu.

Dolayısıyla 'hiç gelişme olmadı, mücadele sonuç vermedi' diyemeyiz. Ama bunu yaparken şunu sormamız lazım; evet, bu kadar mücadele edildi, gelişme yaratıldı da hangi mücadele gelişme yarattı, kazanımları kimler, hangi tarz, hangi mücadele yarattı, kimin neredede verdiği mücadele geliştirdi? Kim böyle bir mücadelenin gelişimine köstek oldu, zarar verdi? Bunları da sormamız gerekir. 'Mücadele edilmiş, gelişme yaşanmış, ben de bu hareketin içinde olduğuma göre mücadele ediyorum, dolayısıyla bütün gelişmelerde benim de payım var, ben de bunlara ortağım' diyemeyiz. Bu çok düz bir

mantık olur. O nedenle bir yandan gelişmeleri görmeliyiz, büyük mücadeleyi anlamalıyız ama bu mücadelenin yürütülmesinde, gelişme sağlanmasında kimin ne kadar katkısı oldu, kim ne kadar engel oluşturdu onu da sorgulayıp ortaya çıkarmalıyız.

Bu mücadele 19 yılda 19 binden fazla şehidin kanıyla varlık buldu

Diğer yandan tabii 19 yıllık mücadele az değildir. 15 Şubat Komplosu'nun 25'inci yılındayız. İmralı sistemi çeyrek asırdır sürüyor ve biz bu sistemi tümünden parçalayamadık. Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlayamadık. Dolayısıyla uluslararası komployu tümünden yenilgiye uğratamadık. Kürt sorununun özgürlükçü, demokratik çözümünü gerçekleştiremedik. Peki, zaman tümünden tükendi mi? Geçen süreçte mutlaka bunlar olmalı mıydı? Evet, 'tümünden zaman tükenmiştir, her şey bitmiştir' diyemeyiz. Öyle değerlendirirsek biraz abartılı, keskin bir yaklaşım olur. Fakat 19 yıl da az bir zaman değildir. 19 yıllık mücadele az bir mücadele süreci değildir. Bu 19 yılda en az 19 binden fazla şehit verdik. Bu mücadele Önder Apo'nun 25 yıl İmralı işkence, tecrit ve soykırım sistemindeki direnişle varlık buldu. 19 binden fazla şehidin kanıyla varlık buldu. Dolayısıyla şimdi kalkıp "ancak bu kadar olabilirdi, daha fazlası yapılamazdı. Düşman çok güçlü saldırıyor, ABD destek veriyor. KDP halinlik yapıyor, Türkiye'de demokratik bilinç, tutum zayıf, Ortadoğu dağılmış, dolayısıyla müttefiklerimiz zayıf, düşman güçlü ondan dolayı böyle oluyor" diyerek bu sonuçları izah edemeyiz. Bunların hepsi birer gerçeği ifade eder ama unutmamız gerekir ki bizlerde özgürlük savaşçılarıyız. Bir özgürlük hareketiyiz, özgürlük mücadelesi yürütüyoruz. Hem de bunu fedai çizgisinde, gözünü kırpmadan şehitler vererek yapıyoruz. Böyle bir mücadele de tüm bu saldırıları kırma gücüne sahiptir. Doğru, yerinde yürütülürse, tarzı, üslubu temposu yeterli olursa, başarı çizgisinde sürdürülürse kesinlikle uluslararası komplo yenilgiye uğratılabilirdi. İmralı işkence ve tecrit sistemi yıkılabilirdi.

Şuna inanmak lazım; 9 Ekim '98'le karşılaşmayabilirdik. Velev ki karşılaştık, 15 Şubat '99'u önleyebilirdik. Kesinlikle 'önlenemezdi' dememek lazım. Önder Apo, tek başına örgütten ve halktan kopuk geliştirdiği tarz ve duyarlılığıyla komployu dört buçuk ay önledi, boşa çıkardı. Biraz Önderlik doğru anlaşılrsa, bütünleşilse, komplo saldırıları görülebilse, planlı, örgütlü yaklaşılabilseydi 15 Şubat önlenebilirdi.

Nitekim komployu yürütenler, 15 Şubat'ı gerçekleştirdiklerinde karşı karşıya kaldıkları tepkiden ürktüler. "Tepki bekliyorduk ama böylesini de beklemiyorduk" dediler. Demek ki her şeye kadir değillerdi, her şey onların elinde değildi. Elbette küçümsememek lazım, güçleri az değildi ama yeterli ve doğru bir mücadeleyle 15 Şubat önlenebilirdi. Aynı biçimde 25 yıldır süren İmralı işkence ve tecrit sistemi çok daha fazla parçalanabilirdi. Önder Apo parçaladı, savunmalarıyla kendini küresel bir önderlik haline getirdi. Bütün ezilenlere kurtuluş yolunu gösterdi. İmralı yargılamasının verdiği imkânlar temelinde çalışmalar yapıp eserler ortaya koydu. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere tüm insanlığa, emekçilere ulaşmanın, kurtuluş yolunu göstermenin gücünü oluşturdu. Bunlar önümüzde duran açık gerçeklerdir. Önder Apo İmralı duvarlarını böyle parçaladı, dünyanın her tarafına böyle ulaştı. **"Savunmalar neredeyse ben oradayım"** dedi. Savunmalar dünyanın her tarafında olduğuna göre Önder Apo da dünyanın her tarafındadır. Önder Apo İmralı işkence ve tecrit sisteminin parçalamıştır. Kendini oradan çıkarmıştır.

Tecrit altında olan bizleriz

Aslında biz kendimizi tam çıkaramadık. İmralı'daki işkence ve tecrit sistemi bizim için sürüyor. Tecrit altında olan bizleriz. Bu sistemi parçalayacak gücü biz gösteremedik. O sistemi parçalamada biz üzerimize düşen görevleri yerine getiremedik. Kendimizi bu şekilde görece ve böyle değerlendireceğiz. Bu bakımdan İmralı sistemi karşısında eleştiri-özeleştiri vermek boş laf demek değildir. Herkes vermeli, bütün insanlık vermek durumundadır. 'Herkes

İmralı'dan çıkacak bir sözü duy-mak istiyor' demek abartı değildir. Önderlik kendisini bu duruma getirdi. 'İmralı işkence ve tecrit sisteminin yıkılmaması bizim hata ve eksikliklerimizden zemin buldu' demek de yanlış değildir. Bu kötü bir durum ama bu kötülüğe biz yol açıyoruz. O halde bu kötülüğe yol açan ruh halimizi, düşüncemizi, tarzımızı, üslubumuzu, tempomuzu, duruşumuzu değiştirmeliyiz.

Tersine, zoru Önder Apo başarmıştır. Önderlik görevini, vasfının gereğini yerine getirmiş, bize öncülük yapmış ve yol açmıştır. Peşinden başarıyla yürümeyi gerçekleştirmeliyiz. Önderlik zoru başarmışsa geri kalanı da biz tamamlamalıyız, tamamlamalıydık şimdiye kadar. Gerçekten şimdiye kadar yapılamamışsa eksikliklerdir. Bu konuda 'eksikliğimiz, hatamız var' demek günah çıkarmak değildir. Bir duygusal yaklaşım olarak ele alınmamalı, böyle söyleyip gözyaşı dökmek değerli bir durum değildir. Fakat gerçekten bunu görmemek, böyle ortaya koymamak da aymazlıktır. O biçimde hiç olunamaz. O halde aymazlık yapmayacağız, hakikati göreceğiz.

Hakikatle yüzleşme gücünü göstereceğiz, dolayısıyla hakikat karşısında eleştirel-özeleştirel sorgulamamızı, hata ve eksikliklerimizin ortaya çıkartılıp giderilmesini gerçekleştireceğiz, sağlayacağız. Bunun başka yolu yoktur.

20. atılım yılına Türkiye'deki seçimlerin sonuçları temelinde giriyoruz

Son olarak 20. atılım yılı ve görevleri üzerinde de birkaç şey söylememiz gerekir. Açık ki 20. atılım yılına Türkiye'deki seçimlerin sonuçları temelinde giriyoruz. Böyle ifade etmemiz hatalı değil. Türkiye ve Kuzey Kurdistan'daki 14-28 Mayıs seçimlerine neden gidildi, seçimler neden, nasıl ortaya çıktı, ne ifade etti? Bunları ve benzeri soruları doğru cevaplamalıyız.

Her şeyden önce 25 yıldır uluslararası komploya karşı mücadele ederek bu sürece geldik. 19 yıldır 1 Haziran Hamlesi temelinde mücadele ederek bugünlere yürüyebildik. En önemlisi de 8 yıldır çöktürme eylem planı adı altındaki tarihin en kapsamlı faşist-soykırımcı özel savaş saldırısına karşı direnenek geldik. Bu seçimlerin öncesinde büyük bir mücadele vardı. Böyle büyük bir mücadeleyle AKP-MHP faşizmini yıkmaya görevini, önümüze temel amaç olarak koyduk.

Bu süreçte karşımıza 14-28 Mayıs seçimlerinin çıkması neyi gösteriyor? 8 yıldır çöktürme eylem planına karşı, tarihin en vahşi, soykırımcı saldırganlığına karşı hareket ve halk olarak büyük bir direniş gösterdik. Bu direnişin temel amacı AKP-MHP faşizmini yıkmaktı. Fakat şimdiye kadar ideolojik, politik, askeri boyutlarda yürüttüğümüz Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelindeki topyekûn direnişle önümüze koyduğumuz bu amacı gerçekleştiremedik.

Parti yönetim toplantımızda Emek ve Özgürlük İttifakının başta kendi adayını göstermesini, daha sonra gerekirse ve gerektiği zaman geri çekmesinin daha doğru olacağını değerlendirmiştik. Fakat bu uygulanmadı ve erkenden Kemal Kılıçdaroğlu'na destek verildi. Bunun doğru olup olmadığı noktası tartışmalıdır. Böyle bir durum demokratik güçlere, esas olarak Kılıçdaroğlu'na ne kattı? Çünkü Kemal Kılıçdaroğlu ikinci tura giderken bu durumun kendisine zarar verdiğini iddia etti.

Devrimci Halk Savaşı'yla, kitlelerin direnişiyle, dağda, ovada, şehirdeki eylemlerle AKP-MHP faşizmini yıkmış olsaydık herhalde 14 Mayıs seçimine gerek kalmayacaktı. Öyle bir süreç olmayacaktı, başka konular gündeme gelecekti.

Büyük mücadele yürüttüğümüzü kabul etmeliyiz. 24 Temmuz 2015 tarihinde başlatılan çöktürme eylem planı temelindeki topyekûn saldırıya karşı faşizme ağır darbeler vurduk, onu çöküş noktasına getirdik ama dikkat edilirse çöktürmedik. İşte 14 ve 28 Mayıs seçimleri böyle bir mücadele içerisinde önümüze çıktı, gündeme geldi.

Yani önceki mücadeleyle AKP-MHP faşizmini yıkamamış olmanın sonucunda gündeme geldi. Bu bakımdan seçimleri bu mücadelenin önemli bir parçası olarak değerlendirdik. Bu temelde 14 Mayıs seçimlerine tarihsel anlam ve önem yükledik. Cumhuriyet tarihiyle, soykırım gerçeğiyle, yürüttüğümüz mücadelenin sonuçlarıyla birlikte ele aldık. Dahası TC Devleti'nin 100'üncü yılıyla, ikinci yüzyıla girmesiyle birlikte değerlendirdik. Bu değerlendirmeler yanlış değildi. Bu seçimleri önemsemek, dolayısıyla Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde yürüttüğümüz topyekûn mücadelenin bir yöntemi, bir parçası olarak ele almak, önemli bir mücadele yöntemi olarak görmek ve buna katılarak amaçlarımızı böyle bir mücadeleyle de başarmak istemek yanlış değildi.

Şimdi sonuçlar ters çıkınca bazıları hemen 'seçim zaten faşizme karşı mücadele değildi, faşizm zaten seçimle yıkılmaz' demeye başladılar. Ama dün seçimden önce böyle demiyorlardı. Böyle olmaz, yanlıştır. En baştan yaptığımız değerlendirmeler doğrudu. Seçimleri, AKP-MHP faşizmine karşı Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde yürüttüğümüz topyekûn devrimci direnişin bir parçası, önemli bir yöntemi olarak gördük. Dolayısıyla önemli bir mücadele biçimi olarak bunu mutlaka uygulamalıydık. Dikkat edilirse bunlar mücadelemizin, başarı ve başarısızlıklarımızın sonucunda gündeme geliyor. Bir mücadele yöntemi olarak bunlardan kaçamayız. Bunları uygulamalı ve gereklerine göre olmalıyız.

AKP-MHP kesin düşeceğini ancak düştüğü an fark etsin ve inansın istedik

İkinci bir nokta ise 'mümkünse AKP-MHP faşizmini yıkma hedefinde bu seçimlerle önemli bir hamle yapalım, hedefe ulaşmada ya da onun yolunu açmada sonuç veren bir mücadele haline getirelim' dedik. Bu şekilde seçimlerde de önümüze hedef olarak AKP-MHP faşizmini yıkmayı koyduk. Bu da doğrudu. Şimdi sonuçlar başka oldu diye biz görüşlerimize 'yanlış' diyemeyiz. Ortaya çıkan sonuca göre hemen görüş oluşturmak doğru ve gerçekçi değildir.

Tüm bunlarla birlikte, AKP-MHP faşizmini yıkma amacını hangi yöntemlerle gerçekleştirebiliriz, başaracaktık? Bu bizim için önemli bir soruydu. Bu konuda sürecin yönetilmesi üzerinde çok durduk. İzlenecek yol-yöntemlerde yaratıcı olmak gerektiğine işaret ettik. Çünkü amacın belirlenmiş olması, onun gerçekleşeceği anlamına gelmez. Eğer doğru yol ve yöntem izlenirse ancak amaç başarılı olur. Yoksa başarı öyle kolay elde edilemez. O halde "daha dikkatli davranalım, daha doğru yol-yöntem uygulayalım, elimizdeki kozları düşmana yersiz, zamansız açık etmeyelim" dedik. "Hatta öyle bir mücadele yürütelim ki, AKP-MHP kesin düşeceğini, ancak düştüğü an fark etsin ve inansın. O zamana kadar düşmeyeceğini sansın. Bizim elimizde kozlar olsun ve bize karşı tedbirler geliştirmesin. Her şeyi yersiz, zamansız böyle öne sürmeyelim. Bu çerçevede yerinde ve zamanında tutum almak kaydıyla gerekirse Millet İttifakının cumhurbaşkanı adayını da destekleyelim ve AKP-MHP faşizmini bu temelde yıkalım. Böylece demokratikleşmenin önü açılırsa, kendi bağımsız çizgimizi; Kurdistan'ın özgürlüğü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi için mücadelemizi bu temelde daha etkili geliştiririz" dedik. Bu yaklaşım da doğrudu. Böyle bir stratejiyle hareket etmemiz de yanlış değildi.

Bu yaklaşımlarımızın, değerlendirmelerimizin büyük ölçüde doğruları içerdiğine inanıyoruz. Fakat

bu doğruları uygulamada ciddi pratik hatalar, eksikliklerimiz oldu. Mevcut sonuçlar bu nedenle ortaya çıktı. Dikkat edilirse herkeste birinci gücün Millet İttifakı olacağı yönünde çok güçlü bir kanaat oluşmuştu. Türkiye'de yönetim değişikliğinin gerekliliği ve istemi içte ve dışta tutmuştu, herkes değişimden yanaydı. Neredeyse Tayyip Erdoğan ile Devlet Bahçeli bile bir dönem bunu kabul eder noktaya gelmişlerdi. O kadar etkili oldu. Fakat buna rağmen sonuç tersi oldu. 14 Mayıs'ta Cumhuriyet İttifakı Türkiye Meclisi'nde hükümet kuracak çoğunluğu elde etti. 28 Mayıs seçiminde de Tayyip Erdoğan Kemal Kılıçdaroğlu'na karşı cumhurbaşkanlığını yeniden kazandı. Bu sonuç, anlayış hatalarımızdan, seçimi önemsemememizden kaynaklanmadı, tersine onları pratikte doğru ve başarılı uygulamaktan kaynaklandı.

Zamanında yeterince örgüt kurmamışız, propaganda ve yönlendirmeyi yeterince yapamamışız. Demokratik siyaset alanı yeterli bir örgütlülüğe sahip olmadı. Daha çok kendi kitlelerine propaganda yaptılar, farklı kesimlere açılmadılar. En önemlisi de çok gerekli ve doğru olan ittifak siyasetini pratikte doğru ve başarılı uygulayamadılar.

Kuşkusuz demokratik ittifakın temeli, Kürt ve Türk sol demokratik güçlerinin ittifakıydı. Yaklaşım bu temelde de oldu. Böylece Kürt özgürlük güçlerinin, Türkiye'nin devrimci-demokratik güçleriyle öncelikli olarak ittifakı hedeflemeleri doğrudu. Fakat bu pratikleşmedi, bütün sol demokratik güçleri içine alamadı. Emek ve Özgürlük İttifakı bir listeye bile seçime giremedi. İkili liste olarak seçime girdi, bu ciddi kayıp verdirdi.

Emek ve Özgürlük İttifakı sol dışındaki demokratik güçleri ittifaka çekemedi

Emek ve Özgürlük ittifakı, sol, sosyalist güçler dışındaki güçleri de ittifakın içine çekemedi. Dahası bu ittifak yeterli değildi. Demokratik güçler sadece solculardan oluşmuyor. Başka eğilimlerden de demokrasi ihtiyacı olan, demokratikleşmek isteyen güçler var. Örneğin Demokratik İslam Hareketi var. Anti-kapitalist Müslümanlar var. Zaten kadın ve gençlik hareketleri, Alevi toplumunun duruşu, bunlar ittifak güçleri. Onlara belli bir yaklaşım oldu fakat mevcut ittifak gücü, sol akım dışındaki demokratik güçleri ittifak içine çekemedi. Önceki ilişkilerini bile koruyamadı. Milletvekili aday listelerini belirlerken de hatalar vardır. Aday belirlemede ciddi hatalar yapıldı.

Bazıları da "Kürt Demokrasi İttifakı sonradan oluşturuldu, fakat üzerinde yeterince durulmadı. Kürt milliyetçiliği bu taraftan üzerimize geliyor, bunun etkisi fazla oldu" diyor. Fakat durum tersidir. Biz Türkiye'deki yönetimi tartışırken, Türkiye'ye çok fazla yönelemedik.

HDP gibi Önder Apo'nun Türkiye'nin demokratik siyasi hareketi olarak geliştirdiği bir hareketi neredeyse bir Kürt hareketi derekesine düşürmeye çalıştılar, biz de onu engelleyemedik. Türkiye'ye yayamadık, mevcut aday listesi de buna göre olmadı. Bilançolar veriliyor, değerlendiriliyor.

Onun yanında demokratik siyaset alanı "Bir eleştiri-özeleştiri hareketi başlattık" diye bir ilanda bulundu. Böyle bir süreç sonucunda genel kongreye gideceklerini ve yeniden örgütleneceklerini belirttiler. Önemli bir tutum, **cesur bir yaklaşım, başarılar diliyoruz**, kesinlikle yapılması gereken budur.

Aslında 'başarılıydılar, fazla oy kaybedilmedi, basit nedenlerle oldu, çok da üzerinde durmamak lazım' gibi yaklaşımlar doğru değil. Tersine düzeltmek gerekli, yeniden yapılandırma olmalıdır. Yeni bir mücadele sürecine giriliyor, bunun için yeniden yapılandırma yaklaşımı, düzeltici anlayış doğru oluyor. Kesinlikle önemli değişiklikler ve yenilikler olmalıdır. Eksiklikler giderilmelidir.

Tüm bunlarla birlikte ilk turda Emek ve Özgürlük İttifakı'nın kendi cumhurbaşkanı adayını gösterip göstermemesi baştan itibaren tartışılan bir konu oldu. Aslında biz, parti yönetim toplantımızda Emek ve Özgürlük İttifakının başta kendi adayını göstermesinin ve daha sonra gerekirse ve gerektiği zaman geri çekmesinin daha doğru olacağını değerlendirmiştik. Fakat bu uygulanmadı ve erkenden Kemal Kılıçdaroğlu'na destek verildi. Bunun doğru olup olmadığı noktası tartışmalıdır. Böyle bir durum demokratik güçlere, esas olarak Kılıçdaroğlu'na ne kattı? Çünkü Kemal Kılıçdaroğlu ikinci tura giderken bu durumun kendisine zarar verdiğini iddia etti. Kuşkusuz o söylem doğru değildi. Fakat bu tutum böyle söylemesine imkân verdi. Hâlbuki diğer taraftan yüzde bir oy almak için onun bunun kapısında günlerce bekledi. Fakat yüzde 10.5'luk oy oranı olanlara selam bile vermeden ikinci tur seçimine gitti. Çünkü mevcut tutumdan dolayı oyları kendi çantasında keklik olarak gördü.

Ardından bazı illerde insanlar ikinci turda gidip oy kullanmayınca birileri bilinçli bir şekilde "Kürtler oy vermiyorlar" diye kıyameti kopardı. Bunlar tabi ki çok yanlış, şovenist, ırkçı yaklaşımlardır.

Diğer yöntem üzerinde de biz çok tartıştık. Şimdi ortaya çıkan sonuçlar temelinde bunlar yeniden tartışılacak. Artıları, eksileri vardır. Herhalde 'kesin olarak şöyledir' demek doğru değil. Fakat **en başta aday çıkartılsaydı belki de o durum Cumhuriyet İttifakı'nı rehavete itebilirdi**. O ittifakın Refah'a, Huda-Par'a, başka yerlere gitmesi, o kadar çok ittifak oluşturması biraz bu yaklaşımın sonucunda gelişti. Öyle olmasaydı 'nasıl olsa kazanacağız' diye belki ittifakı o kadar genişletmeye çalışmayabilirlerdi. Sonradan böyle yapınca tuzağa düşerlerdi. Dolayısıyla iyi bir taktik izlenemedi. Bu konuda 'geç kalı-

nır, toplumu ikna edemeyiz, oy verdirtemeyiz' kaygısı öne çıktı. Zaten 'ilk turda iş biter, dolayısıyla ne olacaksa baştan yapılmalı' dendi. Ama karşı görüş de 'öyle yaparsak AKP-MHP ittifakı da bizim tutumumuzu boşa çıkartacak tutumlar geliştirebilir, bizi boşa düşürebilir' diyordu. Kuşkusuz Cumhuriyet İttifakı'nın o kadar büyütülmesi bundan dolayı oldu dersek doğru olmaz. Ama böyle düşünüp söylemek de çok hatalı değildi. Çünkü pratik ona uygun gelişti.

Kemal Kılıçdaroğlu isabetli bir aday değildi

Millet İttifakı'nın, daha doğrusu birçok eski partinin devamı olan sağcı partilerin CHP ile bir listede seçime girmeleri onlara oy kaybettirdi. O politika hatalı oldu. Herhalde CHP kendi içinde bunu tartışacaktır. Çünkü o yöntem hem bazı CHP'lilerin oy vermesini engelledi hem de diğer partilerin tabanlarının kendilerine oy vermesine mâni oldu. Evet, parti başkanları kendi aralarında birlik yaptılar ama taban öyle olmadı. O birlik CHP'ye oy kazandırmadı, oyunu büyütmedi. O politika yanlıştı. Emek ve Özgürlük İttifakı bir listede girseydi sinerji olacak, çok kazanacaklardı. Millet İttifakı ayrı listelerde girseydi kendileri için daha faydalı olacaktı. Örneğin diğer partiler İYİ Partiyle seçime girebilirlerdi ya da dört parti aynı çatı altında birlikte seçime girebilirdi. Zaten ittifakla girdikleri için baraj sorunu olmayacaktı. Milletvekillerini çıkarabilirlerdi. Bu biçimde herkes oy verir, Kılıçdaroğlu daha çok oy alır ve kazanır hesabı yaptılar ama evdeki hesap çarşıya uymadı. O yüzden Tayyip Erdoğan 'yanlış hesap yaptı' diye Kılıçdaroğlu'nun hesapçılığını eleştiriyor.

Bir de Kemal Kılıçdaroğlu isabetli bir aday değildi. Bu konuda bizim geçen süreçte kaygılarımız vardı. **Tayyip Erdoğan'ın bir proje, Kemal Kılıçdaroğlu'nun da o projenin bir parçası** olan başka bir proje olduğunu söylüyorduk. Birine iktidar, diğerine onu iktidarda tutacak muhalefetlik veriliyordu. Kılıçdaroğlu CHP'nin başına böyle getirildi. Nasıl ki Tayyip Erdoğan Refah'tan kopartılıp iktidara bir proje olarak getirildiyse, CHP'de de iç müdahalelerle Kılıçdaroğlu bir proje olarak getirildi. Biz de hep karşı çıktık. Kazanamayacağını düşündük, öyle bir adayı kazandırmazlardı. Bu seçimde de öyle kaygılar vardı, tartışmalar oluyordu ama sonunda kendileri aday gösterince itirazı olan arkadaşlar da fazla ses çıkarmadı. Hiç itiraz olmadı, tartışılmadı denmemeli. Biz hareket olarak bunların hepsini tartıştık.

Böyle söyleyince bazıları alıp kullanıyor. Olsun kullansınlar, yaşananlar bilinmeli. Yaptıklarımızı parti ve halk bilmelidir. Gizli iş devrimcilerin, özgürlükçülerin işi değildir. Baskıcı, zulmedici, ege-men, sömürücü güçler gizli davranırlar. Biz düşmana karşı mücadele yürütebilmek için örgütsel gizlili-

ği esas alırız. Bunun dışında öyle partiden ve halktan gizleyeceğimiz bir durum olamaz. Daha çok şu bizi etkiledi; diğer beş partiyi Kılıçdaroğlu birleştiriyordu, başkası birleştiremeyebilirdi. Onları birleştirdiğine göre herhalde oylarını alıp seçimi kazanacak, değiştirilirse o birlik bozulabilir diye düşündük. Bu Kılıçdaroğlu için biraz artı puan oldu, yoksa önceki yaklaşımlarımız değişmedi. Fakat sonunda gördük ki kaygılarımızda haklıymışız. Kılıçdaroğlu'na cumhurbaşkanlığını vermediler. İçte ve dışta çok büyük bir kesim destek verdi, değişim temel bir isteğe dönüştü ama olmadı. Herkes Kılıçdaroğlu kazansın diye çalıştı ama Kılıçdaroğlu kazanamadı. Çünkü mevcut devlet Kılıçdaroğlu'na bu koşullarda karar mekanizmasını vermedi, cumhurbaşkanlığını teslim etmedi. Neden? Çünkü devlet Kürt soykırımında ısrarlıdır. Bunu gerçekleştirmek için 8 yıldır en amansız saldırıyı yürütüyor. Derler ya 'ırmaktan geçerken at değiştirilmez'. Dolayısıyla böyle bir savaş ortamında komutayı değiştirmek istemediler.

Diğer boyut ise devlet, Kılıçdaroğlu gibi birisini o karar gücüne uygun görmedi. Kürt, Alevi ve de Dersîmli. Evet, böyle birisi devlete hizmet edebilir, bürokratik yapabilir, her kademede hizmet çalışmasında bulunabilir. Her şeyi yapar ama karar gücü olamaz, devlet iradesini temsil edemez. Devlet kendi iradesini oraya vermez. Bunun soykırımla bağlantılı ulusal, mezhepsel boyutu var. Bir de Dersîm gerçeği var. Dersîm'de, TC'nin soykırım uyguladığını Tayyip Erdoğan'ın kendisi söyledi. Neredeyse dünya kabul ediyor. Biraz şartlar olursa TC, Dersîm soykırımından dolayı yargılanacak. Şimdi böyle birisini karar gücüne getirip de bu soykırım politikalarını, savaşını yürütmekle görevlendirmezler, bunu yapacağına inanmazlar. O bakımdan bu tür güçler faşizme karşı mücadele ederler ama faşizmi yenecek bir mücadele duruşunu ortaya koymazlar.

Aslında Kılıçdaroğlu'nu aday gösterenler sanki Tayyip Erdoğan'ı iktidarda tutmak isteyenlerdi. Böyle bir proje bu seçimden çıktı. Bu anlamda seçimin önceden ayarlandığı yaklaşımı doğrudur. Perde arkasından böyle bir ayar verme durumu var. Kısaca daha ilk turda kazanacak oy almasına rağmen, bilinen karanlık eller Kılıçdaroğlu'nu kazandırmadılar.

Türkiye ve Kurdistan'daki yönetimler ayrıldı

Şimdi sonuç ne oldu? Türkiye'de yeni yönetimi Tayyip Erdoğan'la Cumhuriyet ittifakı kuracak. Kurdistan'da ise Tayyip Erdoğan da Cumhuriyet ittifakı da yüzde yetmişten fazla bir oyla reddedildiler. Türkiye yönetimi olarak onlar seçildi ama Kürtler onları kendi yönetimleri olarak seçmediler, reddettiler. Dolayısıyla Türkiye'de yönetim ayrı, Kurdistan'da ayrıldı.

Şimdi Tayyip Erdoğan'la Cumhuriyet İttifakı'nın kuracağı yönetim Kürtlerin yönetimi olamaz, Kürtler tarafından reddedilmiş bir yönetimdir. Eğer başka yer olsa, başka toplum olsa dünya "sizler Kürtlerin üzerinde baskı uygulayamazsınız, Kürtler sizi reddetti" diyerek bunların başına üşüşürdü. Fakat burası Kurdistan, Kürt soykırımının arkasında bütün devletler var. BM soykırımın yürütücüsüdür. Dolayısıyla Kürt iradesini değil, soykırımcıyı destekliyorlar. Onun yanındadırlar. Zaten onun için kimse fazla ses çıkarmıyor. Ama yine de bu ciddi bir çelişkidir.

Sonuç olarak bu yönetim tümüyle Kürtleri düşman olarak görecektir, çok daha açık üzerine gelecektir. Daha fazla saldırı, soykırım uygulayacak. Dünya da devletler de çok fazla ses çıkarmayacak. Yeni yönetimle ilişki ve çıkar ittifakı içinde olmaya çalışacaklar. Bu bakımdan seçim öncesinde AKP-MHP ve PKK öncülüğünde Kürtler arasında gelişen savaş, şimdi daha yoğun ve derin olarak sürecektir.

Zaten seçim sonrası konuşmasında Tayyip Erdoğan açıkça ifade etti. 'İçte ve dışta teröre karşı mücadeleyi en derin düzeyde yürüteceğiz' dedi. Bir de bu konuda diplomasiyi daha fazla kullanacaklarını ifade etti. Şimdi Kürtleri ezebilmek için ABD'den NATO'dan daha fazla talepte bulunacağı, İsveç'in NATO üyeliği süreci üzerinden Avrupa'daki çalışmaları engellemeye çalışacağı anlaşıyor. Rusya'ya daha fazla imkân, olanak vererek Rojava'ya daha fazla saldırı yapma imkânı yaratmaya çalışacaktır. Irak'a, YNK'ye dönük baskılarını arttırarak Mexmûr'a, Şengal'e, Medya Savunma Alanları'na dönük baskı ve saldırıyı arttırma arayışında olacaktır. Bu çerçevede Bakur'da Hizbul Kontrayı yeniden harekete geçirecek silahlandırıp saldırtma girişimi olacak. Başûr ve Rojava'da ise KDP ihanetini, kontralarını saldırtmayı sürdürecektir. Zaten bir süredir saldırtıyor, bundan sonra daha fazla yapacak. Zaten bunların hepsi bir oldular. Artık ortak çıkar ittifakıdır. Bunlara, PKK'yi yıkma ittifakı, PKK karşıtı ittifak da denebilir.

Önümüzdeki süreç topyekûn direnme sürecidir

Düşman saldırılarının ideolojik, siyasi, askeri her yönüyle içerde ve dışarda daha çok artacağı atılımın 20. yılında, topyekûn faşist soykırımcı özel savaş saldırılarına karşı bizim Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelindeki topyekûn direnişimizi her yerde çok daha güçlü geliştirmemiz gerekir. İdeolojik, siyasi, örgütsel, askeri boyutlarda yeterli bir mücadele yürütür hale gelmeliyiz. Geçmişin derslerini çıkararak kendimizi yenilemeli, gerekli değişim dönüşümü yaşamalıyız. Kendi belirlediğimiz, istediğimiz yer ve zamanda, istediğimiz biçimde düşmanla savaşır hale gelmeliyiz. Bunun için yaratıcılığa ve yenilenmeye ihtiyaç vardır. Eskisi gibi olmaz. Önümüzdeki süreç faşist-soykırımcı

**AKP-MHP
faşizminin çöküşünü ve
yıkılışını yüzde yüz
sağlayabiliriz. Bu hedef
önümüzde duruyor, bunu
gerçekleştirmenin imkân
ve fırsatları daha çok
arttı. O halde
önümüzdeki görev,
bu imkân ve fırsatları
doğru kullanarak
AKP-MHP faşizminin
çöküşünü sağlamaktır.
20'nci yıl görevlerinin
esas ve temel amacımız
budur. Kendi
yetmezliklerimizi,
hatalarımızı giderdiğimiz
ölçüde de bunu
başaracağımıza
inanıyoruz.**

rımcı zihniyet ve siyasetin topyekûn saldırısına karşı, topyekûn direnme sürecidir. Bunun için Türkiye'de ittifakları daha çok geliştirmeliyiz. Demokratik siyasetten tutalım ideolojik-örgütsel çalışmalara, gerilla direnişine kadar böyle bir mücadeleyi yürütecek şekilde her şeyi düzenleyip yeniden yapılandırmamız gerekiyor. Tarih önümüze yeniden daha yoğun ve şiddetli bir mücadeleyi çıkardı. Bu artık seçimlerdeki yaklaşımlarla olmaz. Kılıçdaroğlu'nun öncülüğünde olmaz. Onlar en başarısız kalandırlar. Dağılacaklar, içlerinde yeniden yapılanmalar gelişecek.

Önceden formülümüz şöyleydi; Tayyip Erdoğan, Kemal Kılıçdaroğlu CHP'nin başından düşmeden devlet yönetiminden düşmez. Şimdi bu gerçekleşti. Bundan sonra da görünen o ki önce Kemal Kılıçdaroğlu CHP başkanlığından düşecek. Artık onun siyasi hayatı bitti. O düşerse Tayyip Erdoğan'ın da düşüş süreci başlayacak. Tayyip Erdoğan'ın düşüşü Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başından düşüşüyle başlayacak. Bunu defalarca söyledik, yazdık, fakat fazla bizi dinlemediler. Demek ki bizler de düşüncelerimizi çok kararlı, anlaşılır anlatamadık. Şu anda geldiğimiz nokta budur. Bu bakımdan onların yöntemiyle olmaz. Elbette onları da harekete geçirmeye çalışmak lazım. Faşizmin saldırılarına karşı en geniş gücü direnişe çekmek mutlaka gereklidir.

Anti Faşist direnişi büyütme lazım. Ama bunun yol ve yöntemini devrimciler, demokratlar belirlemeli, Kemal Kılıçdaroğlu tarzıyla, CHP tarzıyla olmaz. Onların öncülüğüyle olmaz. O halde demokratik siyaset kendini daha iyi organize etmeli, direnişe geçmelidir. Eskisi gibi

meclisten mücadelesini yürütemeyebilir, her şeye hazır olmalıdır.

Esas olarak da Türkiye devrimci hareketiyle devrimci ittifakımızı geliştirip güçlendirmeliyiz. Halkların Birleşik Devrim Hareketi İttifakı'nı yeniden ele almak, düzeltmek, geliştirmek gerekiyor. Daha mücadelecilik kılmaya ihtiyaç var. Başka yeni güçleri de katmalıyız. Çünkü bu dönemde anti-faşist mücadeleyi omuzlayacak, yürütecek, temel ittifak bu olacak. Esas güç de PKK ve Kürt halkıdır.

Kendilerini değiştiremeyenler Türkiye'yi değiştiremezler

Son dönemde toplumda acaba Kemal Kılıçdaroğlu farklı bir şey yapabilir mi gibi bir durum ortaya çıkmıştı ama açıktan kendi kimliklerini bile ortaya koymadılar. Esasta öyle çok fazla anlayış ve politika farkları yoktu. Sadece Tayyip Erdoğan etrafında toplanmış gücün yıkılması demokrasi mücadelesi açısından gelişme yaratacaktı. Biz bunu hedefledik, bu doğru bir hedeflemeydi. Kendisini değiştiremeyenlerin Türkiye'yi değiştirmeleri mümkün değildi. Dolayısıyla böyle bir CHP, Kılıçdaroğlu ve benzerlerinin öyle çok fazla zihniyet ve siyaset olarak TC kuruluşunun ortaya çıkardığı Kürt karşıtı ideolojik yapılanmayı, zihniyet ve siyaseti aşmaları, değiştirmeleri gibi bir durum söz konusu olmadı. Onun için kazanamadılar.

Faşist-soykırımcı zihniyeti ve politikayı savaş düzeyinde en güçlü uygulayan kuşkusuz AKP-MHP ittifakıdır. Zaten AKP MHP ile. Bu temelde faşist-soykırımcı saldırı oluyor. Devletli güçler aslı dururken taklidine çok gerek görmediler. Onu kendileri için tehlike gördüler. Biz niyet değil, görüşlerimizi açıkça söyledik. Onlar da bunu biliyor. Dolayısıyla buna izin vermediler. Yeni ve çok daha ağır bir mücadele süreci gündeme geldi. Evet, mevcut durumda stratejik olarak AKP-MHP faşizmi zayıf, seçimle daha da zayıfladı, teşhir oldu, propagandalarla maskesi biraz daha düştü. Stratejik ve ideolojik olarak teşhiri daha çok gelişti.

Sonuç olarak seçim, faşizme karşı mücadelede önemli bir rol oynadı. Bir mücadele yöntemi olarak bazı sonuçlar verdi. Ama seçimi AKP-MHP faşizmini tümünden aşmada bir başlangıç yapamadık. Bu anlamda seçimden sonuç alınmadı, seçimler başarılı olmadı. Başarısızlık; AKP-MHP faşizmini tamamen yıkma noktasında oldu. Yoksa bir mücadele yöntemi olarak seçimin etkili uygulanmasında herhangi bir başarısızlık yoktur. Seçimi bir mücadele yöntemi olarak görüp uygulama noktası doğrudur, başarılı olmuş ve sonuç vermiştir.

Şimdi ideolojik ve stratejik olarak Hizbul-Kontrayla, KDP ihanetiyle birleşen AKP-MHP faşizmi zayıflar. Türk milliyetçiliği nezdinde AKP ile MHP zayıf, Kürt milliyetçiliği nezdinde ise KDP ile Hizbul-Kontra şaibeli duruma geldi.

Dolayısıyla mevcut durum mücadele etmek için önemli imkânlar veriyor. Fakat bu onların saldırı güçleri yok, hiçbir şey yapamazlar, taktik saldırıları geliştiremezler anlamına gelmez. Öyle yaklaşılsa hatalı olur. Kesinlikle öyle yaklaşılmamalıdır. Taktik açıdan ciddiye almayız. Çılgın, vahşi bir güçtür, vampir gibidirler. Tarih bilinci olarak, siyaset ve iktidar olarak, tüm yaşama sirayet edecek şekilde ırkçı-şoven-milliyetçi bir Türk gerçeğini yeniden yaratmaya çalışıyorlar. Bunun tarih tezini, kültürünü, sanatını, bilincini, ideolojisini ortaya çıkarıyor ve devlet gücüyle toplumu bu temelde eğitiyorlar.

Çeşitli devletlerden karşılık görecektir, çıkar elde edecekler, saldırı için imkânlar, fırsatlar bulacaklar. 'Hiçbir şey bulamazlar, saldırı yapamazlar' diye düşünmemek gerekir. Kürt varlığını ve Özgürlük Hareketi'ni hedefleyecekler, imha edebilmek için de ellerinden ne geliyorsa onu yapacaklar. Her türlü yöntem ve araçla saldıracaklar. Bunu bilelim bunlara karşı bu bilinçle kendimizi yeniden planlayıp, örgütleyerek kendi gücümüzü, imkânlarımızı doğru ve yerinde kullanarak bu saldırganlığa karşı geçmişte olduğundan çok daha güçlü mücadele edip direnelim. Bunun imkân ve fırsatı vardır.

Bu konuda esas olan bizim kendi eksikliklerimizi gidermemizdir. Kendimizi beklentili, pasif savunma durumundan, saldırı karşısında direnme durumundan çıkarıp saldıran taraf haline gelmeliyiz. Aktif savunma temelinde taktik saldıran haline gelmeliyiz. İdeolojik-siyasi-askeri olarak saldıran, mücadelenin yerini, zamanını, yöntemini kendimizin belirlediği, inisiyatifi elde tuttuğumuz bir mücadele yaklaşımına, tutuma ihtiyacımız var. Esas düzeltme bu temelde gereklidir. Böyle bir düzeltme sağlarsak, buna göre de elimizdeki imkânları doğru kullanırsak, 1 Haziran 2004 Atılımının 20'nci yılında Devrimci Halk Savaşı temelindeki topyekûn direnişi her boyutta çok daha güçlü hale getirebiliriz. Faşizme daha ağır darbeler vurabiliriz.

Aslında seçimle de zayıfladılar. AKP-MHP faşizminin çöküşünü ve yıkılışını yüzde yüz sağlayabiliriz. Bu hedef önümüzde duruyor, bunu gerçekleştirmenin imkân ve fırsatları daha çok arttı. O halde önümüzdeki görev, bu imkân ve fırsatları doğru kullanarak AKP-MHP faşizminin çöküşünü sağlamaktır. 20'nci yıl görevlerinin esas ve temel amacımız budur. Kendi yetmezliklerimizi, hatalarımızı giderdiğimiz ölçüde de bunu başaracağımıza inanıyoruz. Bu temelde bir kez daha 1 Haziran Atılımı'nın 20'nci yılını selamlıyor, özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarılar diliyoruz.

- Yaşasın 1 Haziran Devrimci Atılımımız!
- Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!
- Bijî Rêber Apo!

ZÎLAN GERÇEĞİNDE PARTİLEŞELİM ÖNDERLİĞİ ÖZGÜRLEŞTİRELİM

PAJK Koordinasyonu

lû ve sade gerçeğini parti bilinci, iradesi ve kültürü ile yoğurmuştu.

Leyla Amed, Gülçiya Gabar, Hêjar yoldaşlarımız ve Haziran şehitlerimiz Leyla Wan, Bêrivan Zilan, Raperin Amed, Şaristan yoldaşlar, hayatlarının her anını Apocu ilkelerle yaşayan yoldaşlarımız ve bu topraklarda tanrıça kültürünün devamcısı ve temsilcisidirler.

Ne mutlu bize ki bu yoldaşların yoldaşlarıyız. Ne mutlu bize ki onlarla yol yürüdük, birlikte mücadele etme onuruna ulaştık. PKK-PAJK militanlığının bu nadide örnekleri devrimimizin en büyük kazanımlarıdır. Özgürlüğe ulaşan, iradeleşen, bilinçlenen, güçlenen kadın gerçeğinin eşsiz örnekleridir. Onlar kadın özgürlük çizgisinin somutlaşmış değerleridir. Bu devrimin değer yaratan ve kendilerini en anlamlı değerlere dönüştüren emekçileridir. Parti kültürümüzü, devrimci anlayışımızı en güçlü savunan ve onu şahsında temsil eden öncü militanlardır.

Onların uğruna mücadele ettiği özgür yaşamı, Kurdistan ve kadın devrimini gerçekleştirmek yoldaşlık sözümüzdür.

Zilan, Sema, Gulan fedailiğin ölçüsüdür

Savaş gerçeğimiz ve partileşme mücadelemiz Zilan fedailik çizgisinde gelişmektedir. Zilan, Sema ve Gulan yoldaşların Önderliğe bağlılığı, bilinçli ve iradeli duruşları, halkına ve yoldaşlarına olan sevgisi, kadın özgürlük çizgimizi kavrama ve temsil etme düzeyleri fedailiğin gerçek ölçüsüdür. Her bir yoldaşımız bu fedai gerçeğinden beslenerek maneviyatı, özgürlüğü, kadın değerlerini sahiplenmiş, mücadele gücü kazanmış, inanç, irade ve bilinci kendinde yaratmıştır.

Bizler öncülerinden öğrenen, onların anlam gücü ve pratiklerinden yararlanan böylece militanlığın ilkelerini ve gerçek anlamını somutlaştırmaya, yaşamaya çalışan Apocu bir topluluğuz. Farkımız ve gücümüz ideolojik gerçeğimizden gelmektedir. İdeolojik ilkelerimiz ise özgür insan olmanın ölçüleridir. Özgürlüğün ilkeleridir. Özgür insan olmak ikeli, ahlaklı, vicdanlı, sorumlu, bilinçli, iradeli, adaletli, güçlü olmayı gerektirir. Dikkat edersek bu özellikleri fedailleşen yoldaşlarımızda görüyoruz. Her bir yoldaşın kendi özgünlükleri, kişiliklerinde farklı yönler vardır. Ancak ortak değerler ve temel devrimci özellikleri temsil etme güçleri, bu ilkeleri kişiliklerinde somutlaştırmaları onları büyük ve unutulmaz kılmaktadır. Fedailleşen yoldaşlarımızın yaptıkları eylemler kadar, nasıl yaşa-

dıkları ve hangi hakikatleri temsil ettikleri önemlidir. Zilan ve Sema yoldaşlar fedai eylemle şehadete ulaşırken arkalarında bıraktıkları mektupları bizlere nasıl bir yaşam anlayışını temsil ettiklerini, özgürleşme düzeylerini, bilinç düzeylerini, Önderliği, parti yaşamını, kadın gerçeğini ne düzeyde sahiplendiklerini göstermektedir. Bu nedenle eylemleri değerlidir, anlamlıdır, yeni yaşamın, partileşmenin, örgütlenmenin, güçlenmenin kapılarını açmıştır. Bizlerin bu yoldaşlarımızdan öğrenmemiz gereken temel gerçek nasıl yaşamamız gerektiği, partileşmenin gerçek ölçüleri temelinde militanlığın nasıl olması gerektiğidir.

Her eylemin kendi döneminde bir gücü, anlamı ve sonuç alıcılığı vardır. Ve bazı eylemler kendi dönemini aşan bir ideolojik, çizgisel gelişmeye neden oldukları için, temsil ettikleri özgürlük anlayışı ve bunun eyleme dökülmesi çok görkemli olduğu için hala günümüzü belirleyen ve yön veren durumdadırlar. Bu nedenle Önderlik bu eylemleri bir intihar eylemi değil bir yaşam eylemi olarak değerlendirmiştir. Çünkü özünde yaşama büyük bağlılık, sevgi, özgürlük iddiası vardır. Bu eylemler büyük bilinç sahibi, süreci çok iyi gören, okuyan, tehlikelerin farkında olan, Önderlik karşısında yüksek duyarlılık sahibi olan yoldaşların eylemidir. Birer zorlanma, tıkanma, umutsuzluk, devrimin sorunlarına güç getirememesi sonucunda değil yeni yaşamın müjdecisi olma, düşmana büyük darbe vurma amacıyla gelişmiş eylemlerdir. Bu nedenle Sema yoldaşın belirttiği gibi kendini aşmış insan eylemidirler.

Zilan yoldaş 30 Haziran 1996 yılında Dersim'de sömürgeci Türk devletinin ordusuna karşı yaptığı fedai eylem ile ölümsüzleşti. Mücadele tarihimizin ilk fedai eylemini yapan Zilan yoldaş sadece gerillacılık taktiğine açılım yaptıran eylemi ile değil, Önderlik gerçeğini anlama gücü, ideolojik duruşu ve özgür yaşam iddiası ile tanrıçalık sembolümüz oldu. Bu nedenle Önderlik Zilan yoldaşın eylemini şöyle değerlendirdi. *"Bu eylem sadece 1996 yılının değil, PKK tarihin, hatta ulusal kurtuluş savaşımızın en büyük, en kutsal ve en sonuç alıcı eylemidir... PKK silahlı savaşım çizgisinde bu eylemin yeri son derece belirgindir, tarihidir. En gelişkin ve PKK'nin hak ettiği gerçek bir eylem..."*

İntihar denilen bir olay varsa, bu eylem değil, diğer eylemlerimizdir. İntihar kişiliklerinden bahsedilecekse, bu kişilikler kimlerdir diye sorulacaksa, sizlersiniz diyeceğiz. İster eylemlerden kaçınan, ister intiharvari biçimde düşmana

Haziran ayı Zilan gerçeğinin ve Apocu militanlığın fedailik tarzında somutlaşmasının yıl dönümüdür. Zilan(Zeynep Kınacı) yoldaşla bir çizgi olarak gelişen ve partileşme gerçeğimizi belirleyen fedailik gerçeği Sema Yüce ve Gulan(Filiz Yerlikaya) yoldaş ile Haziran ayını fedailer ayına dönüştürmüştür.

Zilan, Sema ve Gulan yoldaşlar şahsında, Haziran ayında şehit düşen Bêrivan Zilan, Raperin Amed, Leyla Wan, Şaristan Asmîn yoldaşlarımızı, yine özgürlük mücadelemizin kahraman şehitlerini saygıyla, sevgiyle anıyoruz. Bizlere onurlu ve özgür yaşama şansını sağlayan, büyük emekleri ile bugünkü değerleri yaratan tüm devrim şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz. Özgür kadın kimliğini ve özgür yaşam gerçeğini somutlaştıran şehitlerimizin izinde, onlara layık bir mücadele ile bu yüzyılı kadınların özgürlük yüzyılı yapacağımızın sözünü veriyoruz.

Kadın partileşmesinin kimliği olan ve bu kimliği, özgür yaşam ölçülerini, ilkelerini temsil eden Zilan yoldaş şahsında fedailik çizgisinde büyük savaşan, büyük direnen, bu çağın özgür insan gerçeğini ortaya koyan gerillacılığın başaramayacağı hiçbir şey yoktur. Gerilla mücadelemizin, özgür kadın militanlığının eşsiz örnekleri bugün de savaşın ve zaferin garantisidir. Zilan gerçeğinde kendini yapılandıran, iradeleşen ve Önder Apo'nun büyük öğrencileri olan Leyla Sorxwîn, Gülçiya Gabar, Hêjar Zozan ve yüzlerce öncü militan günümüzün savaş gerçeğinde öncü duruşları ile hepimize doğru yaşamının, savaşmanın, partileşmenin, mücadelenin yolunu göstermektedir.

Bu süreçte şehadetleri ilan edilen Botan saha komutanımız Leyla Sorxwîn yoldaş, Merkez

Karargah komutanlarımızdan Gülçiya Gabar yoldaşımız bu büyük öncülerdendir.

Yoldaşlarının sırtını dayadığı güvendiği komutan

Leyla yoldaş, Amed yurtseverliğinin Botan'ın özüyle buluşması, bilinç ve irade kazanan Apocu militanlığın, kadın özünün nadide örneklerindendi. Leyla yoldaş kadın komutanlığının ve düşman karşısında baş eğmeyen asil Kürt kadının gerçekleşmiş haliydi. Mütevazı, sade, özlü ve maneviyat yüklü bir yoldaşımızdı. Mücadele yaşamı boyunca Önder Apo'nun izinde ve son derece tutarlı bir mücadele çizgisinde ilerledi. Asla taviz vermedi, özgür yaşam uğruna her türlü zorluğu göze aldı. Kadın ruhu ve asaleti Leyla yoldaş tüm yoldaşlarının değer verdiği, sevgi ile yaklaştığı, aranan bir komutan yaptı. Yoldaşlarına büyük sevgi ve saygı ile yaklaşan, duyarlı, kadın bilinci, hissiyatı güçlü, çok değerli bir yoldaşımızdı. Partimizin öncü militanlarından biri olarak 30 yılı aşkın süreye boyunca bu dağlarda savaştı. Özgürlük için mücadele etti. Mücadelenin her anına ve alanına anlamla, inançla, iradeyle, bilinçle katıldı. Leyla arkadaş en çok Botan'a emek verdi. Botan coğrafyasında mücadele etti. Rojhilat'ta, Başûr'da, Bakur'da savaştı. En zor zamanlarda en zor görevleri üstlendi. Merkez Karargahta, sahalarda ve eyaletlerde görev aldı. Bir kadın olarak Partiyeye katıldığı andan itibaren iddialı ve hizmet anlayışı ile yürüyen, her görevi layıkıyla yerine getiren, sorumluluk ile katılan bir yoldaşımız oldu.

Gülçiya yoldaş da 30 yılı aşan mücadele yaşamında Botan'dan Amed'e, Rojhilat'a, Başûr'a ve Rojava'ya kadar Kurdistan'ın dört parçasında savaşmış, emek vermiş, komutanlık yapmıştı. Asi, öz-

gür ruhlu, inançlı, sade, emekçi bir yoldaşımızdı. Partinin birçok alanında görev aldı. Merkez Karargah çalışmalarından, PAJK Koordinasyonu görevi dahil birçok alanda tarihi sorumluluklar üstlendi. Görevlerine hep titiz, sorumlu ve duyarlı yaklaştı, öncülük yaptı. Gülçiya arkadaş yoldaşlığı, sadeliği, özgür ruhu ile herkesin sevdiği, örnek aldığı bir yoldaş oldu. Tecrübesi, savaşçılığı, cesareti ile yoldaşlarının sırtını dayadığı, güvendiği bir komutandı.

Hem Leyla arkadaş hem Gülçiya arkadaş hepimizin örnek alacağı bir militanlık ve komutanlık abideleridir. Her iki yoldaş da Botan gerçeğinde şekillenmiş, ömürlerini bu halka adanmış, otuz yılı aşkın mücadelelerinde hep fedakarca halk ve devrim için çalışmış yoldaşlarımızdı. Kadın komutanlaşmasının nadide örnekleriydiler.

Önderliğe dönük uluslararası komploya karşı mücadele etme ve fedai tarzda savaşıma kararlılığı ile Özgürlük Hareketine katılan, çeyrek asra yakın bir zamanı mücadele ile geçiren Hêjar Zozan ve Şaristan Asmîn yoldaşlarımız da 2023 yılının şehitler kervanına katıldılar. Hejar yoldaş Hêzên Taybet çalışmasının fedai militanlarından, Haftanîn savaşının komutanlarındandı. Zilan fedai gerçeğinin kurumsallaşmış ifadesi olan Hêzên Taybet içinde öncüleştiren, komutanlaşan, ideolojik duruşu, adanmışlığı, mütevaziliği, kadın bilinci, yoldaşlığı ile örnek alınacak bir yoldaşımızdı.

Şaristan Asmîn yoldaş gerillacılık yaşamı kadar, gerilla mücadelesini tüm dünyaya duyurma, Kürt kadınının eşsiz savaşımını basın yoluyla yansıtırma mücadelesi içinde olan Jinen Çiyayî'lerden biriydi. YJA Star basın merkezinin kuruluşu ve gelişmesinde büyük emekleri olan bir yoldaşımızdı. Botan kültürünün yurtseverliğini, asiliğini, emekçiliğini, öz-

hiçbir zarar vermeden kendisiyle birlikte yüzlerce yoldaşının imha olmasına yol açan eylem anlayışı ancak intihar olarak değerlendirilebilir. İntiharvari eylem anlayışından en uzak yaklaşım bu militan yoldaşın eylemidir.

'Yaşam iddiam çok büyük. Anlamli bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Yaşamı çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum' diyor. Bunu kendi gerçeğimde daha iyi anlayabildiğimi sanıyorum. Yaşamı sevenler, ancak büyük eylem yapabilirler. Yaşamdan vazgeçen-

yan, Partinin maddi imkânlarını savuran, düşmanı vurup vurmadığı belli olmayan eylem, büyük eylem değildir. Büyük eylem Zilan yoldaşımızda anlamını bulmuştur.

'Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum' diyor. 'Sevgim kurumuştur, artık sıkılmışım' diyenler, bırakalım bütün insanları, birlikte çalışması gereken yoldaşlarına karşı sevgisi, saygısı yok, hatta doğru çalışması yok. Kendini mi, düşmanını mı, içindeki putları mı yaşamak istiyor belli değil. Keyfi, bireyci, yetmez anlayışlar,

çağız. Buna hiçbir kuvvet beni zorlayamaz. Yiğitlerin adına toz kondurtamam. Ben bunu defalarca söyledim ve tekrar söylüyorum. Size her türlü hizmeti yapayım, ama bu yüce değerlere, anılarına bağlı olmanın gereklerini aşındırmayın. Bu yoldaşlarımızın anılarını zedeleyecek tutum ve davranışlara girmeyin. Sizlerden fazla bir şey istediğimiz yok.

Tarihte kiblegahlar, kutsal mabetler ve onların içinde kutsal tanrı veya tanrıçalar vardır. Onların ardılları, onların mensupları uygun günlerde gidip bu mabetlere kapanırlar, secde ederler, yalvarır-yakarırlar, "affet bizi" diye. Böyle yoldaşlar öyle yoldaşlardır. Bir mabede gider gibi huzurlarında eğileceksiniz, secdeye kapanacaksınız, af dileyeceksiniz ve güç alıp kendinizi temiz kılacaksınız."

Önderlik Zilan dinine girmekten bahsetti. Buna ikircikli yaklaşan, kendini bu çizgiye tam adamayanları münafık olarak değerlendirdi. Elbet Önderlik Zilan dini derken bilinen anlamda

bir din değil bir inanç ve düşünce sistemine, onun kültürüne, ahlakına, yaşam tarzına, soylu duruşuna katılmak anlamında dile getirdi. Biz yoldaşlarına düşen onun temsil ettiği soylu, onurlu, zafere, özgürlüğe bağlı kadın gerçeğinin ve tanrıçalık kültürünün gücünü görmek, bu inanç sistemi içinde yer almak, yolunda yürümektir.

Şehitler Kadın Hareketi'nin geleceğini öngörmüşlerdir

Çanakkale Zindanı'nda 98 Newroz'unda eylem yapan Sema Yüce yoldaş mektubunda, "Öğrencisi olmaya çalıştığım şehitlerimizin eylemleri üstünde çok düşündüm. Her gün, her an devrim ateşinde yürüyerek yanmayı, bunun sırrını kavramayı çok istedim. Gördüm ki bu, kendini aşan insan eylemidir. Bu kararı verdikten sonra tekrar tekrar büyük bir iç savaşı yaşadım. Kendimde bütün beşeri zaafaların ayartıcı gücünü son bir kez gördüm ve yendim. Özgür yaşam, özgür kadın tutkum bana bunu emrediyor. Başkan Apo'ya bağlılık andımın, bu tutkunun ateşinde kül olmak ve bu küllerden yeniden kendini yaratmak olduğunu şimdi daha iyi kavıyorum... Zafer tanrıçamız Zilan yoldaşın vasiyetine bağlılıkla, O'nun görkemli eylemine sadece özülle değil, biçim itibarıyla de cevap olmak isterdim. Fakat zindan koşullarında bu mümkün değil.... Özgürlük tutkum çok büyük. Bu tutkuyu yaşam gücüne dönüştürebilmek için tek varlığımı, kendimi Başkan Apo'ya adıyorum. Kadınlar, küllenen Kürt ateşinin kıvılcımlarıdır. Küllerinden yeniden doğmayı başaran, bunun kıvılcımı olan her kadın, özgür Kurdistan'ın dokuyucusu olacaktır" demıştır. Bu sözleri ile kadın öncülüğünün Kurdistan devriminin garan-

tisi olduğu, özgürlüğü getireceği gerçeğini görmüş, daha Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin ilan edildiği ilk günlerde büyük bir inanç ile ifade etmiştir. Zilan yoldaş tarzında bir eylem yapma kararlılığına ulaşmış, ancak zindan koşullarında başka eylem yapma imkânı olmadığı için tek varlığı olan bedenini bir meşale haline getirmiştir. Sema yoldaş da Zilan yoldaş gibi özgürlük tutkusunun büyüklüğünden bahsetmiş ve bu eylemi bir zafer duygusuyla, yaşam adına, kadının dirilişi ve küllerinden yeniden doğmasına vesile olması adına yaptığını belirtmiştir. Tüm bu yoldaşlarımızda en belirgin yön yaşama, özgürlüğe olan bağlılıktır. Yine kadın örgütlülüğünden, gelişmelerinden duyulan heyecan ve inanç bu yoldaşlarımızı cevap olma arayışına itmiştir. Sema yoldaş mektubunda, "Kendimde yaşamı yaratmak kararında en önemli güç kaynaklarımdan biri de kadının Partileşme silahı olan YAJK'tı. YAJK, hem Başkan Apo'nun kadınla yoldaş olunabileceğine inancın eseridir, hem de inanıyorum ki Başkan Apo öğretisinin kurumlaşmasının, yayılmasının ve derinleşmesinin önemli silahlarından biri olacaktır. Bu yüzden YAJK'ı daha da büyütme her Kürt kadınının, hatta bölge halklarının kadınlarının asli görevidir" diyor. 1998 yılından bugüne Sema yoldaşın da öngördüğü gibi kadın özgürlük çizgisi ve onun örgütlülüğü büyük gelişmeler katederek tüm Kurdistan'a, Ortadoğu ve dünyaya yayılmıştır. Önder Apo'nun en önemli projesi olan kadın özgürlük çizgisiyle donanmış Kürt kadınlarının Ortadoğu'nun temel gücü olmasına yol açmıştır. Bu yoldaşlarımızın en temel özelliği ideolojinin gücünü görmeleri ve bu ideolojinin başarısına olan inançlarıdır. Bu nedenle eylemleri de, yaşam anlayışlarını yansıtan mektupları da son derece ideolojiktir.

Gulan yoldaş 2002 yılında fedai çizgimizin kurumlaşmış hali olan Hêzên Taybet yönetimi iken bir kompo ile şehit düşürüldü. Hêzên Taybet Zilan yoldaşın anısı ve çizgisini yaşatmak, kurumlaştırmak için oluşturulmuş bir fedailik örgütlenmesiydi. Gulan yoldaş bu kurumun komutanlarındandı. Önder Apo'ya dönük kompo sürecinde fedai eylem yapma amacıyla harekete geçmiş ve süreç değişince geri çağırılmış bir yoldaştı. Yüzlerce fedai yoldaşın komutanlığını yapan, özgürlük çizgisinin garantisi olmaya dönük bir çalışmasının sorumluluğunu üstlenen Gulan yoldaşın şehadeti Kadın Özgürlük Hareketimize dönük komplolardan biriydi. Gulan yoldaş kadın partileşmesinin gücünü ve önemini gören, kadın özgürlük çizgisinin militanlığını bilinçli yürüten bir yoldaşıymızdı. Katıldığı PJA 4. Kongresinde yaptığı değerlendirmeler partileşmeye, militanlığa biçtiği rolü göstermektedir. Gulan yoldaş, "PJA kimlik düzeyinde bir özgürlük düzeyi de yakalayarak, kendisini bütün dünyada kabul ettirmeye doğru büyük bir açılım sürecine girdi ve bundan dolayı da kurum-

laşma önem kazanıyor. Kurumlaşmanın kültürü bizlerde olmalıdır. PJA kimliğiyle kendisini ifade etme anlamına gelen gerekliliklere göre bir üslup, tarz ve ilişkilenmeyi yakalayamamışız. PJA, salt bir yönetim ya da bir dolda örgütlenen küçük bir örgüt ya da orada bulunan bir güç değildir. PJA bir çizgi ve yaşamdır. İdeolojidir ve bizim varlığımızın bir bütünüdür. Bu, kendisini politik ve pratik ifadesiyle çok çeşitli şekillerde örgütlenerek kurumlaşmaya kavuşturdu. Artık bu, bir kültür olarak da kadının kendi içine oturmalıdır" diyerek partileşme kültürünü ve onun militanlığını tanımlamıştır. Gulan yoldaşın bu değerlendirmeyi yaptığı yıllarda parti, örgüt gerçeğimize büyük saldırılar vardı. Tasfiyeciler çizgi parti gerçeğimizi, ölçülerimizi aşındırmaya, örgütlülüğümüzü dağıtmaya ve kadın özgürlük çizgisini tasfiye etmeye çalışıyordu. Bunun karşısında örgütlü duruşa, örgüt olmaya, parti kimliğine sahip çıkmaya çağrı yapması son derece bilinçli bir militanlık tavrıdır.

Gulan yoldaş fedailik anlayışının kurumlaşmış hali olan bir yapı içindeydi. Önderliği ve hareketi tasfiye etme, Önderlikten vazgeçme, temel özgürlük ölçülerinin, ilkelerin, Önderliğin kadın özgürlük projesinin ve özgür yaşam projesinin yok edilmeye çalışıldığı bir dönemde şehit düşürüldü. Çünkü Gulan yoldaş Önderliği sahiplenmiş, çizgisinin garantisi olan, Önderlik ilke ve yaşam anlayışının somutlaşması için mücadele eden bir fedai kurumunun sorumlusuydu. Kadın özgürlük çizgisini tasfiye etmeye çalışan güçlerin geliştirdiği bir saldırı ile şehit düşen Gulan yoldaş, kadın özgürlüğünün ve fedai militanlığının daha da güçlenmesine vesile olmuştur. Gulan yoldaşın eğittiği yüzlerce yoldaş mücadelenin birçok alanında büyük roller oynamış, fedailik çizgisi kurumlaşmıştır.

Şehit yoldaşlarımız bizlere ideolojik duruşun nasıl olması gerektiğini, doğru savaşmanın ve mücadele etmenin ilkelerini öğreten öncülerimizdir. Onlar şahsında ortaya çıkan öncülük, kişiliklerinde temsil ettikleri hakikat örnek almamız ve yaşatmamız gereken gerçeklerdir. Şehitlere olan borcumuz, yoldaşlık anlayışımız, mücadele gerçeğimiz bizlere bunları emretmektedir. Zilan, Sema, Gulan, Leyla Amed, Leyla Wan, Gulçiya Gabar, Raperin Amed, Bêrivan Zilan, Hêjar, Şaristan ve binlerce şehit yoldaşımız özgür yaşam uğruna tüm hayatlarını mücadele içinde geçiren, direnişçi Kürt kadınlarıydı. Kürt kadın gerçeğinin en soylu, asil, asi ve onurlu örnekleriydi. Onların bu gerçeği partileşme gerçeğimiz haline gelmiştir. Bu tarihten ve militanlık gerçeğinden öğreneceklerimiz çok fazladır. Tarihimizin kişiliklerimizi yapılandırması, yaratması böyle olacaktır. Sadece kendi yaşadıklarından öğrenmek, yaşayarak öğrenmek doğru bir öğrenme, bilinçlenme değildir. Tarihimizden, Önderliğimizden ve şehitlerimizden öğrene-

Şehit Zilan (Zeynep Kınacı)

ler asla bir eylemci ve iyi bir örgütçü olamazlar. Bu arkadaşımız yaşamı büyük sevdiği için böyle bir eylemi gerçekleştiriyor. Yaşamın özgürlüğe dayalı, yaşamın dirilişle-direnişle bağlantısı, yaşamın güzellikle bağlantısı, yaşam sevgisi büyük olmazsa, bu eyleme karar verilemez.

Fakat sizler ise yaşam bittiğinde, umutlarınız yıkıldığında, örgütü yerle bir ettiğimizde, ideolojik-politik esaslarla oynadığınızda intiharvari eyleme gidiyorsunuz. İşte Zilan yoldaşımızın eylemi buna karşı bir müdahaledir. Çok örgütlü, çok direnişçi, çok sağlam ideolojik esaslara dayalı, çok sevinçli, moral, iradeli, azimli ve coşkulu bir yaşamın kendisini buna götürdüğünü belirtiyor."

Zilan bir kültür, bir yaşam felsefesi ve soylu kadın duruşu örneği olarak yeni yaşamın yolunu açan kadın militanlığının örneği oldu. Bu nedenle partileşme sembolü ve kimliğimizdir. Önderliğimiz Zilan'ı bir manifesto olarak tanımladı. Bu bir yaşam ve özgürlük manifestosuydu. Kadın özgürlük mücadelesinin gelişimi, partileşmesi, özgürlük ideolojisinin oluşumunu belirleyen soylu bir duruş olarak tarihteki yerini aldı. Önderlik Zilan yoldaşın mektupları üzerine yaptığı çözümlemelerde şunları dile getiriyor:

"Anlamli bir yaşamın büyük eylemlilikle bağlantısı vardır. Sizlere bunu sürekli söylüyorum. Evet, sizler anlamli bir yaşam istiyorsunuz. Fakat yaşamın anlamli ve ciddi olabilmesi için de çabanın büyüklüğü gerekir. Nedir büyük eylem?

Örgütlü yaşam, ideolojik-politik yetkinleşme. Tarz, üslup, tempo sahibi olmak. Askeri olarak dönem taktiğine sahip olmak. Bütün bunlar oldu mu büyük eylemin sahibi olursun. Öyle hedefi belli olma-

bu eylemin sahibi kişilikler karşısında affedilmezdir.

Açık söylüyorum: Eğer bu yoldaşıma bağlı kalırsam, yaşamla bu kadar oynayanların, yaşama saygı ve sevgisi olmayanların yaşamla eylem arasındaki doğru, ideolojik, örgütsel, siyasal çalışma ve parti tarzları arasındaki bağı kuramayanların PKK'de bulunmaları bir hakarettir.

Eleştiriler daha çok sizleredir. Zorlanacaksınız, zaten zorlanıyorsunuz. Bu yoldaşa söz verecek, işlerlik, yaşam gücü kazandıracak düzenlemeyi gerçekleştirmek gerekiyor. Bu yoldaş, 'ben direnişin sembolü olmak istiyorum' diyor. Sizler ayakta ve imkanlarınız daha çoktur. Gerçek eylemlilik budur. Büyük yaşamın sahibi olmak budur. Bütün bunlar en çok da sizlere gerekli. Bunun gereklerine sahip olmazsanız, bir gün bile sizleri yaşatmayız. Çağrılar, mektuplar birer manifestodur ve gereklerini yerine getireceğiz. Büyük değerlere bağlı militanlar olarak yaşayıp ve eylemin sahibi olarak büyüklüğünüzü kanıtlayın ki, kimlerle yürüdüğümüzü bilelim...

Savunmaya geçeceğiz. Değerlerimizi bütün bu anlayış ve tutumlara karşı savunacağız. Çirkin, örgütsüz, moralsiz, eylemsiz, bunalımlı, plansız, bireyci, keyfi, kendinden vazgeçmiş, düşmanı gözüne kestirmeyen, tarihi doğru anılamayan, zafere inanmayan, zafer coşkusuyla tutuşmayan kim varsa saflarımızda, kim bizlere doğru yaklaşmıyorsa ona "dur" diyeceğiz. Sen düşmanın dolaylı ajanısın diyeceğiz. "Ben de böyleyim" diyene, o zaman "defol git" deriz. Çünkü yiğitler var, onların yolunu açalım. Yoksa bu yığde yazık olacak. Hakkını kim verecek? Bu yaklaşımlarınızla hakkını mı vereceğiz? Hakkını vermezsek suç ortağı ola-

ceğiz. Birbirimize bakarak, birbirimizi ölçü alarak ve kıyaslayarak değil gerçek özgürlük değerleri olan şehitlerin yaşamlarından öğreneceğiz. Partimizin öz değerleri, yaşam ve mücadele ilkeleri böyle gelişmiş ve şekillenmiştir. Asla vazgeçilmeyecek, peşinden koşulacak en büyük değer olarak özgürlük hepimizin kimliğidir. Özgür yaşam için mücadele etmek, parti çizgisi doğrultusunda yaşamak, savaşmak, çalışmak, yoldaşlık ve mücadele değerlerini büyütme hepimizin temel görevidir.

Özgürlük mücadelesini ideolojik ilkelerle yürütmeliyiz

İçinden geçtiğimiz süreç parti gerçeğimizi yaratan ve kadın özgürlük mücadelesinin emekçileri olan şehitlerimizin anısına her zamankinden daha fazla ideolojik, askeri mücadeleyi, partileşme mücadelesini büyütmemiz gerekir. Amansız bir özgürlük savaşı yürütüyoruz. Tüm sisteme, faşist ve soykırımcı bir devlet gerçeğine karşı savaşıyoruz. Bu savaş Kürt halkının yüzyıl, kadınların binyıllardır içine alındığı soykırım sistemine karşı bir savaştır. Bu nedenle tarihidir, görkemlidir. Kendi içinde büyük devrimleri, dönüşümleri yaratmıştır ve işte bu nedenle de büyük saldırılar altında ve ağır bedellerle gelişmektedir. Son yıllarda özellikle ağır şehadetler yaşadı. Ancak şehitlere verilecek cevap Önderlik tarzında olmalıdır. Ağır duygusal yaklaşımlar altında kalmak Apocu tarzı değildir. Şehadetlerden doğru etkilenmek, doğru sonuç çıkarmak önem kazanmaktadır. Şehit yoldaşların anısı bunu gerektirmektedir. Her şehidimiz bizlerde yaşam bulduğu, onun özelliklerine, hedef ve amaçlarına sahip çıkıldığı, özgürlük mücadelesi güçlü yürütüldüğü oranda hesap sorulacak, düşmandan intikam alınacaktır. Önderlik binlerce şehidin sorumluluğunu kaldıran kişi olarak onlara en doğru şekilde cevap olmuştur. Bu nedenle Zilan yoldaş mektubunda “Şehide en çok bağlı olan sizsiniz. Bu temelde gözümüz kesinlikle arkada kalmayacaktır” demiştir.

Önderlik Zilanlar anısına Kadın Kurtuluş İdeolojisini ve Kadın Partileşmesini gündemine aldı, geliştirdi. Zilan ve Sema yoldaşların ideolojik duruşu, kadın gerçeğine ve Önderliğe olan bağlılıklarını bir örgütlülüğe dönüştürmek için mücadeleyi daha da kurumsallaştırdı. Özgürlük felsefesini daha da derinleştirdi. Gulan yoldaşın şehadeti Hêzên Taybet kurumsallaşmamızda kadın gerçeğinin ve özünün daha da örgütlü bir güç kazanmasına yol açtı. Kadın fedailiğinin derinleşmesini getirdi. Parti gerçeğimiz manevi değerlere ve özgürlük mirasımıza güçlü sahip çıkmanın, bu değerleri somut ve yaşanılır kılmanın örgütlenmesini geliştirme tarihidir. Günümüzde de şehitlere bağlılığımız bizlere bu fedailiği, iradeyi, güçlü bir partileşme hamlesine, dev-

rimci halk savaşı ile özgürlüğümü-zü yaratacak bir örgütlülüğe dönüştürme görevi yüklemektedir.

Kadın örgütlülüğümüzü her zamankinden daha fazla sahiplenme, oluşan değerlere ve mirasa sahip çıkma, militanlar olarak bunu kişiliğinde kültürleştirme, yaşam tarzı haline getirme ile şehitlerimize ve eylemlerine layık olabiliriz. Özgür kadın kimliğimiz PAJK, şehitlerimizin ve Önderliğimizin emeği ile bugünkü düzeyine ulaştı. Her bir yoldaş kadın ideolojisi ve partisiyle güç, irade haline geldi. Kadın örgütlülüğü, bilinci, cins mücadelesi olmadan ve bunun ısrarlı çabası olmadan kadınlar olarak varlığımızı tanımlamamız söz konusu olamaz. Her birimiz parti kimliğimizi ve örgütlülüğümüzü en büyük değer olarak görmek, bu kimliği ve örgütlülüğü geliştirmekten sorumluyuz. Şehitler çizgisine sahip çıkmak kadın örgütlülüğüne, PAJK gerçeğine sahip çıkmaktır. Zilan çizgisinin somutlaşması olan ve şehitlerin partisi olan PAJK gerçeğine şehitlerimizin belirlediği ilkeler ve ölçüler temelinde yaklaşılmalıdır.

Parti tarihimiz ilkeli yaşamın, doğru yaşamın, doğru mücadelenin sonuç alıcı olduğunu ortaya koymuştur. Diğer yaşam eğilimleri, kişilik gerçekleri sistem içidir. Kürt halkının, kadınların binlerce yıldır yaşadığı kaderin bir benzeridir. Bu nedenle ne sonuç yaratır ne de zorlukların aşılmasına neden olur. Partili olmanın, militanlığın çıtası ve ölçüsü Zilanlar, Semalar, Gulanlardır. Bu değerlerin sahibi şehitlerimizdir. Tarihten, sistemden, egemen erkeklikten hesap soran bir partimiz var, alternatif olmak, özgürlüğe ulaşmak ancak parti çizgisi temelinde örgütlenmekten, örgütlü olmaktan geçer.

Önderlik tarzı esas alınarak doğru mücadele geliştirilir

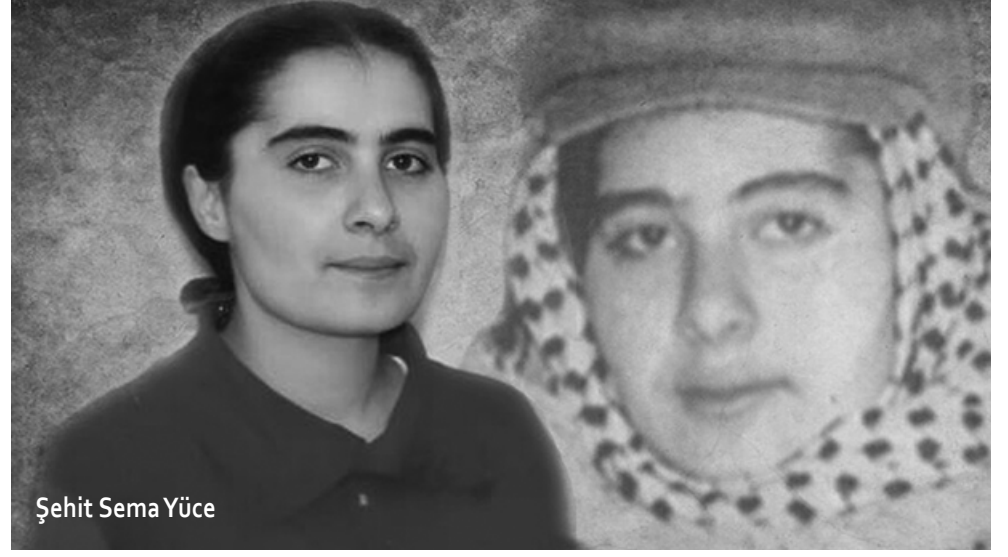
Zilan yoldaşın, Sema yoldaşın eylemi en başta Önderliğe sahip çıkma eylemidir. Zilan yoldaşın eylemi Önderliğe dönük 96 yılında Şam'da gerçekleşen saldırıya karşı duyarlılık, yoğunlaşma, cevap olma arayışının sonucudur. Zilan yoldaş, “*Düşmanın Önderliğimize suikast girişiminde bulunarak, sonuç almaya çalıştığı bu süreçte düşmana verilecek en iyi bir cevap olacaktır*” diyerek Önderliğe dönük saldırıya cevapsız kalmayacağını ifade etmiştir.

Yine Sema arkadaş da gökyüzünde **iki güneş olmadığı gibi** bizler için de iki ideolojik merkezin olmayacağını ve sadece Önderlik çizgisi ve ideolojisi temelinde yaşamının gereğini dile getiriyor. 98 yılında komplonun devreye girdiği dönemlerde Önderlik merkezli saldırıların farkına vararak, “*Mevcut durumda düşman politikalarında sonuca ulaşmak için son bir hamle hazırlığındadır. Türk Genel Kurmaylığının son hareketliliği bunu ifade ediyor. Açık ki yine kirli politikalarının merkezinde Başkan Apo'yu etkisiz kılma, sınırlandırma, O'nun politik çizgisini O'na*

rağmen işlevsiz kılma vardır” diyor.

Önderlik bugün de büyük tecrit altındadır. İmrallı tecrit sisteminin uluslararası bir sistem olduğunu biliyoruz. Hegemon güçler Önderliğin gücünden, toplum üzerindeki etkisinden korktukları için Önderlik üzerindeki tecridi ağırlaştırarak sürdürüyorlar. Önderliğin kadrolarıyla, halkıyla, dünyayla bağ kurmaması için bu tecrit uygulanıyor. Önderliğe disiplin cezaları adı altında cezalar verilerek hukuki haklarının önü alınmaya çalışılıyor. Buna karşı Önderlik için, Önderliğin fiziki özgürlüğü için yapılan eylemler de uluslararası düzeye ulaşmış durumdadır. Önderlik fikirleri kadınları, ezilen halkları, emekçi kesimleri etkiliyor. İdeolojisiz, hedefsiz kalmış sistem karşıtı, demokratik güçleri heyecanlandırıyor, harekete geçiriyor. Tüm kapitalist güçlerin ve TC'nin Önderliğin gücünü ve etkisini kabul ettikleri bir gerçektir. Uygulanan tecrit bunun itirafıdır. Sözde demokrasi ve hukuk adına yasalar koyan ve bu şekilde kendi meşruiyetini yaratmaya çalışan sistemin Önderlik sözkonusu olduğunda kendi meşruiyetini bile tehlikeye atarak yasalarını yok sayması Önderliğin bu sistemin en büyük alternatifi olduğunu herkese göstermektedir.

Ne kadar engellenmeye çalışılırsa çalışılsın Önderlik paradigması evrenselleşmeye başlamıştır. Bu çağın ideolojik-teorik tıkanmalarına cevap olduğu herkes tarafından kabul edilmektedir. Önderliğimizle görüşmeler olmasa da, doğru ve güçlü bir mücadele yürütmemizi istediğini biliyoruz. Önderlik bize her zaman savunmalarında her şeyi söylediğini, yeterli perspektifleri verdiğini belirtti. Savunmalar ve Önderlik çözümlerindeki perspektifler temelinde çalışır, mücadele eder, pratikleştirirsek Önderliğin özgür olmasının yolu açılacaktır. Önderliğimiz özgürlük anlayışını ve projelerinin somutlaşmasında en çok kadınlara güvenmektedir. Her koşul altında kadınların kendisini temsil edeceğine, mücadele edeceğine sonsuz bir inancı vardır. Bu nedenle her Kürt kadını nerede olursa olsun Önderliği ve özgür yaşamı temsil etmekten, yeni yaşamın modeli olmaktan sorumludur. Önderlik gerçeği üzerine daha fazla ve güçlü yoğunlaşılmalıdır. Kişilikleri güçlendirecek, doğru mücadele tarzını ortaya çıkaracak olan Önderlik tarzıdır. Önderliğin özgürlüğü için eyleme geçmek, Önderlik felsefesini, tarzını ve özgür yaşam anlayışını somutlaştırmaktan geçer. Önderliğin yaratmaya çalıştığı özgür insan kişiliğine ulaşmaktan geçer. Bu bilinç, iddia ve kararlılıkla mücadele edildikçe Önderliğin özgürlüğü kesindir. Yeter ki dönem görevlerimize sahip çıkalım, Apocu tarzı yaratıp ideo-

Şehit Sema Yüce

lojik mücadelenin gücüyle düşmanı boşa çıkaralım.

Türkiye'de tarihin en faşist ittifakı iktidara gelmiştir

Türkiye'de bir seçim süreci yaşandı. Seçimde faşizm tekrardan iktidarı ele geçirdi. Bu, bir kez daha göstermiştir ki hiçbir faşizm sadece seçimle gitmiyor. Halkın ayaklanması, karşı koyması ve kendini örgütleyip güç olması ve mücadele etmesiyle faşizm yıkılabilir. Faşizme karşı siyasi, askeri, toplumsal ve topyekûn bir mücadele olursa seçim de bir boyutu olarak sonuç alabilir. Faşizm zaten halk üzerinde güç kullanarak, şiddet, katliam yöntemleriyle, demokrasiyi tasfiye etme, devlet gücünü kullanma ve kendini iktidar haline getirmedir. Topluma dönük saldırı ve katliamlarla toplumu yok etmek faşizmin amacıdır. Bu yüzden halkın iradesini tanımak doğasına aykırıdır. Kaç yılda bir yapılan seçimlerle halkı bir sandığın başına giden ve oy kullanarak iradesini göstermeye çalışan seçmenler düzeyine getirmesi zaten ulus devletin temel anlayışıdır. Bunu demokrasi olarak göstermek toplum kırım sistemi olan ulus devletin bir maharetidir. Yurttaşlık şeklinde kurgulanan ulus devlet üyeliği zaten toplumun iradesinin yok edilmesi, demokrasinin yok edilmesidir. Biliyoruz ki ulus devlet anlayışı milliyetçiliğe, ulus devletin kutsanmasına dayalıdır ve toplumun, bireyin özgürlüğünün olmadığı, halklarının yok sayıldığı bir sistemdir. Dikkat edilirse seçim süreçlerinde vatandaş, yurttaş kelimesi bile kullanımdan kalktı. Artık her birey bir seçmen olarak adlandırılıp böyle bir hitap doğallı. Kişiye sadece bir partiyi ya da kişiyi iktidara taşıyan, oy veren seçmen olarak bir önem verildi. Kapitalizmin bireyi modern köle olarak şekillendirmesi bu devlet anlayışı ile ilgilidir. Bu anlamda demokrasi mücadelesinin çok yönlü ve yerelden başlayarak, toplumu iradeli, politika yapar düzeye getirmek olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Gerçek demokrasi ve özgürlük toplumun kendi kendini öz iradesi ile yönettiği, öz yönetim kurumlaşmalarını oluşturduğu radikal demokrasi mücadelesi ile oluşturulabilir.

Devlet ve iktidara rağmen toplumun sistem içinde demokrasi adına kendine alan açmaya çalışması, sınırlı bazı imkânları kullanarak da olsa seçimleri de bir mücadele yöntemi olarak değerlendirmesi in-

kâr edilmemesi gereken bir yöntemdir. Tabi bunun için toplumun örgütlü olması çok önemlidir. Bir fikir, amaç temelinde ve iktidara, egemenliğe karşı mücadele amacıyla kendi araçlarını, örgütlenmesini oluşturduğu sürece zorlukları olsa da bu alanda sonuç alabilir. Kürt halkı 50 yıllık mücadelenin sonucunda ve kendi legal partisi aracılığıyla siyasal demokratik mücadele alanında bir güç olmuştur. Bunun için bedel ödemiş, belli kazanımlar ortaya çıkarmıştır. Türk devleti ve AKP-MHP faşist rejimi Kürt halkına dönük bu süreçte saldırılarını ne kadar arttırsa da, tutuklamalar, soykırım saldırıları ile saldırıya da yine de halkımız örgütlü, bilinçli bir şekilde faşist rejime karşı tutumunu açık ortaya koyan durumda olmuştur. Baskılara rağmen iradesini kendi çıkarları doğrultusunda ve örgütlü olarak ortaya koymuştur. Örgütlülük ve çalışma daha fazla olsaydı elbet çok daha güçlü bir sonuç açığa çıkabilirdi. Bu konuda yetersizlikleri olmuştur. Kurdistan özgürlük mücadelemizin açığa çıkardığı güç, halkın örgütlülüğü, bilinçli düzeyi, güçlü iradesi ve faşizm karşısındaki duruşuna güvenerek kolaycı bir yaklaşım sergilenmiş ve örgütlenmeye yeterli ağırlık verilmemiştir. Gerilla mücadelesi ile zayıflatılan ve adeta çöküş aşamasına getirilen iktidar toplumsal ve siyasi mücadele ile son darbe vurularak yıkılabilirdi, ancak bu yapılamadı. Bundan gerekli sonuçların çıkarılması, önümüzdeki dönem bu temelde hazırlanılması önemlidir.

Gerilla mücadelesinin, hareketimizin 50 yıllık mücadelesinin oluşturduğu bilinçli, mücadelecı ve özgürlükçü bir toplumumuz vardır. Ancak faşizmin yoğun saldırıları, baskıları altındadır. Örgütlülüğü dağıtılmaya çalışılmaktadır. Demokratik siyaset alanının da kapitalist sistemin toplum kırım, soykırım politikalarını, toplumun ahlaki ve politik değerlerini gerilete, örgütlülüğünü yok etme saldırılarını görerek toplumu örgütlü kılması, sistem karşısında mücadele etmenin araçlarını, yöntemlerini daha güçlü oluşturması gerekirdi. Bu rolünü ve görevini yeterince yerine getirmediği seçim sürecinde daha iyi anlaşılmıştır.

Elbet demokratik siyaset alanı da mücadelemizin emek ve bedelleri ile açığa çıkmış bir alandır. Bu örgütlülük ve güç esasta halkımızın, kadınların gücüdür. Bu seçimlerde Kürt halkının iradesini göster-

memesi, kazanımlarını arttırmaması için tüm güçler bir araya gelmiş ve topyekûn bir saldırı içinde olmuştur. AKP-MHP faşizmi Kürt halkının kazanmaması için elinden geleni yapmış, legal siyasi partiyi teröriste etmeye, etrafını boşaltmaya, Türkiye toplumu için bir tehdit gibi göstermeye çalışmıştır. Demokratik siyaset alanına yoğun saldırılarla öncülerini tutuklamış, saldırı altında tutmuştur. On binlerce yurtsever, devrimci insanımız zindanlardadır. Yine Kürt halkının örgütlenmesine, kurumlarına, demokratik mücadelesine sürekli saldırı içinde olmuştur. Kadınlar sürecin en aktif ve mücadeleci gücü olduğundan en çok kadınlara dönük saldırı ve tutuklamalar gelişmiştir. Kadın özgürlük mücadelesi ve iradesine karşı kadın katliamına dönük politikalar derinleştirilmiştir. Halkımız çok bedel ödemiş, düşman gerçeğini tanıyan, bilinçli bir halktır. Önder Apo'nun bilinçlendirdiği, güçlendirdiği bir toplumdur. Ancak toplumumuzun sorunlarının çözümü, örgütlenme araçları yeterince yaratılmamış, bunun siyaseti güçlü geliştirilmemiştir. Türkiye toplumuna ulaşma, demokratik kesimleri bir araya getirip örgütlenme, '3. Yol' çizgisini pratikleştirme, siyasette aktif ve müdahaleci katılımda yetersiz kalmıştır. Kendi adayını çıkarmayıp erkenden muhalefetin adayının desteklenmesi de faşist iktidarın bunun üzerinden siyaset yapmasına imkân yaratmıştır. Kürt halkının demokrasi mücadelesini teröriste etme, soykırım ve katliam saldırıları ile üzerine gitme durumu bu süreçte daha da artmıştır. Buna rağmen kadınlar ve halkımız geri adım atmamış, faşizme karşı tutumunu ortaya koymuş, özgürlük ve demokrasi istemini dile getirmiştir. Tüm saldırılara rağmen onurlu duruşunu korumuş ve önemli bir sonuç ortaya çıkarmıştır.

Türk ulus devlet sistemi Kürt soykırımında ısrarlıdır

Ulus devletin gerçeği bu seçimlerle bir kez daha açığa çıkmış bulunuyor. Türk devlet sistemi Kürt inkârı ve soykırımı üzerine kurulu olduğundan bunu bozacak, Kürtlerin hak sahibi ve güç olmasına yol açacak tüm yollar kapatılmaya çalışıldı. Bu uğurda herkesin rahatsız olduğu ve halklara, topluma büyük acılar yaşatan, Türk devletinin yapısını bile değiştiren faşist Erdoğan'a razı olundu. Çünkü seçimde Erdoğan'ın gitmesi durumunda muhalefeti destekleyen Kürtlerin bir denge ve güç olması devleti korkuttu. Kürt halkı ve siyaseti yapısı sahip olduğu güç ile Türkiye devletinin ve toplumunun kaderini belirleyecek bir güç konumundaydı. Seçimlerin sonuçlarını belirleyecek bir denge durumuna ulaşmıştı. Ve herkes bunu gördü. Bu nedenle seçimlerin kilit gücü Kürt halkı olarak değerlendirildi. Kürt halkı kime destek verse o kazanacaktı. Böylece Kürt halkı Türkiye'nin ikinci yüzyılında belirleyici, rol sahibi bir duruma gelecekti. Bu nedenle Kürt toplumunun belir-

leyici bir güç olmaktan çıkarılması, sonuçları etkileyen durumda olmaması için bilinçli olarak milliyetçi, ırkçı cephe güçlendirildi. Kürt halkının oyları çalınarak MHP gibi Kürt halkının soykırımı için yeminli faşist bir partiye kaydırıldı.

Aslında bu seçimde Erdoğan yenilmişti. Büyük oranda halkın iradesi ve istemi özgürlük, demokrasiydi, faşizmin gitmesine dönüktü. Esasta AKP-MHP soykırımcı rejimi

lıyorsunuz"a dönüştürüldü ve toplum Erdoğan faşizmine mahkûm edildi, nihayetinde teslim edildi.

Böylece Lozan'ın yüzüncü yıldönümünde Türk devlet politikalarında bir değişim olmayacağı, yeniden Kürt halkının statüsü, soykırım politikaları ile yönetilmesi kararı içinde olduğu anlaşıldı. Bu nedenle Kürt soykırımını ve katliamlarını yürütmek için iktidar cephesi içine Hizbullah gibi bir parti de

Gulan Garzan (Filiz Yerlikaya)

gerçekte tekrardan iktidara gelecek oy yeterliliğine ulaşmamış, halkın onayını almamıştır. Ona rağmen Türk devletinin faşizan yapısı ve Kürt düşmanlığı nedeniyle tekrardan Erdoğan'ın iktidarda kalması için büyük hileler yapılmış ve komplotlarla sonuç değiştirilmiştir.

Milliyetçi, faşist adaylara ve milliyetçi partilere hile ile oyları yazarak güya çok güçlü bir milliyetçilik varmış, sağcılık, faşizm daha etkiliymiş gibi bir imaj yaratılmaya çalışıldı. Evet, Türkiye'de milliyetçilik ve sağcılık, yine dincilik son derece yükselmiştir. Her zamankinden daha fazla iktidarın milliyetçilik bombardımanından etkilenen bilinçsiz ama faşist, dinci bir kesim oluşmuştur. Ancak yine de rakamlara yansıyan kadar olmadığı kesindir. Bu bilinçli olarak Kürt halkına karşı geliştirilmiş özel bir politikadır. Emek ve Özgürlük İttifakı'nın seçimdeki kilit rolünü ve Kurdistan halkının gücünü, iradesini, belirleyici olma rolünü kırma ya dönük bir stratejidir. Nitekim bu politikalarla Kürt halkının değil milliyetçilerin kilit rolde olduğu algısı öne çıkarıldı. Yükselen güç, esas alınması gereken gücün Kürtler değil Türk milliyetçiliği olduğu imajı verildi. Bu nedenle seçim süreci esasta Kürt halkına ve onun öncülüğüne dönük saldırı içinde geçti. Hareketimiz, Önderliğimiz her zamankinden daha fazla bu süreçteki politikalarla alet edilmeye çalışıldı. Erdoğan kaybederse Kürtler kazanacak, PKK kazanacak ve ülke teröristlerin eline geçecek gibi bir algı yaratıldı. Adeta seçim "Erdoğan'ı mı yoksa PKK'yi mi onay-

dahil edildi. Yine kadınların özgürlük mücadelesinin yükselişine karşı en gerici, kadın düşmanı, dinci bir ittifak oluşturularak önümüzdeki dönemin politikası netleştirilmiş oldu. Yükselen Kürt kadın mücadelesine, 21. yüzyılı kadın yüzyılı yapma hedefimize karşı kadın mücadelesini etkisizleştirme, erkek egemen sistemi daha da güçlendirme, faşist, dinci ve cinsiyetçi politikalarla kadın mücadelesinin önünü kesme hedeflerini ilan etmiş oldular. Türkiye devletinin yeni iktidarı bu anlamda tarihinin en gerici, soykırımcı, kadın ve Kürt düşmanı iktidarı olarak şekillendi.

Seçimlerin bir yönü büyük hile, devletin baskı ve komploları olsa da diğer yönü Türk devletinin ve milliyetçilikle zehirlenmiş Türkiye toplumunun Kürt halkına dönük önyargı ve düşmanlığı bir kez daha açığa çıkmış oldu. Yine toplumun dincilik, milliyetçilik, cinsiyetçilik ile ne kadar yozlaştırıldığı, ahlaki-politik toplum gerçeğinin ne kadar geriletildiği, Türkiye'de yeni bir sosyolojik gerçeklik oluşturulduğu görülmüş oldu. 21 yıllık AKP rejimi Türkiye toplumunu ciddi anlamda değişime uğratmış, İslam'ı kullanarak, maddi imkânları kullanarak, milliyetçiliği kullanarak toplumun dokusunda ciddi değişimler yaratmıştır. Açlıkla, adaletsizlikle, katliamlarla, baskı ve şiddetle iç içe yaşayan toplumun önemli bir kısmı her şeye rağmen bu rejimi destekler durumdadır. Anlaşıyor ki toplum siyasi İslam ve milliyetçilik ideolojisi ile zehirlenmiştir, toplumsal mühendislikle yeniden inşa edilmiştir. Bu nedenle ortaya çıkan

bu toplumsal gerçeği güçlü çözümlmek, Önderliğin toplum çözümlmelerini ve kapitalizmin, faşizmin toplum üzerindeki politikalarını daha derinlikli anlamak gerekiyor. Siyaset yapmanın temel kuralı toplumsal gerçekliği güçlü çözümlmektir. Yine bu rejimin faşist saldırıları kadar ideolojinin, toplumu eğitmesinin gücünü de ne kadar kullandığını görerek, kendi toplumumuzu, Türkiye toplumunu ve emekçilerini de bilinçlendirme, eğitime sorumluluğunu görmemiz gerekmektedir. Toplumu savunmak, bilinçlendirmek, eğitmek, ideolojik mücadele yürütmek her zamankinden daha fazla önem kazanmıştır. Çünkü kapitalist sistem toplumsal örgütlenmeyi, öz bilinci ve öz savunmayı en çok parçalayan, ortadan kaldıran sistemdir. Baskı araçları kadar ideolojik hegemonyayı en çok kullanan, zihniyetleri çarpıtan sistemdir.

Bu sisteme karşı askeri ve siyasi mücadeleyi olduğu kadar ideolojik mücadeleyi de güçlü yürütme ihtiyacı her zamankinden daha fazla görülmektedir. Özgürlük örgütlenmeye, büyük bilinç, irade, ideoloji ve felsefe sahibi olarak kazanılabilir. Bu nedenle toplumun, kadınların kendi çıkarlarını ancak bilinçle, kendi yaşamını özgürlük temelinde, ahlaki, politik ilkelerle örgütleyerek, kapitalizmin ideolojik saldırılarına karşı kendini özgürlük ideolojisi temelinde savunabileceği, var edebileceği bilinmelidir. Önderliğimiz toplumsal özgürlüğün, bunun sisteminin tüm boyutlarını, ilkelerini derinliğine çözümlemiş ve bizlere sunmuştur. Yapmamız gereken özgürlük bilinci, ideolojisi temelinde örgütlenmektir.

Toplumsal yapıda da bin yıllar yaşanan aşınmaları, erkek egemen ideoloji ve sistemin etkilerini, kadına dönük gelenek ve baskıları, gerici ve değişmesi gereken yönlerini bilerek bunların değişimini hedeflemek önemlidir. İçinde olunan toplumsal gerçeği bir bütün onaylamak, realiteye teslim olmak ve mücadele etmemek dönüştürücü bir tutum değildir. Özgür yaşam Önderlik paradigması ve ideolojik ilkeler temelinde mücadele edilerek yaratılabilir. Kendi toplumumuz kadar aynı coğrafyada yaşadığımız diğer halklarla da eşit ve ortak yaşama, bilinçlendirme sorumluluğumuz vardır. Kürt toplumu ne kadar bilinçli ve mücadeleci olursa olsun bu bilinç ve mücadele düzeyini diğer halklara da mal etmekten, mücadeleyi ortaklaştırmaktan sorumludurlar. Devlet ve faşizm gibi son derece örgütlü bir gerçek karşısında mücadele cephesi ne kadar güçlü, örgütlü ve geniş olursa o kadar sonuç alınır.

Faşizmin temelde kadın düşmanı olduğu ve kendini cinsiyetçi ideoloji ile var ettiğini, erkek egemen ideolojinin zirveleşmiş hali olduğunu, tüm kadınların ortak mücadelesi ile yıkılabileceğini kavramak gerekir. Kadınların da daha fazla örgütlenmesi, erkek egemen sistemin faşizan, kadın düşmanlığı temelindeki politikalarına karşı mücadelesini büyütmesi için çok

daha fazla imkân ve gerekçe ortaya çıkmıştır. Kadınların ortak ve etkili mücadelesi faşizmin yıkılmasında en önemli güçtür. Bu temelde en büyük rol kadınlara ve gençlere düşmektedir.

Faşizme karşı Devrimci Halk Savaşı ile mücadele edilir

Önümüzdeki dönem sömürgeci-faşist Türk devletinin saldırılarını daha da arttıracığını, dört parçadaki mücadelemize karşı şimdiye kadar olduğu gibi tüm imkânlarını devreye koyacağını biliyoruz. Türk devlet siyaseti Kürt soykırımı üzerine kurulmuştur. Günümüze kadar da Kürt halkına inkâr-imha temelinde, bağımsız ve özgür olmak isteyen Kürt'ü kabul etmeme, isyan ettiğinde soykırımdan geçirme, katletme yaklaşımı içinde olmuştur. Ve yüzüncü yılında Türk devleti bu politikadan vazgeçmediğini ve ısrar edeceğini ilan etmiştir. Buna karşı Kürt halkı ve öncü gücü olarak katliamı, soykırımı, onursuzluğu kabul etmeyeceğimize göre her zamankinden daha güçlü ve örgütlü bir mücadele yürütmek gerektiği kesindir. Bu mücadele de Zilan çizgisinde ve örgütlülüğün gücüyle olacaktır. Devrimci Halk Savaşı'nı Zilan fedailiğinde geliştirerek olacaktır.

50 yıllık mücadele tarihimiz, örgütlü gücümüz, militanlık düzeyimiz, şehitler gerçeğimiz bize büyük bir miras ve tecrübe kazandırdı. Dünyada ve Ortadoğu'da büyük bir güç haline geldik. Kürt halkını, Türkiye toplumunu, Ortadoğu'yu bu faşist rejimden kurtarmak, halkların ve kadınların özgürlüğünü gerçekleştirmek tarihsel sorumluluk olarak önümüzdedir. Bundan sonra da işgal saldırılarına, soykırım politikalarına karşı halk ve hareket olarak direnişi yükselteceğiz. Devrimci halk savaşı anlayışı ile görkemli bir başarıyı mutlaka yaratacağız. Mücadele güçlerini büyüterek, yaratıcı siyasi hamlelerle, güçlü bir örgütlülükle bu iktidarı yıkacağız. Faşist iktidar ve devlet gerçeğine karşı Kürt halkının, kadınların özgürlüğü için mücadeleyi demokratik-ekolojik-kadın özgürlükçü paradigmamız temelinde yürüterek kadın devrimine yürüyeceğiz.

Bu temelde "Bi Jin, Jiyan, Azadî Rê Ber Bi Şoreşa Jine Ve" hamlesinin mücadele sahalarımızda temel şiarımız olması ve hamlemiz çerçevesinde kadın kimliğiyle eylem ve etkinliklerin geliştirilmesi gerekmektedir.

1 Haziran'dan 30 Haziran'a kadar olan zaman zarfında şehadete ulaşan yüzlerce fedai, kahraman şehidimiz var. 1 Haziran Hamle şehitleri ve Zilan, Sema, Gulan yoldaşlar şahsında hakikatin izinden giden, hakikati yola dönüştüren, yolumuzu aydınlatan tüm şehitlerimizi tekrardan anıyor ve anılarına bağlı kalacağımızı, mücadelemizi zafere taşıyarak göstereceğimizi belirtiyoruz.

DU BEDEN YEK DIL RÛKEN Û MÛRAT

Ramanên Dîroka Kurdan û rastiya wan bi sedan salane hatiye veşartin. Lê bi têkoşîna qehremanan re cardin rastiya gelê Kurd ji tevahiya cîhanê re bû nexşeyek. Û dayîka mirovahiye tovên jîyanê ji nûve berda dilê mirovahi yê.

Ji vê tovê şîn bû gelê Arî, zarokên agir û rojê. Di bihûştê xaka Kurdistanê de tevna mirovahiye, di agirgehên Zerdûşt de hat hûnandin. Bi xwîna hezaran pakrewanan hat avdan axên pîroz. Ew bûn hêvî û tîrêjên xwe belav kirin çar aliyê cîhanê. Di qadên cengê û berxwedanê de ti carî paşve gav neavêtin. Wek guleyekî ji agir, bi çiruskên xwe ve li ser kokên xwe de cardin hêşîn bûn. Binêrin, bayê azadiyê li rûçikên bedew dide. Delaliyên dayîkan ji bo rumeta xwe dimeşin.

Di awirê her du giyanan de evîna welat bi kelecana bû. Çi peyv ango gotin nebûn ku evîna welat ya du rêheval, xwişk û bira pênase bike. Du kenên esmer, du dilên wêrek. Wateya di awirê çavên wan de wekî welatekî bû. Di nava bahoz û tofanan de ew zarokên dilmezin lewra jan û azara welatê xwe hîsdikin û berê xwe didin wargehên ku roj jê bilind dibe.

Li Amedê destpêkir tovên evîna mezin. Lê evîn bi pêt û ar bû. Heta gihandina wê car bi qîrîn car bi hewar bû. Rûken û Mûrat ji wekî bi hezaran keç û xortên Kurdan, bi ronahiya çavên xwe ber bi bayê ku çiyayên azad ve tê dest bi rêwîtiyê kirin.

Şîrnex, bajarê berxwedanê yê erdnîgariya Botanê ye ku ji destpêkê ve bûye dildarê têkoşîna azadiyê. Şîrnex ji bo têkoşîna ku bi fedekarî

û kedên mezin ên Rêber Apo û şehîdên me yên leheng pêş ketiye bi hezaran zarokên xwe yên herî bi nîrx tevî gerîla kiriye. Keça delal a Şîrnexa rengîn Rûken û Mûrat ji yek ji zarokên vê axê ne.

Rûken û Mûrat xwişk û birayên heman dozê bûn. Mûrat; zarokatiya xwe de xwedî lêgerîna azadiyê ye, ji ber ku bi hestên welatparêziyê mezin dibe. Dibistanê li vir dixwine. Di nava malbatê û hawirdora xwe de bi kedkarî û dîlnizmbûna xwe tê naskirin. Wekî şitlekêye. Rêzane ji derdora xwe re. Temenê wî biçûke lê dile wî wekî Kurdistanê mezine.

Mûrat û malbata xwe di nava tengasiyan de li hemberî êrîşên dijmin ê xwînxar weki hemû welatparêzên Kurda têkoşîn dike. Sala 2014'an de ji bo wî êdî dema rêwîtiya nava refên azadiyê hatiye. Mûrat êdî hêrsa dilê xwe de nagire û ji bo azadiya Rêber Apo û welatê xwe berê xwe dide nav refên têkoşînê. Sala 2014'an de tevî nava refên azadiyê dibe. Di nava hevalên xwe de demek Kurt de tê hezkirin. Zîreke heman demê de zanaye ji. Jiber xwe fam dike û çî pêwîst be pêktine. Sala 2015'an li Bakurê Kurdistanê gel êdî ji bo xweseriya xwe dest bi berxwedaneke mezin dike. Ev pêngava serhildana gel e. Êdî wext wexta şerê gelê şoreşgerî ye. Şehit Mûrat bi daxwaza xwe tevî vê meşa azadiyê dibe û di berxwedana rêveberîya xweser a li bajarê Şîrnexê roleke pêşeng dilîze. Murad ê qehreman li bajarê ku zaroktiya wî desbas dibe, li Şîrnexê li hemberî dehaqê demê heta kêliya dawî liber xwe dide û 14'ê Gulana 2016'an tevî nava karwanê nemiran dibe. Li pey xwe mirasa tolhildanê dihêle ji hevalên xwe re.

Rûken a jîr û zana jî di meşa xwe ya jîyanê de her tim dibe xwediyê meraqa hînbûna tiştên nû. Ji ber vê taybetmendîya xwe her tim dikeve nava lêpîrsînê kûr û her tim dixwaze xwe û hevalên xwe zêdetir pêş bixe. Ji ber vê yekê di kesayeta xwe de gavên mezin diavêje.

Sekna fedayî

Rûken jî li bajarê berxwedanê, di heman malbata welatparêz a di binserweriya çanda berxwedanê ya vî bajarî de ji dayik dibe. Bi çanda qedîm û taybetmendiyên berxwedanê yên gelê Botanê zaroktiya xwe desbas dike. Ji ber vê yekê li hemberî êrîşên dijmin ên ku ji biçûkatiya xwe de bûye şahid, hêrseke mezin di awirên çaven vê de alav dide. Rûken ku ev hêrsa xwe kir bîngêhê têkoşîneke hişmendî û he-

sab pîrsîna dijmin, her tim li bendê ye ku tevî gerîla bibe.

Rûken ji zarokatiya xwe ve gerîla tenê bi guhdarkirina çîrokên lehengiyê nas dikir, piştî tevî nava refên gerîla dibe bandora tîkiliyên rêhevaltiyê, şewaza jîyanê û xeta pir zû fêr dibe. Bi dîlnizm bûna xwe bala hemû hevalên xwe dikşîne. Di dilê her hevale kî xwe de cih digre.

Rûken li hemberî hemû politîkayên qetlîam, êşkence û şerê taybet ên dijmin, bi tawîz nedana xeta azadiyê, peywira xwe ya pêşengiyê hildigre. Wargeha wê ya yekemîn ku gerîlatiyê lê dike Zagros e. Bi bilindahiya Zagrosan re evîn û hevîyên xwe parve dike. Li vir perwerdeya destpêkê ya şervanê nû dibîne. Çiyayên Zagrosê jî evîndarek wêrek kiriye mêvanê dilê xwe û heqîqeta afirandinê bi rêwiyên xwe re parve dike. Rûken, xwedî seknekî fedayî ye û her dem bi armanca têkoşînek serkeftî xwe amade dike. Berê wê her tim li Rojê ye. Wek tîrêjekî ji agir roj bi roj geş dibe.

Ji bo bibe jineke azad bi hêza xwe ya leşkerî dixwaze meşa xwe ya azadiyê temam bike. Ji bo vê jî di akademiyên leşkerî de cih digre û di gelek şaxan de xwe pîspor dike. Daxwaza wê her tim çûyîna Bakurê Kurdistanê ye. Rûken dizane ku dara azadiyê bi xwînê tê avdan ji ber vê pala xwe dide çiyayên bilind, dikeve nava cengê û hêza xwe ji wê digre. Bedewiya çiyayên Kurdistanê di çavên xwe yên wek deryayê û dilê xwe yê pak de xîz dike. Her ku roja bedew li ser çiyayên Zagrosan de bilind dibe evîna wî jî wek deryayekî kûr dibe. Li şopa fedaiyên Rojê de dibe rêwiyê rêçên dirêj û berê xwe dide cîhê Egîdan, warê xeyalan, Botan ê.

Rastiya evînê bi pêt û ar e. Lewra kû dermanê evînê agire. Rûken jî xwedî wêrekiyek bêdawî bû,

wek hemû hevalan bi eşqa çalakiyan ve her kêlî jîyan dikir. Di lêgerîna azadiyê de awirê çavên wê wek xençerek tuj dilê neyaran perçe dikir. Wek gulekî sor ya Şîrnexa rengîn, xwe mezin dikir. Li Cûdiyê mirada barê şoreşê da ser milê xwe. Bi wêrekî û zanebûna xwe rixmê temenê xwe pir mezin nîne ji dibe pêşeng ji hevalên xwe re.

Di şexsê wê de dem û dewran diherike, eşqa wê û birayê wê du beden û yek dil bûn. Keça wêrek a Botanê Rûken bi 5 hevreyên xwe re di Mijdara sala 2022' an de li Çiyayê Cûdî, li hemberî dijmin 3 rojan bê navber şer dike û tevî karwanê şehîdan dibe.

Rûken û Mûrat, ew evîn bi xwe ne. Du dilên ji bo azadiyê yek lê didene. Wek perperîkên ku gihîştin heqîqetê ji xaçîrêkên dirêj derbas bûn, ji çiyayên bilind hilkişîyan, newal û geliyan derbas kirin û evîn êdî ew bi xwe bûn. Her roj di berbangê de bi ziman dibe jiyana wan. Li ser kendalên herî asê de ew tovên evînê çandin. Dar şîn bû, di navbera erd û ezman de rêwiyên evînê xistin nava dilê xwe. Her mezin bû bêmirin bû, ronahî da. Du gulê evîndar dilê wan de eşqa rojê. Du kevokên evîndar ber bi azadiyê ve firyan.

Di diroka têkoşîna tevgera azadiyê de gelek xwişk û bira bi hev-dûre xwe feda kirin jibona gelê xwe. Biratiya xwe bi hevaltiya heqîqetê re kirin yek. Tiştê ku ew gihîştinê rastiya herî bedew û xweşik bû. Li Kurdistanê ev rastî wekî darekê rehên xwe berdaye nava axê û mezin bûye. Jiber wê heta ev rastî hebe wê têkoşîna gelê Kurd mutlaq biser bikeve.

Ji pênuşa Pîrdogan Kemal

KCK VE DEMOKRATİK ULUSLAŞMANIN BOYUTLARI - 2

KCK üyeliğini demokratik ulusun özgür birey-yurttaş olarak tanımlamak da mümkündür. Fakat bu üyeliği, yurttaşlığı ulus-devlet yurttaşlığıyla karıştırmamak gerekir. Ulus-devlet yurttaşlığı kapitalizmin modern kölelik statüsünü belirler. Kapitalist bireycilik ulus-devlet tanrısına mutlak kulluğu, demokratik ulus yurttaşlığı ise gerçek anlamıyla özgür birey haline geliş ifade eder. Kürtlerin kendi demokratik ulus yurttaşlığı KCK statüsü altında gerçekleştirilebilir.

Rêber Apo'nun 'Kültürel Soykırım Kıskaçındaki Kürtleri Savunmak' kitabından derlenmiştir

1- Demokratik Ulusta Özgür Birey-Yurttaş ve Demokratik Komün Yaşamı

Demokratik ulusal yaşamı boyutlandırırken bir yanı sıra düşmemek için peşinen bir uyarıda bulunmak gerekir. O da demokratik ulusun veya başka tür bir ulus yaşamının daima zihinsel ve kurumsal bütünlük taşıdığına ilişkindir. Genelde toplumlar, özelde demokratik ulusal toplumlar çözümlemelerde kolaylık olsun diye çeşitli alanlara ve boyutlara ayrılır. Fakat bu ayrımların her biri kendi başına, bütünlükten kopuk şekilde var olmaz. Toplumlari, özellikle çağımızdaki demokratik ulusları canlı bir organizmaya benzetirsek, tüm alanlar ve boyutları itibariyle birbirlerine bağlı bir canlı organizma bütünlüğü içinde yaşarlar. Dolayısıyla boyutların her biri tek tek ele alınsa da, bir bütünün parçaları olduğu daima göz önünde tutulmalıdır.

Demokratik ulus birey-yurttaş özgür olduğu kadar komünal olmak durumundadır. Kapitalist bireyciliğin topluma karşı kışkırtılmış sahte özgür bireyi özünde en derinleştirilmiş köleliği yaşar. Fakat liberal ideoloji öyle bir imaj oluşturur ki, birey sanki toplumda sonsuz özgürlüklere sahiptir. Gerçekte ise, tarihin hiçbir döneminde gerçekleştirilemeyen azami kâr eğilimini gerçekleştirip hegemonik sisteme dönüştüren ücretli emek kölesi birey, köleliğin en geliştirilmiş biçimini temsil eder. Bu tür birey ulus-devletçiliğin acımasız eğitim ve yaşam pratiğinde üretilir. Yaşamı paranın egemenliğine bağlandığı için, ücret sistemi bir köpeğin boynuna takılan tasma gibi kendisini bağlayıp istenilen yöne çevrilmesini sağlar. Çünkü yaşamak için başka çaresi yoktur. Kaçsa yani işsizliği tercih etse, bu da bir nevi ayakta can çekişmek demektir. Ayrıca kapitalist bireycilik toplumu inkâr temelinde şekillenmiştir. Her türlü tarihsel toplum kültürünü ve geleneğini yadsıdığı oranda

kendini gerçekleştireceğini sanır. Liberal ideolojinin en büyük çarpıtması budur. Başlıca sloganı, 'toplum yoktur, birey vardır' biçiminde dile getirilir. Kapitalizm esas olarak toplumu tüketme temeline dayalı hastalıklı bir sistemdir.

Buna karşılık demokratik ulusun bireyi kendi özgürlüğünü toplumun komünalitesinde, yani daha işlevsel küçük topluluklar halindeki yaşamında bulur. Özgür ve demokratik komün veya topluluk, demokratik ulus bireyinin gerçekleştiği temel okuldur. Komünü olmayanın, komünsel yaşamayanın bireyselliği de gerçekleşmez. Komünler son derece çeşitlidir ve toplumsal yaşamın her alanında geçerlidir. Farklılıklarına uygun olarak, birey birden çok komünde, toplulukta yaşamını gerçekleştirebilir. Önemli olan bireyin yeteneklerine, emeğine ve farklılıklarına uygun olarak komünal topluluk içinde yaşamayı bilmesidir. Birey komüne veya bağlı olduğu toplumsal birimlere karşı sorumluluğunu ahlaki olmanın temel ilkesi sayar. Ahlâk topluluğa, komünal yaşama saygı ve bağlılık demektir. Komün veya topluluk da bireylerine sonuna kadar sahip çıkarak onları korur ve yaşatır. Zaten insan toplumunun temel kuruluş ilkesi bu ahlaki sorumluluk ilkesidir. Komünün veya toplulukların demokratik karakteri kolektif özgürlüğü, diğer bir deyişle politik komün veya topluluğu gerçekleştirir. Demokratik olmayan komün veya topluluk politik olmaz. Politik olmayan topluluk veya komün ise özgür olamaz. Komünün demokratikliği, politikliği ve özgürlüğü arasında sıkı bir özdeşlik vardır.

O halde demokratik ulusun ilk temel boyutu, esas aldığı birey ve komünü bağlamında böyle tanımlanmak durumundadır. Demokratik ulus olmanın ilk koşulu bireyin özgür olması ve bu öz-

gürlüğünü bağlı olduğu komün veya toplulukla birlikte demokratik politika temelinde gerçekleştirmesidir. Demokratik ulusun birey-yurttaş ulus-devletle aynı siyasi çatı altında yaşadığında tanımı biraz daha genişler. Bu durumda 'anayasal vatandaşlık' çerçevesinde kendi demokratik ulusunun olduğu kadar ulus-devletin de birey-yurttaşdır. Burada önem kazanan husus demokratik ulus statüsünün tanınması, yani demokratik özerkliğin ulusal anayasada bir hukuki statü olarak belirlenmesidir. Demokratik ulusal statü iki yönlüdür: Birincisi, kendi içinde demokratik özerklik statüsü, yasası veya anayasasının gerçekleştirilmesini ifade eder. İkincisi, özerklik statüsünün ulusal anayasal statünün bir alt bölümü olarak düzenlenmesidir. Birçok AB ülkesinin, hatta dünya ülkelerinin anayasasında bu yönlerde statü düzenlemeleri mevcuttur.

KCK üyeliğini demokratik ulusun özgür birey-yurttaş olarak tanımlamak mümkündür

KCK'nin tek taraflı, özgür birey-yurttaş ve komün birlikteliğine dayalı demokratik ulus inşası esas olmakla birlikte, egemen ulus-devletlerle demokratik özerklik statüsünü kabul eden ulusal demokratik anayasal statü altında çözüme gitmesi de mümkündür. KCK yapılanması her iki özgür birey-yurttaş ve topluluk yaşamına, bu yaşamın yasal ve anayasal statüye bağlanmasına açık bir yapılanmadır.

KCK üyeliğini demokratik ulusun özgür birey-yurttaş olarak tanımlamak da mümkündür. Fakat bu üyeliği, yurttaşlığı ulus-devlet yurttaşlığıyla karıştırmamak gerekir. Ulus-devlet yurttaşlığı kapitalizmin modern kölelik statüsünü belirler. Kapitalist bireycilik ulus-devlet tanrısına mutlak kul-

luğu, demokratik ulus yurttaşlığı ise gerçek anlamıyla özgür birey haline geliş ifade eder. Kürtlerin kendi demokratik ulus yurttaşlığı KCK statüsü altında gerçekleştirilebilir. Dolayısıyla KCK üyeliğine demokratik ulus yurttaşlığı kimliğini atfetmek daha uygun bir tanımlama olacaktır. Kürtlerin kendi demokratik uluslarının yurttaş olmaları hem vazgeçilmez hakları hem de görevleridir. Kendi ulusunun yurttaş olamamak büyük bir yabancılaşmayı ifade eder ve hiç bir gerekçe ile savunulamaz. Burada karşımıza çıkan sorun, egemen ulus-devlet yurttaşlığının ne olacağına ilişkindir. Aslında her iki tür yurttaşlığı iç içe temsil etmek mümkündür. Eğer Kürt sorunu ilgili ülkede demokratik anayasal vatandaşlık statüsü altında bir çözüme kavuşturulursa, iki yurttaşlığı da birlikte taşımak toplumsal gerçekliğe daha uygundur. Hatta eğer Türkiye AB üyesi olsaydı, üçlü yurttaşlık tarifi de mümkün olurdu. Nasıl İspanya'da Katalonya-İspanya-AB yurttaşlığı üçlü bir anlama sahipse, Kurdistan-Türkiye-AB yurttaşlığı da aynı anlama sahip olurdu ve mümkündür. KCK döneminde ilgili her ulus-devlette her Kürt bireyi kendini iki yurttaşlık çerçevesinde tanımlamaya özen göstermeli, özen göstermekten çok iki yurttaş kimliğini gerçekleştirmelidir. KCK kendi demokratik ulus bireylerine özgü ikili veya uzlaşmayla bu gerçekleştirilemezse tekli yurttaş kimliğini gerçekleştirmelidir. Bunun için egemen ulus-devletlerin baskıcı durumlarını göz önünde bulundurarak, her bireyine uygun ebatta ve amblemli yazılı yurttaş kimliğini kazandırma görevini yerine getirmelidir.

Her KCK üyesi-yurttaş, kapitalizmin bireycilikle bir hiç durumuna indirgediği bireyini aşmak ve komün üyesi olarak yaşamak durumundadır. Komünal yaşamı olmayanın bireyselliğinin de mümkün ol-

mayacağını temel ahlaki bir ilke olarak bilmek ve benimsemek durumundayız. Komün veya topluluk üyesi olmanın aynı zamanda demokratik bir yönü olduğunu daimi olarak göz önünde bulundurmak gerekir. Komün veya topluluk ancak demokratik işleyişle politik, dolayısıyla özgür olabilir. Böylece her komünün veya topluluğun aynı zamanda ahlaki ve politik bir toplum birimi olduğu kavranmış olur. KCK'nin her komünü ve topluluğu aynı zamanda ahlaki ve politik bir birim konumundadır. Birey-yurttaşları da ahlaki ve politik birey-yurttaşlardır. Komün veya topluluklardan söz ederken, toplumun her alanında işlevsel olan insan gruplarını kastediyoruz. Örneğin komün şartlarını taşıyan bir köy bir komün veya topluluk olduğu gibi, bu tanımlı mahalle ve kent düzeyine kadar taşıyabiliriz. Bir kooperatif, fabrika, vakıf, dernek ve sivil örgütlenme de komün olabilir. Aynı zamanda demokratik olmaları gerektiği için bunlara demokratik komünal düzen de diyebiliriz. Komünü yaşamın tüm alanlarına, eğitsel, kültürel, sanatsal ve bilimsel alanlara taşımak mümkün olduğu gibi, sosyal ve politik yaşamı da hem komünleştirmek hem de demokratikleştirmek mümkündür. Özgür birey-yurttaş ancak bu demokratik komünal yaşam içinde gerçekleşebilir. Genelde demokratik ulus birey-yurttaşlığı, özelde ve daha somutlaşmış biçimi olarak KCK birey-yurttaşlığı sorumlu, ahlaki ve politik yaşamın bir gereğidir. Bu gereklilik aynı zamanda temel hak ve görevimiz olarak da anlaşılmalıdır. Ulus-devletler bu temel hak ve görevlerimizi kabul etiklerinde, Kürtler de o devletlerin temel yurttaşlık hak ve görevlerini kabul edebilirler.

2- Demokratik Ulusta Politik Yaşam ve Demokratik Özerklik

KCK'nin demokratik ulus inşasının politik boyutunu demokratik özerklik olarak kavramlaştırmak mümkündür. Özyönetimsiz demokratik ulus düşümlenemez. Genelde tüm ulus biçimleri, özelde demokratik uluslar kendi özyönetimleri olan toplumsal varoluşlardır. Bir toplum kendi öz yönetiminden mahrum olursa ulus olmaktan da çıkar. Çağdaş toplumsal gerçekliklerde yönetimsiz ulus dü-

şünülemez. Hatta sömürge ulusların bile, yabancı kökenden de gelseler, bir yönetimleri mevcuttur. Ancak dağılma sürecine giren toplumların yönetiminden bahsedilemez. Olsa olsa dağıtan gücün kontrollü dağıtması veya sürece yayılmış tasfiye yönetimi söz konusudur. Öz örgütsüz oldukları dönemde Kürtlerin konumu böyleydi. Sadece ulus olmaktan alıkonuluyorlar, toplum olmaktan da çıkarılıyorlardı. PKK öncülüğü ve KCK politikası sadece bu süreci durdurmakla kalmadı, politik toplumdan demokratik ulus olmaya doğru bir süreç başlattı. Geline aşamada Kürtler yoğun politikleşen toplum olmak kadar, bu politik gerçekliği demokratik ulus olma doğrultusunda örgütleyen bir konumu da yoğunca yaşamaktadır.

Politikleşen toplum ve uluslar özgürleşen ulus ve toplumlardır

Çağımızda politik toplum olma ana hatlarıyla iki doğrultuda uluslaşmaya götürür: Geleneksel kapitalist yol ulus-devlete götüren yoldur. Kapitalist modernite koşullarında bir toplum devletsizse, devleti yıkılmışsa veya çözülme durumundaysa, milliyetçi ve dinci politikalar o toplumu yeni bir devlete, ulus-devlete götürür. Eğer o toplumun geleneksel bir devleti varsa ve güçsüzse, o devleti daha güçlü olan ulus-devletle ikame eder. İkinci uluslaşma yolu demokratik uluslaşma yoludur. Özellikle ulus-devletlerin sorun doğuran karakteri günümüzde politik toplumları ve onların yönetim güçlerini demokratik ulus olma doğrultusunda hareketlendirmekte, ya reformla ya da devrimle demokratik ulus olmaya zorlamaktadır. Kapitalizmin yükselişe geçtiği dönemde ulus-devletler hâkim eğilim iken, çöküşü yaşadığı günümüz koşullarında daha çok demokratik ulus olma doğrultusunda evrim geçirmektedir. Bu konuda politik gücü devlet iktidarıyla özdeşleştirmek büyük önem taşır. Politika iktidar ve onun norm kazanmış biçimi olan devletle özdeşleştirilemez. Politikanın doğasında özgürlük vardır. Politikleşen toplumlar ve uluslar özgürleşen toplumlar ve uluslardır.

Devlet ve iktidar gücü kazanan

KCK'nin kendini tek taraflı olarak demokratik ulusun bütün boyutlarında uygulaması yeni bir dönemi başlatacaktır. Bu dönem PKK'nin kendini inşa ettiği dönemle devrimci halk savaşını geliştirmeye çalıştığı dönemden farklı olacaktır. Bu dönemde sadece parti ve savaş yönetimi söz konusu olmayacaktır. Yine PKK ve HPG çalışmaları ve savunma savaşları olmakla birlikte, bu dönemde esas görev demokratik ulusun tüm boyutlarında inşa edilmesi ve yönetilmesi olacaktır.

her toplum ve ulus özgürleşmediği gibi, eğer demokratik özellikleri varsa, var olan özgürlüklerini de kaybetmeyle karşı karşıya kalır. Onun için bir toplumu devlet ve iktidar olgularından ne denli arındırırsak, o denli özgürlüğe açık hale getiririz. O toplum ve ulusu özgür kılmak için gerekli temel şart ise, kendisini daimi politik bir konumda tutmaktır. Devlet ve iktidardan arınmış ama politik olamamış bir toplum, anarşiye veya kaosa teslim olmuş toplum veya ulus konumuna düşer. Eğer toplumlar ve uluslar anarşi veya kaostan kısa sürede kurtulamazlarsa çürür, dağılır ve yabancı kozmosların malzemesi olurlar. Kaos ve anarşi ancak geçici ve kısa süreliğine doğurgan bir rol oynayabilir. Bunun için de politik olgunun devreye girmesi şarttır. Politika sadece özgürleştirmez, aynı zamanda düzenler. Politika eşsiz düzenleyici bir güçtür, bir nevi sanattır. Devletlerin, iktidarların baskıcı düzenlemelerinin zıddını temsil eder. Bir toplum ve ulusta politika ne kadar güçlüyse, devlet ve iktidar güçleri o denli zayıftır, zayıflamak durumundadır. Bunun tersi de geçerlidir: Bir

toplum veya ulusta devlet veya iktidar gücü ne denli fazlaysa, politika, dolayısıyla özgürlük o denli zayıftır.

KCK, ulus-devletçiliği çözüm aracı olmaktan çıkarmıştır

Demokratik ulus inşasında omurga rolü oynayan KCK -Türkçe karşılığı 'Kurdistan Demokratik Topluluklar Birliği'dir- demokratik özerkliğin karşılığı olarak da çevrilebilir. KCK'nin demokratik politika organı rolünü oynayabilmesi demokratik uluslaşmanın vazgeçilmez gereğidir. Ulus-devletle karıştırılması bilinçli bir sapırmadır. KCK ilkede ulus-devletçiliği kendi çözüm aracı olmaktan çıkarmıştır. Ulus-devletçiliğin ne ilk ne de son aşamasıdır. Her ikisi birbirinden nitelik olarak farklı otorite kavramlarıdır. Örgütsel şema olarak ulus-devletin kurumlaşmasına benzeyen özellikler taşısa da özde farklıdır. KCK'nin karar organı olarak KONGRA GEL, Halk Meclisi anlamındadır. Önemi halkın kendini öz karar sahibi kılmasından almaktadır. Halk Meclisi veya KONGRA GEL demokratik bir organdır. Uluslaşmanın üst tabaka veya burjuva unsurların öncülüğünde gelişmesinin alternatifidir. KONGRA GEL uluslaşmanın halk sınıfları ve aydın tabakalarının öncülüğünde gelişmesini ifade eder. Burjuva parlamenter sistemden özde ayrılır. Ege-men ulus-devletlerin baskısından ötürü seçim sistemini ve toplantı merkezini uygun koşullar altında düzenlemek durumundadır. KCK'nin Yürütme Konseyi yoğunlaştırılmış ve merkezileştirilmiş günlük yönetim piramidini ifade eder. Halk arasına dağılmış çalışma birimlerinin koordinasyonunu sağlar. Demokratik uluslaşmanın günlük örgütsel- eylemsel çabalarını koordine etmek, yönetmek ve savunmak durumundadır. Konseyin devletlerin hükümet organlarıyla karıştırılması doğru değildir. Demokratik sivil toplumların konfederasyon sistemine daha yakındır. KCK'nin halkın seçimine dayanan Genel Başkanlık Kurumu demokratik

ulusun en genel üst temsil düzeyini ifade eder. Tüm KCK birimleri arasındaki uyumu ve temel politikaların uygulanmasını gözetir, denetler.

KCK'nin egemen ulus-devletler nezdinde legalleşme sorunu vardır. Önceliği legal faaliyetlere vermesine rağmen, ulus-devletin bunu kabul etmemesi Kurdistan'da ikili bir otorite ve yönetime yol açar. Devlet yönetimiyle KCK yönetiminin aynı topraklarda ve toplumlarda geçerli kılınmaya çalışılmasının gerginliğe ve çatışmaya yol açacağı açıktır. İlgili devletlere önerilen legalleşme, yasa-sallaşma talepleri karşılık bulmazsa, tersine takip, tutuklama ve şiddete başvurulursa, açık ki KCK de kendi otorite ve yönetimini tek taraflı olarak uygulamaktan geri kalmayacaktır. KCK'nin 2005'te ilan edilmesinden beri ilgili ulus-devletlerle direkt ve dolaylı diyaloglar şimdye kadar yasal çözümle sonuçlanmamıştır. Diyalogların olumlu sonuç vermemesi halinde, önümüzdeki dönemde KCK'nin yönetim gücü ve otoritesi olarak kendisini Kurdistan'da Kürt toplumu, birlikte yaşadığı diğer halklar ve topluluklar arasında tek taraflı uygulaması kaçınılmaz olacaktır.

KCK'nin kendini tek taraflı olarak demokratik ulusun bütün boyutlarında uygulaması yeni bir dönemi başlatacaktır. Bu dönem PKK'nin kendini inşa ettiği dönemle devrimci halk savaşını geliştirmeye çalıştığı dönemden farklı olacaktır. Bu dönemde sadece parti ve savaş yönetimi söz konusu olmayacaktır. Yine PKK ve HPG çalışmaları ve savunma savaşları olmakla birlikte, bu dönemde esas görev demokratik ulusun tüm boyutlarında inşa edilmesi ve yönetilmesi olacaktır. Açık ki, bu dönemde yeni koşullar altında ulus-devlet kurumları ve güçleriyle KCK'nin kurumları ve güçleri arasında büyük rekabet, çekişme ve çatışmalar yaşanacaktır. Kentlerde ve kırsal alanlarda farklı otorite ve yönetimler söz konusu olacaktır.

Devam edecek

1 HAZİRAN ATILIMI ve DEVRİMCİ HALK SAVAŞI

1 Haziran 2010'da Devrimci Halk Savaşı stratejisi doğrultusunda savaş bir üst aşamaya sıçradı. Gerilla gördüğü branş eğitimleriyle daha da profesyonelleşti ve tekniği taktiğin hizmetine koydu. Sonrasında ise 21'inci yüzyıl gerillacılığını demokratik modernite gerillacılığı olarak tanımladı. Bugün, Kurdistan'da olduğu kadar dünya gerçekliği açısından da şimdiye kadar var olan gerilla mücadelesinde strateji, tarz ve taktik duruşlarda çok köklü değişiklikler yapılması ve yeniliklerin ortaya çıkarılması gereken bir sürece girmiş bulunmaktayız.

Şerda Mazlum Gabar

Önderliğimizin uluslararası bir komployla fiziki olarak esaret altına alınması ve yine tüm bu esaret yılları boyunca komplo- nun yaygınlaştırılarak devam ettirilmesi esasta Önderliğimizin özgür insana ideolojik olarak sahip çıkması ve özgür yaşam sistemini inşa etme çabasından ileri gelmektedir. Önder Apo ve PKK gerçeğinde kimliğine sahip çıkış özgürlükçü bir karakterde olduğu için hegemon sistem bu özgür yaşam ve özgür insan gerçeğini kabul etmemekte ve hep imhayı dayatmaktadır. Yoksa işbirlikçi-köle karakterde bir Kürdün benliğinden uzaklaşmış kimliğini egemenler çoktan kabul etmiştir. Önder Apo ve onun yarattığı Özgürlük Hareketi gerçeğinde sistemle çarpışan, özgürlükçü ve emeğine ideolojik olarak sahip çıkan özgür insan kimliği vardır. İşte tarihin en tehlikeli zaman dilimlerinden biri olan 15 Şubat 1999 tarihinde insanlık yine bu çarpışmaya amansız bir biçimde sahne olmuştur. Türk devletinin gardıyanlığı ile kapitalist moderniteyle zirveleşen egemen sistem özgür insanın kendi iradesini sistemleştirme- sinden, yeni bir anlam bulmasın- dan ve özgürlüğün sosyolojikleş- mesinden yani toplumsallaşarak somut bir gerçeğe dönüşmesin- den intikam almak istedi. Ancak Önderliğimiz Partimizin en zorlan- dığı dönemlerde dahi hamlesel çı- kışlarda bulundu ve düşmanı şaş- kına çevirmeyi başardı. Herkesin 'olmaz, yapılamaz, artık bitti' dedi-

ği durumlarda dahi umudu diri, canlı tutmak kadar ideolojik, aske- ri, siyasi ve diplomatik hamleleri etkili bir biçimde geliştirdi.

Uluslararası komplo- nun ardın- dan kısa bir süre geçtikten sonra 2 Ağustos 1999 tarihinde Önder Apo'nun talimatı doğrultusunda gerilla güçlerimizin Kuzey Kurdis- tan topraklarından geri çekilmesi kararı alındı ve bundan sonra tem- el mücadele yöntemi olarak de- mokratik uzlaşma yöntemi belirlen- di. Parti tarihimizde ilk defa bu kadar uzun süreli bir ateşkes ya- şandı ve ilk defa gerilla güçleri- miz Kuzey Kurdistan toprakların- dan geri çekildi. 2 Ağustos 1999 tarihinde Önderliğimizin çağrısıy- la gerilla güçlerimiz savaşı dur- durdu. Gerilla beş yıl boyunca hiçbir eylem yapmadı. İlan edilen ateşkes tarihinden 2004 yılına kadar ki süreçte düşman dönem dönem operasyonlar geliştirerek ateşkes kurallarını ihlal etti ve fırsat bulduğunda güçlerimize dar- be vurdu. Düşmanın oyalama, hareketi marjinalleştirme, çürüt- me ve adım adım tasfiye etme tem- lindeki konseptine karşı 2003 yılında Botan ve Dersim başta ol- mak üzere güçlerimizin Kuzey eyaletlerine geçişleri başladı.

Önderliğimiz bu süreç içerisinde Uluslararası komployu ve bu kom- plonun iç uzantısı olan çete gürh- larını boşa çıkarmak için olağanüs- tü bir çaba harcadı. Tam bu dö- nemde **Bir Halkı Savunmak** adlı kitabını güçlerimize ulaştırdı. Bir Halkı Savunmak kitabında uluslar- arası güçleri, kapitalist moderniteyi çok güçlü bir çözümlemeye tabi tut-

tu ve Parti tarihimizi yeniden ele alarak tasfiyecileri deşifre etti. Aynı zamanda bu savunmayı Önderlik çizgisinin ve özgür yaşamın temin- nat gücü olan HPG güçlerine arma- ğan etti. Kitabın isminden de anla- şılacağı üzere bir halkın ideolojik, örgütsel, siyasi ve askeri olarak na- sıl savunulacağını manifestosunu bizlere sundu. Gerilla güçlerini hem çizgiyi savunmakla görevlendirdi hem de beklentilerini ifade etti. Bu yüzden HPG ve YJA Star güçleri- miz açısından Bir Halkı Savunmak adlı kitabın anlamı çok farklıdır. Bu kitap, hem düşman saldırıları karşı- sında güçlü durmak hem de içimiz- deki parti dışlıklara karşı çizgi mü- cadeslesini güçlü bir biçimde yürüt- mek istiyorsak satır satır inceleme- miz, anlamamız ve özümsememiz gereken bir kitaptır. Önder Apo bu kitap yoluyla ideolojik bir hamleyle tasfiyeciliği tasfiye etti.

PKK içerisinde gelişen ve Önderlik çizgisinde örgütlenen gerilla- cılık emperyalist güçler için büyük tehdit anlamına gelmektedir. Em- peryalist güçler bunun için özgür- lük Hareketimizi imha etmek, bunu gerçekleştiriyorlarsa marjinal- leştirmek ve sisteme entegre et- mek için birçok yöntem denediler. Başını ABD'nin çektiği bu hege- mon güçler Hareketimizi tasfiye et- mek için üç temel noktayı esas al- dılar. Bunları sıralayacak olursak:

Önderlik ve PKK birbirinden kopartılarak hareketimizin tasfiye edilmesi hedeflendi

1- PKK bir Önderlik hareketidir. PKK'ye katılım Önderliğe katılım-

dır. Önderlik ve PKK birbirinden ayrı düşünülemez. Önderlikle parti militanları arasındaki bağ öyle güçlü bir bağıdır ki bunu anlamaya ne yürekleri ne de beyinleri yeter. Bu nedenle Önderliğe yönelik komployla bizi Önderlikten kopar- mayı hedeflediler. Bizi Önderlikten koparabileceklerini düşündüler. Bi- zi Önderliksiz yaşamaya alıştırmak istediler. Ancak bunu başara- mayacaklarını 1 Haziran 2004 yı- lında gerçekleştirdiğimiz hamleyle bir kez daha gördüler. Elbette bu amaçlarından bugün de vazgeç- miş değiller. Şimdi de Önderliğimi- zi somut bir gerçeklik olmaktan çı- karmak istiyorlar. Unutulmamalıdır ki tüm önderlikler anlaşılacak ister. Uygulanmak için anlaşılacak şart- ır. Anlamadığını uygulayamazsın. Anlama düzeyin uyguladığın ka- dardır. Önderliğimizi sürekli olarak onun çözümlemelerinin yol göste- riciliğinde yapmalıyız.

İnsan tanımadığını anlayamaz; anlayamadığını bilinçle sevmeyiz. **Bilgiyle özgürlük arasındaki iliş- ki stratejik bir ilişkidir.** Asla bil- me ve bilgi edinme çalışmalarına yüzeysel yaklaşılmalıdır. Yine bilgiyle ilişki taktiksel olmamalıdır. Bilgiyle ilişkinin taktiksel olması salt ihtiyaçlar üzerinden bilgi edin- me ya da günlük yaşamını idame edebilecek kadar doğruya ilgi duy- madır. Zaten kendini bilmeden edinilen tüm bilmeler de yarım ve eksik bilmelerdir. Bilgilenmek ay- dınlanmaktır. Karanlıktaki insan doğruyu-yanlışı, güzeli-çirkini, iyi- yi-kötüyü birbirinden ayırt ede-

mez. Ya da onun iyi, güzel ve doğ- ru dediği özgürlük ölçülerine ters düşmesine neden olabilir. Cehalet tüm kötülüklerin kaynağıdır.

Önderliğimiz, "savunmalarımı ve çözümlemelerimi yeterince okumuyorsunuz" diyerek bizleri eleştirdi. Asla 'Önderliği anlaya- mayız' ya da 'duygusal olarak bağlıyız, yeterlidir' diye yaklaşılmamalıdır. Önderlik kim ne kadar istiyorsa o kadar onundur. İçimiz- deki, yüreğimizdeki ve beynimiz- deki Önderliği çoğaltmalıyız ki doğru yaşayabilelim, anlam gücü- müz derinleşsin. Anlam gücünü kendinde oluşturmamayanlar ya salt kendilerine söyleneni, kendilerin- den bekleneni yaparlar yani robot- laşırlar ya da güdüsel bir yaşam sürerler. Bilgiye dayalı olarak an- lam gücü ve yorum gücü gelişir. Önderliğimiz bizim özgür yaşam kaynağımızdır. Kaynaktan kopan kurur, çürür ve savrulur. Kaynakla daha güçlü bir buluşma arayışımız olmalıdır ki yolumuzdan şaşmaya- lım. Yanlış yapsak bile tekrardan kaynakla birlikte bakalım.

Hiçbir şey yozlaşmış insandan daha tehlikeli değildir

2- Kapitalizmin ideolojisi olan li- beralizm bir yaşam tarzıdır. Libe- ralizmin hiçbir ilkesi yoktur. Libe- ralizm bireyci, hesapçı, emeksiz, dedikoducu ve pragmatist tipleri ortaya çıkarır. Liberal kişi kendi çıkarlarından başka hiçbir değeri tanımaz. Hiçbir şey yozlaşmış in- sandan daha tehlikeli değildir. Li- beral kişi yozlaşmıştır ve tüm kö- tülüklerin kaynağıdır. Özgürlük

mücadelesi saflarında düşmanın yapamadıklarını yapar. Özgür yaşam ve özgür birey anlayışıyla oynar. Özgür ilişkileri, bu ilişkilerin ilkelerini ve ölçülerini geriye çeker. Ufku dardır. Devrimci bir hareket için liberalizm hava bombardımanlarından, kimyasal saldırılardan daha tehlikelidir. Ruhsal olarak teslimiyeti, ahlaki olarak çöküntüyü ve anlam olarak ise ölümü ifade eder. Kutsallarımıza saldırır. PKK'de arkadaşlık ilkesi en kutsal ilkedir. PKK ilk kurulduğu günden itibaren arkadaşlık üzerinden kurulmuş bir harekettir. Arkadaşın için yaşamak, arkadaşın için en iyisini, en güzelini istemek bu hareketin en temel ilkesidir. Arkadaşın doysun diye sofradan doymadan kalkmak, kendini mermilerin önüne atmak, her şeyin en iyisini arkadaşı için, en zorlusunu kendisi için istemek bu hareketin ilkeleridir. Eğer bu ilkelere göre yaşamıyor ve ilişkilene miyorsak koskocaman bir derya içerisinde bir damla olmayı bile başaramamışız demektir. İnsanın arkadaşı dağ gibi olmalıdır ve her koşul altında sırtını ona dayayabilmelidir. Ancak işte liberalizm içimize sızarak bu ilkelere aşınma yaratmayı hedeflemiştir; hala da bu yönlü arayışları devam etmektedir.

Savaş çizgimizle oynamak istediler

3- Silahlı mücadeleye ilk başladığımız günden itibaren halkımızın öz savunma gücü olarak mücadelemizi örgütledik ve bu, bir halkın meşru mücadelesiydi. Gerilla örgütlenmemiz Kurdistan'da şiddetin nedeni değil sonucuydu. Zaman zaman çeteci çizginin savaş çizgisinde oluşturduğu ciddi yetersizlikler ve hatalar da oldu. Bu çeteci uygulamalar meşru olan özgürlük savaşımızın gayri meşru yanları olarak kendini dışa vurdu. Ancak Önderliğimiz bunların üzerinde durdu ve eleştirdi. Hatta bu durumları suç olarak değerlendirdi. Amaçtan kopuk şiddetin bizim çizgimizle bağdaşmadığını ve bu savaş çizgisini reddettiğini belirtti. Fakat bu tür pratikler yaşandı diye gerilla mücadelesinden vazgeçilemez. Şu unutulmamalıdır ki Kurdistan'da gerillasız hiçbir başarı elde edilemez. Sömürgeci, soykırımcı faşist saldırılar ancak gerilla savaşıyla durdurulabilir. Bırakalım başarıyı, yaşam hakkımızı bile elimizden alırlar. Kurdistan'da savaş bir tercihten ziyade bir zorunluluktur. İnsan olmak, onurlu yaşamak istiyorsak savaşmalıyız. Bunun dışında bir tercih yoktur, olamaz. Gerisi teslimiyettir, onursuzluktur.

İşte bu yönleriyle 1 Haziran 2004 yılında geliştirilen hamle salt askeri bir hamle değil ideolojik bir hamledir. Kürdistan'daki inkar ve imha siyasetine yine tasfiye konseptine karşı bir hamledir. Şanlı 1 Haziran Atılımı Önderlik çizgisinden asla vazgeçmemenin ve özgür yaşamda ısrarın adıdır.

Yine Önderliğimiz bu ideolojik saldırıların dayatıldığı dönemde **"beni seven kızlar yüzünü Botan'a dönsün"** dedi. Gerilla güçleri içerisinde yer alan kadın arkadaşların kendisini **Star** Özgür Kadın Birlikleri olarak özgün ve özerk bir biçimde örgütlemesini belirtti. Kadın gerillaların örgütlenmesini YJA Star olarak tanımladı, özgür kadın gerillacılığını yeni bir formasyona kavuşturdu. 1999 geri çekilme sürecinden sonra Kuzey alanlarımızda kadın gerilla gücümüz kalmamıştı. 2003 yılıyla birlikte tekrardan Botan, Dersim ve daha sonrasında da Amed, Garzan ve Serhat eyaletlerine güç aktarmı yapıldı. Böylece ne ABD ne de iç tasfiyecilik ve ihanet amacına ulaştı. Komplocular ve tasfiyeciler 1 Haziran Atılımı'yla yenildiler.

Tabi ki nefes nefese bir mücadeleyle süren, süreklileşen bir romana dönüşen 19 yılını ardımızda bırakıp 20'inci yılına girdiğimiz şanlı 1 Haziran Atılımı'nın öncüleri, fedaileri ve kahramanları da vardı. Partimizin 1 Haziran 2004 hamle kararını açıklamasının ardından Botan Gabar'da Kendal Baz (Yusuf Saruhan) arkadaş tıpkı Eğid arkadaş gibi 13 Temmuz 2004 tarihinde Eruh'ta oldukça etkili ve düşmanı sarsan bir eylem gerçekleştirdi. Yine Silav (Fatma İdem) arkadaş önce Cizre'ye sonra da Siirt'e girerek düşman güçlerine karşı başarılı birçok eylem yaptı. Silav arkadaş eyleminin ardından Siirt'ten dışarıya çıkmak isterken etrafını saran düşman güçlerinin eline geçmek için üzerindeki malzemeleri parçalayarak kendi tabancasıyla kendisini şehit düşürdü; Bêrîtan çizgisinin ardılı oldu. Silav arkadaşın cenazesini düşman panzerin arkasına bağlayarak sokaklarda dolaştırdı. Tüm bunlar Kürt halkını ve gençlerini yıldırmadı; aksine öfkelerini biletti. O dönem Siirt'ten yüzlerce genç kadın parti saflarına katıldı ve Silav adını aldı.

Zagrosların Çelê alanında ise Gêman Karakolu'na sızma eylemi başarılı bir biçimde gerçekleştirildi. Gerilla güçlerinin savaşın savaşamayacağı tartışılırken Dersim Ovacık komando tugayına sızma eylemi yapıldı, düşmanın 20'den fazla kaybı oldu.

Sadece o yıl birbirinden farklı, birbirinden zengin taktiklerle etkili gerilla eylemleri gerçekleştirildi. Mahir Dersim arkadaş Özel Kuvvetler Komutanı olarak 1 Haziran Hamlesi'ni zaferle taçlandırmak için Dersim dağlarına doğru yola koyuldu. Yanında genç fedailerden oluşan bir grupla düşmanla çatışmaya girdiler ve son mermilerine kadar çarpıştılar. Têkoşin, Seyit Rıza arkadaşlar 1 Haziran Hamlesi'ne Dersim'den öncülük eden komutanlar oldu. Özcesi gerilla güçlerimiz 1 Haziran Hamlesi'ni tereddütsüzce sahiplendi.

2004 yılını takip eden yıllarda ise gerilla eylemlilikleri hız kesmeden devam etti. Halk gerilla cenazelerini serhildan ruhuyla karşıladı. Adil ve Gelhat arkadaş komutasında Gabar, Reşit Serdar arkadaş öncülüğünde Oramar ey-

lemleri düşmanı çılgına çevirdi. Sonrasında kapsamlı bir biçimde güçlerimizin sevk ve idare merkezine yönelen düşman Zap'ta bozguna uğratıldı. TC'nin ABD destekli savaş politikaları boşa çıkarıldı, yenilgiye uğratıldı. Kurdistan Özgürlük Gerillası henüz son sözünü söylememiştir.

Savaş gerçeği ezberci, şematik ve dogmatik yaklaşamayacağımız bir gerçekliktir. Bu gerçeği bildiğimizden ve pratikten öğrendiğimizden kaynaklı uzun süredir yeni planlar, projeler temelinde değişim ve yeniden yapılanma hep

Devrimci bir hareket için liberalizm hava bombardımanlarından, kimyasal saldırılardan daha tehlikelidir. Ruhsal olarak teslimiyeti, ahlaki olarak çöküntüyü ve anlam olarak ise ölümü ifade eder. Kutsallarımıza saldırır. Oysa PKK'de arkadaşlık ilkesi en kutsal ilkedir. PKK ilk kurulduğu günden itibaren arkadaşlık üzerinden kurulmuş bir harekettir. Arkadaşın için yaşamak, arkadaşın için en iyisini, en güzelini istemek bu hareketin en temel ilkesidir. Arkadaşın doysun diye sofradan doymadan kalkmak, kendini mermilerin önüne atmak, her şeyin en iyisini arkadaşı için, en zorlusunu kendisi için istemek bu hareketin ilkeleridir. Eğer bu ilkelere göre yaşamıyor ve ilişkilene miyorsak koskocaman bir derya içerisinde bir damla olmayı bile başaramamışız demektir.

gündeme getirildi. Aslında Önderliğimiz 1991-1994 yılları arasında düşmanın topyekun faşist soykırımcı saldırısı karşısında gerillanın yenilenmesi ve yeniden yapılandırılması temelinde süreklileşen bir biçimde gerillada düzeltmeyi ve yenilenmeyi esas aldı. Bu arayışı hep var olageldi. Uluslararası komplo ile birlikte bu çok daha somut bir hal aldı. Bütün komuta ve savaşçı yapıyı da içine alan bir arayışa dönüştü. O zamandan bu yana da gerillanın HPG ve YJA Star adıyla yeniden yapılandırılması sürecinde sürekli

değişim ve yeniden yapılanma projeleri uygulanmaktadır.

Savaşa sadece direnmek için değil zafer kazanmak için girilir. 1 Haziran 2010'da Devrimci Halk Savaşı stratejisi doğrultusunda savaş bir üst aşamaya sıçradı. Gerilla gördüğü branş eğitimleriyle daha da profesyonelleşti ve taktik taktiğin hizmetine koydu. Sonrasında ise 21'inci yüzyıl gerillacılığını demokratik modernite gerillacılığı olarak tanımladı. Bugün, Kurdistan'da olduğu kadar dünya gerçekliği açısından da şimdiye kadar var olan gerilla mücadelesinde strateji, tarz ve taktik duruşlarda çok köklü değişiklikler yapılması ve yeniliklerin ortaya çıkarılması gereken bir sürece girmiş bulunmaktayız. Sınırlı değişimlerle, dar yüzeysel yenilenme çabalarıyla, uzun süreye yayılmış hep dillendirilen ama pratikte gerçekleştirilemeyen projelerle bu işi yürütmek mümkün değildir. Bu bakımdan bu gerçek görülerek, durum bütün açıklığıyla, tüm boyutlarıyla ortaya konulup tartışıldı; köklü bir değişim ve yenilenmenin gerektiğinin bilincine varıldı. Somut durumu olduğu gibi bütün açıklığıyla ortaya koymak, kafa yormak, analiz gücünü geliştirerek, artık eskisi gibi yürünemeyeceğinin bilinciyle değişimi gerçekleştirmek kaçınılmazdır.

Mevcut dünya konjonktürü, **nano**⁽¹⁾ düzeye varan teknolojik gelişmeler Asya'da, Afrika'da, Avrupa'da, Amerika'da gerçekleştirilmiş olan ve 1980'li yıllarda Kurdistan'da, 1970'li yıllarda Türkiye'de devrimcilerin çıkış yapmaya çalıştığı gerillacılığın bilinen tarzlarla yürütülme koşullarını değiştirdi. Ortaya çıkan yeni gelişmeler, teknik düzey ve yeni siber adı verilen saldırı biçimleri gerillacılığın klasik tarzda yürütülen bir mücadeleyle başarıya ulaşma imkânını ortadan kaldırdı.

Geçmiş savaş taktikimize yön veren temel strateji Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisi oldu. 20'inci yüzyılın temel ilişkilerinin ele alınıp ve çözümlenip biçimi olarak ortaya çıkan bu strateji, 1970'lerde şekillenmeye başlayan hareketimiz içinde de esas alınan bir strateji oldu. Bu doğrultuda gelişen gerilla mücadelesi ile varlık savaşı yürütüldü. İnkâr ve imha edilmek istenen bir halk olmaktan çıkıp kimlik sahibi bir halk haline gelindi. Ancak 1990'larla birlikte değişen dünya dengeleri yine gerek ezilenlerin mücadelesi gerekse de bilimsel gelişmelerin sonucu öne çıkan demokrasi, eşitlik ve özgürlük kavramları halkların özgürlük mücadelesinde de geliştirilmesi gereken mücadele stratejisinde değişimi zorunlu kıldı. Bu kapsamda gecikmeli de olsa hareketimiz Önder Apo'nun öngördüğü bir biçimde böyle bir stratejik değişiklik içine girdi. Hareket olarak 1 Haziran 2010 tarihiyle beraber Devrimci Halk Savaşı stratejisi doğrultusunda savaş yürütme kararı aldık.

Savaş doktrini savaş meydanlarındaki pratiklerin öğretici sonuçları ışığında ortaya çıkar

Devrimci Halk Savaşı salt siyasi çözüm uğruna yürütülen bir savaş değildir. Demokratik Konfederalizm'in bütün boyutlarını örgütlemek, geliştirmek ve bu boyutların örgütlenmesinin önündeki engelleri aşmak için yürütülen bir mücadeledir. Bu boyutlarının yaşamsallaştırılmasının önündeki engelleri aşmak da ancak halkın ve gerillanın birlikte geliştirdiği ve savaşan bir halk gerçekliğinin oluşturulduğu bir mücadeleyle mümkündür. Adından da anlaşılacağı üzere Devrimci Halk Savaşı **halkın savaşıdır**; devrimcileşen halkın savaşıdır. Bu savaş salt gerillalarla ya da devrimcilerle yürütülecek bir savaş biçimi değildir. Devrimci Halk Savaşı topyekun yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Askeri, siyasal, toplumsal, ideolojik, örgütsel ve diplomasi boyutlarıyla bütünlüklü yürütülmesi gereken bir savaştır. Devrimci Halk Savaşı temelindeki topyekun mücadelemiz faşist-soykırımcı saldırganlığa karşı onu yenilgiye uğratma hedefi temelinde gerçekleşmektedir. Paradigma değişimini esas alan demokratik, ekolojik, kadın özgürlüğü yeni paradigma temelinde demokratik özerklik çözümünü gerçekleştirmeyi hedeflemektedir.

Devrimci Halk Savaşı ve gerillanın yeniden yapılanması gündemi salt gerilla savaşının gelişen düşman tekniği karşısında kendisini yeniden konumlandırması gerekliliğinden kaynaklı geliştirilen bir süreç değildir. Aslında reel sosyalizmin çözülüşüyle birlikte Önderliğimiz gerillada yaşanan tıkanmanın ve tekrarın yarattığı yozlaşmanın önünü almak için gerillada değişimi gerçek gerilla ve doğru tarz başlığı altında geliştirdiği çözümlerle gündeme koydu. Zilan arkadaşın geliştirdiği eylemin ardından ise Önder Apo en büyük tekniğin insan olduğuna vurgu yaparak, savaşın daha küçük birlikler ama nitelikli güçlerle yürütülmesi gerektiğinin perspektifini verdi. 1998 yılında Önderliğimizin düşüncesinde daha da somutlaşan bu değişim gerekliliğini Önder Apo Özel Apocu Birlikler olarak adlandırdı ve timlerin oluşturulması gerektiğini belirtti. Dünya çapında yaşanan teknolojik gelişmeler ve bunların savaş sahasındaki tekniksel gelişmelerde de çok köklü değişikliklere yol açması karşısında gerilla gücümüzün de bir değişimi yaşaması gerektiğini Önderliğimiz çok önceden fark etti; hemen hemen tüm çözümlerlerini gerillacılık ve komuta tarzı üzerine geliştirdi. Gerilla güçlerimiz 2001 yılındaki HPG Birinci Konferansı'nda gerilla gücümüzün yeniden yapılanması kararını aldı ve o günden sonra da değişim gündemden çıkmadı.

⁽¹⁾**nano**: Malzemelerin mekanik, termal, elektrik, manyetik, optik ve estetik gibi temel özelliklerini etkileyen, metrenin milyarda biri ölçeğindeki uzunluk ölçüsünü tanımlamaktadır

Savaş pratiğinde şöyle bir gerçeklik vardır ki savaş doktrini savaş meydanlarındaki pratiklerin öğretici sonuçları ışığında ortaya çıkar. Yine savaşın teorisi gerillanın alın teri ve kanıyla yazılır ve gerillanın kulları, ilkeleri bundan dolayı kutsalıdır. Yeniden yapılanmanın ilk süreçlerinde **Hêzên Taybet** çalışmalarına yine branş akademilerine önem verildi ve bu yenilenmeler 1 Haziran 2004 Atılımı'nın geliştirilmesinin zeminini oluşturdu.

Gerillanın bir yenilenme yaşadığını gören NATO Gladiosu 2007 yılının Kasım ayında Türk ordusuna İHA tekniğini verdi. Keşif uçağı tekniğini ilk defa 17 Aralık 2007 tarihinde kullanarak uçaklara verdiği koordinatlarla kapsamlı hava saldırıları gerçekleştirdi. Düşmanda yaşanan bu değişimler gerilla gücünün de hareket, yaşam ve örgütlenme tarzında değişimi daha derinlikli bir biçimde gündeme almasının gerekliliğini ortaya koydu. Sonrasında 2008 yılında Zap Vadisi'nde düşmanın yaşadığı hezimet Türk ordusunda yeni bir durumu ortaya çıkardı. Türk ordusu eski klasik tarzda geliştirdiği kara operasyonlarıyla gerilla gücünü yenemeyeceğini anladı. 2007 yılında Heron ve Predator denen keşif uçaklarını devreye koydu ancak bunları 2012 yılına kadar da çok etkili ve yoğun bir biçimde kullanmadı. 2012 yılı baharıyla birlikte gerilla güçlerimiz Karadeniz'den Botan'a kadar çok etkili eylemleri farklı tarzlarla geliştirdi. Beytüşşebap eylemi yine Zagros hattında Reşit ve Rojîn arkadaş komutasında geliştirilen devrimci operasyonlar düşmanı adeta şok etti. Bu dönemde oluşan ruh, motivasyon ve düşmanı yeneceğine dair inanç ve zafere göz dikme savaşın bu kadar etkili ve sonuç alıcı bir tarzda yürütülmesinde belirleyici bir rol oynadı. Devrimci Halk Savaşı stratejisi salt Bakurê Kurdistan'daki gerilla güçleri için değil tüm Kurdistan parçalarının uygulaması gereken bir savaş stratejisi olarak ortaya konuldu. Bu doğrultuda derinleşen yeniden yapılanma projesi ise aslında tüm sistem karşıtı hareketlerin feyz alabileceği ve faşist sömürgeci sistem karşısında geliştirilen gerillacılık deneyimlerinden faydalanabileceği bir gerçeği ortaya çıkardı. Zaten 2010 yılından sonra Ortadoğu ve Kurdistan'da değişen koşullar ve DAİŞ'e karşı savaş durumu gerilla gücümüzü Ortadoğululaştırdı hatta evrenselleştirdi. Birçok halktan ve farklı inançtan arayışları olan insanlar Hareketimize akın etti.

Sonrasında adına Çökertme Planı dedikleri imha planını devreye koydular. Kendi içinde değişim ve yenilenmeyi gerçekleştiren Türk ordusu istihbarata dayalı teknik kullanarak hem şehirlere hem de dağlarımıza süreklileşen bir biçimde sömürgeci ve faşist saldırılarını geliştirdi. Zaten 2018 yılının sonbaharından itibaren de keşif uçakları 7-24 kullanılmaya başlandı. İlk etapta böylesi bir duruma hazırlıklı olunmadığı ve hangi tedbirlerin alınması gerekti-

ği bilinmediğinden ağır ve zorlu bir süreç yaşadık. Hiç de haketmediğimiz kayıplar oldu. Bundan sonraki süreçte ise gerillanın zafere ulaşmak istiyorsa ve başarıya inanıyorsa mutlaka yenilenme ve değişim yaşaması gerektiğine stratejik düzeyde değer atfedildi. Sonrasındaki süreçlerde ise değişimde ikna olmayan, yeniden yapılanma projesinin ilkelerine kendine göre yaklaşan, bu projeye inanmayan, klasik ve düz hareket tarzında ısrarcı olan yaklaşımlar da açığa çıkabildi. Pratik alışkanlıklara dayalı savaşı yürütme ve hareket etme tarzı gerçekten de alışkanlıkları parçalamanın atomu parçalamaktan daha zor olduğu gerçeğini somut ve net bir biçimde ortaya koydu.

Oysa ki yeniden yapılanma ilkelerinin yarı yarıya uygulandığı alanlarda bile düşmana karşı etkili darbeler vurulabilmiş, yerinde olmayan kayıpların önü alınabilmiştir. 2015 yılından sonraki pratik süreçte en ilkel öğrenme yöntemlerinden olan deneme-yanılma yoluyla öğrenme ya da kendisi yaşamadan, görmeden ikna olmamanın yarattığı sonuçlarla 2018 yılına kadar hemen hemen her gerillanın yaşadığı pratikler oldu. Heftanin'de, yine Garê'de düşmanın Kurdistan'a karşı geliştirdiği işgal saldırılarında tarihimizde belki de ilk defa bu kadar yoğun bir biçimde teknik kullanılmasına rağmen hareket edilebilmesi, eylem yapılabilmesi ve yeni dönem gerillacılık ilkelerinin esas alındığı takdirde başarı getirdiği gerçeği çarpıcı pratiklerde görüldü. Özelde de kış aylarında gelişen Garê saldırısında onlarca keşfin altında hareket etme kabiliyetine ulaşılması bu projeye olan güveni daha da geliştirdi. Yine cesur yürekli yiğit komutanımız Şoreş Beytüşşebap arkadaş komutasında Siyanê'de geliştirilen tünel savaşı yeraltı tünel savaşının başarı için önemini çarpıcı bir biçimde ortaya çıkardı. Tarihi Siyanê direnişi sadece düşmanı yerle bir etmekle kalmadı, demokratik modernite gerillacılığında tünel savaşı taktikğine gereken önemi vermeyen, tereddüt yaşayan anlayışları da yerle bir etti.

Taktik başarılarla değil stratejik zafere ihtiyacımız var

Mücadele tarihimizde 2021 ve 2022 yılları fedailiğin en üst düzeyde yaşandığı, kahramanlık örnekleriyle özgürlük tarihine fedai direnişlerle damgasını vuran yıllar oldu. Devrimci Halk Savaşı'nda demokratik modernite gerillacılığında yeni bir aşamaya girildi. Gerilla parlayan bir yıldız olduğunu bir kez daha pratiğiyle gösterdi. Gerilla Zap'ta, Metîna'da, Avaşin'de, Dersîm'de, Botan, Amed ve Serhat'ta kar, kış, yağmur, çamur demeden düşmana etkili darbeler vurdu. Medya Savunma Alanları'nda yoldaşlarımıza karşı termobarik, taktik nükleer ve kimyasal silahlar kullanıldı. Dünya savaşlarında kullanı-

madığı kadar cephane kullanıldı. Vurulmadık taş, dağ, toprak parçası kalmadı; ırmaklarımız barut ve toza bulandı. Buna rağmen Bager Gever, Avzem Çiya, Delîl Zagros, Nuri Yekta, Mizgîn Rojîlat, Mahir Mazlum ve Tîrêj Cizîrêlerin iradesi, inancı, sevgisi, bağlılıkları ve taktik ustalıklarıyla düşman boşa çıkarıldı. Sara ve Rûken arkadaş Zap'ta açığa çıkan fedai ruhun Mersin Mezîli'deki zirveleşmiş ifadesi oldu. Kûzey Kurdistan'da da aralıksız bir biçimde sürdürülen saldırılar karşısında Besta'da Leyla Amed,

HPG ve YJA Star güçleri olarak en az on üç yıldır Devrimci Halk Savaşı stratejisini doğru hayata geçirmek noktasında tartışmalar yürütüyoruz. Bu stratejiyi anlama, derinleşme, yine pratikte uygulama sorunlarımız ve yaratıcı bir biçimde taktiği etkili uygulamada yetersizliklerimiz olduğu doğrudur. Ancak özellikle de 2022 yılı pratiğiyle birlikte Devrimci Halk Savaşı'nda demokratik modernite gerillacılığıyla özgür alanların nasıl savunulabileceği netleşmiştir. Pratik olarak da Tepê Amediyê, Tepê Cûdî, Şehit Pîrdoğan, Şehit Münzûr, Şehit Sîpan ve Şehit Çekdar alanlarında bu kanıtlanmıştır. Batı Zap Vadisi'nde TC ordusu kırılmıştır. Faşizm Zap'taki savaş tünellerine gömülmüştür.

stratejisini anlama sorunu olduğu belirtilmek, bu stratejiyi hayata geçirecek tek gücü gerilla olarak görmek anlamına geldiği gibi, aynı zamanda gerillayla birlikte hayata geçirilecek görevlerden de kaçmak anlamına gelmektedir. HPG ve YJA Star güçleri olarak en az on üç yıldır Devrimci Halk Savaşı stratejisini doğru hayata geçirmek noktasında tartışmalar yürütüyoruz. Bu stratejiyi anlama, derinleşme, yine pratikte uygulama sorunlarımız ve yaratıcı bir biçimde taktiği etkili uygulamada yetersizliklerimiz olduğu doğrudur. Ancak özellikle de 2022 yılı pratiğiyle birlikte Devrimci Halk Savaşı'nda demokratik modernite gerillacılığıyla özgür alanların nasıl savunulabileceği netleşmiştir. Pratik olarak da Tepê Amediyê, Tepê Cûdî, Şehit Pîrdoğan, Şehit Münzûr, Şehit Sîpan ve Şehit Çekdar alanlarında bu kanıtlanmıştır. Batı Zap Vadisi'nde TC ordusu kırılmıştır. Faşizm Zap'taki savaş tünellerine gömülmüştür. Kapitalist modernite, onun oluşturduğu ilişki ve yaşam tarzı Tepe Cûdî'de yenilmiştir.

Tabi bu muazzam ve muhteşem direnişe rağmen neden istediğimiz zaferi yakalayamadığımız gerçeğine yoğunlaşmamız, pratikleri irdelememiz ve Devrimci Halk Savaşı stratejisinde uygulama sorunlarımız üzerinde durmamız gerekmektedir. Bizim artık taktik başarılarla değil stratejik zafere ihtiyacımız vardır. Halkların tarihine, Kürdün kaderine başarı ve zafer damgasını vuracak bir stratejiye sahibiz ve bunu gerçekleştirme iddiasındayız.

Devrimci Halk Savaşı toplumun tüm kesimlerinin savaşıdır

Devrimci Halk Savaşı stratejisi, adından da anlaşılacağı üzere salt devrimcilerin ve gerillanın savaşı değildir. Ama maalesef Devrimci Halk Savaşı stratejisi hala askeri alanın ve gerillanın mücadele stratejisi olarak ele alınmaktadır. Oysa ki bu stratejinin diğer stratejimizden en temel farkı savaşın kazanılmasında gerillanın değil halkın rolünün belirleyici olmasıdır. **Devrimler halkların eseridir.** Bu gerillanın rolünü yadsımak ya da tali görmek olarak anlaşılmalıdır. Ancak devrimi gerçekleştirecek olan dipten gelen dalgadır ve savaşan halk gerçekliğinin örgütlenmesidir. Yoksa stratejimize Devrimci Halk Savaşı demenin anlamı yoktur; devrimcilerin savaşı dememiz yeterlidir. Tarih gerçeğin şaşmaz pusulası olarak bizlere halkla bütünleşmeyen bir savaşın zafer kazanamayacağını göstermiştir. Halkımız kendi değerleri uğruna savaşı göze almadıkça, bunu salt gerilladan beklediği sürece başarıyı yakalayamayız. Yine toplumsal alanda da, dış ilişkilerde de, ideolojik çalışmalarda da, siyasal alanda da Devrimci Halk Savaşı stratejisi esas alınmalıdır. Bir kişi basın alanında da olsa, toplumsal alan çalışmalarında da

olsa Devrimci Halk Savaşı'nın bir gerillasıdır. Bu yönüyle de ideolojik alan çalışmalarımızdan tutalım toplumsal alan çalışmalarına kadar pasif savunma pozisyonundan çıkılmalıdır. İmralı işkence ve soykırım sistemi karşısında pasif savunmayla başarı elde edilemez. Daha devrimci ve savaşçı olumasına ihtiyaç vardır.

Düşman topyekun bir biçimde bize Önderliğimize, hareketimize, halkımıza ve kadınlara saldırıyor. Bunun karşısında mücadelede bütünlüklü olamamak, Devrimci Halk Savaşı stratejisine pozitivist yaklaşım başarıyı engellemektedir. Demokratik Ulus Paradigması'ndan önce yürüttüğümüz savaş devlet kurma hedefli, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı üzerinden ulusal kurtuluş perspektifi üzerine oturtulmuş, kendi iç dinamiği içinde de savunma, denge ve saldırı aşamalarını öngören bir strateji barındırmaktaydı. Bu dönemde yürütülen mücadele Önderliğimizin de tanımladığı gibi kültürel soykırımla paramparça hale getirilmiş, varlığı yeniden kendisiyle tanıştırmaya xwebûn haline getirme, anlam ve kimlik kazandırma mücadelesiydi. Geçen otuz yedi yıllık savaş deneyimimiz Kurdistan'dan yola çıkarak insan gerçeğini zihniyetten düşünceye, duygudan yüreğe bütün niteliklerle yeniden inşa etmeyi ve var kılmayı amaçlıyordu. Sömürgecilik tarafından dayatılan inkar ve imhaya karşı varlığın inşası söz konusuydu.

Yeni demokratik modernite paradigması ise demokratik ulus perspektifi temelinde bir Devrimci Halk Savaşı'nı ve onun gerillacılığını öngörmektedir. Önder Apo günümüzün Devrimci Halk Savaşı'nın pratikleşmesini demokratik ulus perspektifinde ifadesini bulan dokuz temel boyutun her alanında inşası olarak değerlendirmektedir. Ancak bu inşa temelinde gelişen örgütlülük, halkın yereli ve evrenseli ortak akıl ve yürekle aynı potada buluşturan ortak değerler konusunda harekete geçebilen bir tarzıyla demokratik sosyalist bir örgütlenme haline gelebilir. Bu anlamlarıyla Önderliğimizin Devrimci Halk Savaşı'nın özümseme ve uygulanma sorunlarına ilişkin geliştirdiği eleştiriler de buna göre anlam ve kapsam kazanmaktadır. Kuşkusuz bundan önceki dönemlerde komutan, strateji ve taktik, savaş sanatı, örgütlü halk gerçeği, eylem tarzı ve kadro gerçeği gibi hususlarda Önderliğimizin geçmişte yaptığı değerlendirmeler öz itibarıyla gerçekliğini ve geçerliliğini koruyan değerlendirmelerdir. Fakat aynı zamanda varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama gerillacılığının iç içe geliştiği bir süreç olması itibarıyla Devrimci Halk Savaşı daha bütünlüklü, her aşamasının halk, parti ve gerilla iç içeliğiyle geliştirildiği bir strateji olma özelliğini taşımaktadır. Bu nedenlerle gerilla gücümüz açısından eskiye göre felsefi, sosyolojik, politik ve askeri alanda daha güçlü bir formasyonu gerektirirken, taktik açıdan da esnek hareket tarzını esas alan, nerede ne yapacağı bi-

Rojbîn Dersîm, Dersîm'de Yaşar Botan, Serhat'ta Hêjar Zozan, Amed'te Xemgîn Serhat ve Zîn, Mardin'de Xebat, Zana ve Canşêr arkadaşlar kahramanca savaştı. Önderliğimize, halkımıza ve Hareketimize karşı gerçekleştirilen soykırım saldırıları karşısında Zîlan çizgisinde zafere kilitlenmiş komutanlık ve savaşçılık anlayışıyla savaşı geliştirmede daha iddialı bir duruş ortaya çıktı.

Bu anlamda gelişen direnişin düzeyine baktığımızda, Kurdistan Özgürlük Gerillası'nın en temel sorununun Devrimci Halk Savaşı

linemeyen, yaratıcı ve dinamik bir hareket tarzını öne çıkarmaktadır.

Demokratik modernite gerillacılığı özgürlük yolunda asla küçümsememesi gereken bir gelişmedir

Günümüzde gerilla mücadelemiz Kurdistan'ın dört parçasını aşarak Ortadoğu geneline hitap eden bir düzeye ulaştı. Hatta bunu da aşarak dünyanın genelinde sistem karşıtı güçlerin feyz aldığı bir gerçekliğe dönüştü. Belirttiğimiz gibi bunlar tümünden özgürleştirmenin bir göstergesi değildir. Ancak demokratik modernite gerillacılığı özgürlük yolunda asla küçümsememesi gereken bir gelişmedir. Tabi ki bu gelişim düzeyini toplumsallaştırmada yaşadığımız sorunlar vardır. Mevcut gelişim düzeyini topluma mal ederek yaygınlaştıracak ve daha ileri düzeyde sıçramaları yaşatacak öz savunma ağlarının örgütlenmesine ihtiyaç bulunmaktadır. Bu konuda da daha fazla yoğunlaşan ve yayılan bir örgütlenme tarzını geliştirmemiz, hızla çözüm üreten bir yapılanmaya kavuşmamız gerekmektedir. Özgür yaşam projelerimizi daha fazla pratikleştiren, makro ve mikro iktidardan kaynaklı olarak geliştirilen saldırılara cevap verebilen özel örgütlenmeleri geliştirmemiz bir zorunluluktur. Kurdistan'da yüzyıllık inkar, imha siyaseti ve

dağlar ideolojik, politik, askeri bir zemine oturdu ve sürekliliğini de zaten bunun üzerinden sağladı. Dağlar her şeyden önce özgür yaşam ve özgür birey ilkesiyle ideolojik cesareti yarattı. Yıllardır her türlü özel savaş, psikolojik savaş, bombardımanlar hatta kimyasal silahlarla geliştirilen saldırılar en yoğunluklu bir biçimde uygulanmasına rağmen Kürt halkını korkutmadı, gerillanın direnişini engellemeyemedi. PKK ile ideolojik cesaret yüreklerle kazındı.

İnsan onurlu bir varlıksa soykırım politikalarına teslim olmaz; kendi özgürlük eğilimine ihanet etmez. Sen tüm kirli politikalarınla, komplolarınla, psikolojik savaşınla ne kadar yıldırma çalışırsan çalış bir o kadar karşında kendi cesaretini ortaya koyacak direnişçiler yaratırsın. Bu diyalektik bir gerçektir. Çok ciddi bir gündem sapırtması, toplumsal yönlendirme durumu var. Özel savaş psikolojik hareket tüm yoğunluğuyla devrededir. Ancak buna rağmen "bunca yıldır tüm tekniğinizle, ordu gücünüzle, istihbaratınızla, devlet gücünüzle saldırdınız da ne oldu? Asıl terörist kim? Bir halkın önderi esaret altındayken, hiç böyle bir şey yokmuş gibi davranmak, terörizm değil midir? Geve'de beş yaşındaki Erdem'i zırhlı araçla katletmek terörizm değil midir, Taybet ananın cenazesini günlerce sokak ortasında bırakmaya ne demeli?

erkek bir milletin kof gururuyla caka satıyorsa ve aslında zavallı bir köleliği yaşıyorsa, yalancı maskeler takmaya mahkumsa, kadınsa erkek bir millet içinde yokluğunu an be an hissediyorsa, fuhuşun, tacizin, tecavüzün, ucuz emekçi, erkek yedeği olmanın öznesi haline getirilmişse, cesaretsiz yöneticiler tarafından yönetiliyorsa, en büyük hırsızlıkların dolandırıcılıklarının bir erdem ve yücelik haline getirildiği bir ahlak dünyasında yaşıyorsa, bilim adına yüreği küçümsemiş ve susturuluyorsa, beyni ise kalıplaşmış dogmalarla zehirleniyorsa, çocukluğu ve gençliği tüm yaşamı bir ezberler ve yönlendirilmişlikler etrafında tek tipleştirilmişse nasıl kendisine yaşıyorum diyebilir!

Yaşamak salt nefes alıp vermek değildir. Biyolojik olarak yaşamak ayrıdır, anlamlı yaşamak ayrıdır. Hiçbir şey gerçekleştiği mekanla sınırlı kalmaz. Nasıl ki dağdaki gerilla salt bir birey değilse, o gerillaya karşı gerçekleştirilen yönelim de onunla sınırlı değildir. Gerilla üzerinde yürütülen savaş onun temsil ettiği mücadele değerlerine, ait olduğu halk gerçekliğine ve yine aynı coğrafyayı paylaştığı diğer halklara karşı da bir savaş anlamına geliyor. Her şey büyük bir sorumsuzlukla klasik alışılmış politikalara ve güncel dar politik çıkarlara kurban edilmektedir. Bir gerillanın

ketler şu gerçeği kavramalıdır: Önderliğimize ve gerilla güçlerimize yaklaşım tüm özgürlük güçlerine yönelik yaklaşımdır. Önder Apo tecrit altındaysa, halkımız, kadınlar ve sistem karşıtı hareketler tecrit altındadır. İmralı işkence ve soykırım sistemi ancak Devrimci Halk Savaşı stratejisiyle parçalanabilir.

1 Haziran Atılım ruhuyla mutlaka kazanacağız

Tarihin en zorlu ve karmaşık sorunlarından olan Kürtlerin özgürlük sorunu sürekli ve yoğunlaşmış bir emeği ve mücadeleyi gerektirmektedir. Bizler dünyaya açılmakla birlikte henüz toplumlar geniş bir yaşam alternatifini oluşturma, halklar, kadınlar ve ötekileştirilenler için özgürlük soluğu haline gelmede yeteri düzeyi yaratamadık. Özgürlük mücadelesi boyutuyla verdiğimiz emeği, daha sonuç alıcı, genel tüm halka ulaşacak ve ihtiyaçlara hitap edecek tarzda yaygınlaştıramadık. Bugün artık sivil toplum örgütleri, kadın örgütleri, sol, anarşist, ekolojist birçok çevre artık göz ardı edilemeyecek bu sorunu görüyor. Hiçbir çabayı küçümsememekle birlikte özgürlük sorununu ideolojik, politik, örgütsel, öz savunma, hukuki, kültürel, ahlaki, bedensel tüm yönleriyle bütünleyen bir yaklaşımla ele alma fazla görülmemektedir. Önder Apo'nun geliştirdiği paradigma ve Devrimci Halk Savaşı stratejisi ile Hareketimiz böyle bir komple yaklaşımı ideolojik olarak da yaşam ve mücadele anlayışı olarak da geliştirmektedir.

Ancak bizim pratik yaklaşımlarımız bu bütünlüğü yakalamaktan henüz uzaktır. Bir ilerleme olduğunu inkar etmeyelim ancak esas hedefimizi ve aşmamız gereken soykırım sistem gerçekliğini dikkate aldığımızda yetersiz kaldığını da görelim. Kendi öz gücümüze, ideolojimize daha fazla güvenerek ve yine kendi yetersizliklerimizi daha büyük bir cesaretle görerek ve gidererek pratikleşmek durumundayız. Özgürlüğü toplumsallaştırma mücadelesinin gerekli bedellerini ödemezsek, yarın öbür gün daha da büyüyen soykırım, toplum ve kadın kırım karşısında çok daha büyük bedeller ödemek zorunda kalacağız. Toplumsal kirlenme yozlaşma açısından büyük bedeller ödeyeceğiz. En fazla da kadınlar ve çocuklar bu yozlaşmanın ve katliamın kurbanı olacaktır. Bu nedenlerle her yerde bu topyekun inkar ve imha savaşına karşı pasif savunmadan taktik saldırıya geçmek, kalıcı öz savunma örgütlenmelerini oluşturmak, buna başta kadınlar olarak öncülük yapmak en temel görevimizdir.

Yine soykırımcı sistemin gerek kapitalist gerek feodal biçimde, savaş rantçılığının kirli bir politikası olarak geliştirdiği kadın tecavüzleri ve çocuk katliamlarına karşı halkımız sesini daha fazla yükseltmelidir ve var olan tüm sesler birleştirilmelidir. Birbirini sahiple-

nen ve birbirini koruyan bir örgütlenme ağı geliştirilmelidir. Hiçbir insanımızı bu sisteme kurban ettirmeyelim. Bizim örgütlenmedeki zayıflığımız bu vahşileşmiş ataerkil sistemin kendini güçlendirmesi anlamına gelmektedir. Toplumu baskı altına alan hangi zihniyetse, hangi kurumsa, hatta hangi kişiye bunlara karşı özel politika üretilip mücadele edilmelidir. Halkımız, suç işleyenlere karşı kendi ceza politikalarını geliştirebilmelidir. Bu gerici ve kirli zihniyetin böyle istediği gibi kendini yaşatmasına izin verilmemelidir. Toplumun düşünsel kolektivizmi, ortak aklı yaratıldığında muazzam bir yöntem zenginliği ve mücadele biçimi doğacaktır. Bu soykırımcı, faşist, sömürgeci zihniyete karşı örgütlenmeli, örgütlenilerek ortak bilinç ve ortak tavır geliştirilmelidir. Devrimci Halk Savaşı stratejisinde en önemli ve stratejik çalışma olan öz savunma örgütlenmeleri açısından artık en önemli ve can alıcı nokta eğitici, dönüştürücü, sistem karşısında koruyucu ve sisteme karşı tavır alıcı örgütlenme odaklarını yaygınlaştırma ve bu yaygınlaşan örgütlülüğü koordineli ve iletişimli kılabilmedir. İşte bu noktada öz savunma örgütlülüklerini oluşturmak çok önemlidir. Yaşamın en basit diyebileceğimiz bazı ayrıntılarına karşı mücadeleden tutalım da en siyasal boyutlarına kadar, küçük-büyük demeden, neye ve kime karşı mücadele öngörülyorsa orada hemen öz savunma örgütlenmesini oluşturmak esas hedefimiz olmalıdır. Kalıcı örgütlenmeler kadar kısa süreli hedefler ve uzun süreli hedefler içinde örgütlülükler oluşturulmalıdır. Özgürlüğümüzü kazanmak için öz savunma örgütlülüğünün yaygınlaştırılması ve kalıcılaştırılması çok önemlidir.

Şanlı 1 Haziran Atılımı'nın 20'inci yılına girerken geride bıraktığımız 19 yıllık mücadele pratiğinin özelde de 2015 yılından sonraki sekiz yıllık mücadele pratiğinin her alanımız açısından köklü irdelenmesine ve analize tabi tutulmasına ihtiyaç vardır. HPG ve YJA Star güçleri olarak bunu yapıyoruz. Ancak tüm çalışma alanlarımızın son on dokuz yıllık mücadele pratiğini özellikle de Uluslararası komplo sonrasındaki mücadele sürecini irdemesi, özeleştirel bir tutumla gereken dersleri çıkarması gerekmektedir. Devrimci Halk Savaşı stratejisinin bütünlüklü, derinlikli ve çok yönlü uygulanmadığı durumda dahi düşmanın saldırılarını durdurmuş ve planlarını boşa çıkarmışsak tüm alanlarımızın 1 Haziran Atılım ruhuyla bu stratejiye göre katılması halinde mücadeleyi zaferle taçlandıracağımız, hiçbir gücün bizi durduramayacağı ve mutlaka kazanacağımız açıktır. Önderliğimize de şehitlerimize de halkımıza da ancak böyle layık olabileceğimize, yalın bir gerçektir.

21'inci yüzyılın teknoloji çağı, enformasyon, telekomünikasyon dönemi olarak da adlandırabileceğimiz gerçeği karşısında Devrimci Halk Savaşı başarı için bir zorunluluk olduğu kadar bir özgürlük tercihidir. Bu faşist zihniyeti geriletmenin, soykırım siyasetini geriletmenin başka bir yolu yoktur. Devrimci Halk Savaşı'nın başarıyla yürütülmesi için uzay çağından geçtiğimiz bu dönemde halkımızın öz örgütlülüğüne kavuşturulması gerçeği vardır.

Kürt-Türk ilişkileri inkar ve imha politikası ile korku yaratma ve bu korkuya karşı direnme, isyan etme süreçleri olarak gelişti. PKK'nin gelişimine kadar, isyan duyguları çok da ideolojik zeminlere oturmadan kaba bir isyancılık ve cesaretle dayalı biçimde oldu. Ancak PKK ile birlikte isyanın mekanı olan

On binlerce kişilik ordu ve teknik gücünle, taktik nükleer ve kimyasal silahlarıyla ömrünün baharındaki bir grup gencin üzerine gitmek terörizm değil de nedir?" diye soranların sayısı belli bir potansiyeli/sayıyı aşamıyor. Oysa ki bunların hepsi TC'nin terörist olduğunun çok açık göstergeleridir. Aslında PKK'nin haksızca konulduğu terör listesinden çıkarılarak TC'nin terör listesine konulması gerekiyor. İnsanlar özgürce yaşayamıyor, konuşamıyor, her kritik süreçte ensesinde bir ordu kılıcı ha vurdu ha vuracak bekliyorsa, kriz ve savaş rantçılığının bir nesnesi haline getirilmişse, ölümüne emek harcayıp da karnını bile doyuramıyorsa, her an bir polisin tüm gurunun ve onurunu ayaklar altına alarak dayak yeme, işkence görme korkusunu yaşıyorsa, erkekse

cenazesinden ürkülüyor, halkın kendi öz evlatlarını sahiplenmesinin önüne geçilmeye çalışılıyor. Temel amaç, canını bu halka, özgürlük amaçlarına adanmış gerillanın yaşamda da ölümden de halkla bütünleşmesinin önüne geçmektir. Halkımız bu kirli oyunları görmeli değerleri uğruna savaşmalıdır. Zindanlarda insanlarımızın insanın aklının ve yüreğinin sınırlarının almadığı ve kabul edemediği eş zamanlı aslında art zamanlı saldırılarla karşı karşıyadır. Hemen her gün zindanlardan bir cenaze çıkıyor. Aslında ülkemizde serhildan gerçekleştirmek için gerekçe aramaya gerek yok. Her gün büyük ayaklanmalara neden olacak onlarca olay yaşanıyor.

Halkımız, devrimci-demokrat-sol güçler, kadın hareketleri, ekolojist, feminist ve anarşist hare-

Demokratik Modernite ve Sosyalizm

Kurdistan ve çevresinde her türlü liberal saldırı karşısında anti-sosyalist tutumların geliştiği, dünya genelinde sosyalizmden kaçışın doludizgin yaşandığı bir ortamda Önder Apo'nun çabaları Kurdistan'da ve çevresinde sosyalizme inancın ve bağlılığın korunmasını getirmiştir. Sosyalizmden, diğer alanlardaki gibi öcünden kaçır gibi bir kaçış Kurdistan ve çevresinde yaşanmamıştır.

Duran Kalkan

PKK Yürütme Komite Üyesi Duran Kalkan yoldaş ile Demokratik Modernite ve Sosyalizm üzerine yaptığımız röportajın ilk bölümünü yayınlıyoruz.

- Réber Apo, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra "Sosyalizmde ısrar etmek insan olmakta ısrar etmektir" demişti. Bugün Kürt Özgürlük Hareketi kapitalist moderniteye alternatif bir sistem olarak "Demokratik Modernite" kavramını kullanıyor. Bu, günümüz sosyalizm anlayışı için ne anlama geliyor? Bugün için sosyalizmi nasıl tanımlıyorsunuz?

Duran Kalkan: Sovyetler Birliği'nin çözülüş sürecinde Önder Apo'nun "Sosyalizmde ısrar etmek insan olmakta ısrar etmektir" dediği doğrudur. Aynı zamanda bu tanımlamasını "Sosyalizmden kuşku duymak insandan, onun sosyal varlığından kuşku duymaktır" diyerek de güçlendirmiştir.

Önder Apo'nun bu tanımlaması insanın sosyal bir varlık olduğu anlamına gelmektedir. En kısa bir biçimde böyle ifade edilebilir. Eskiden bu sosyalistlerle liberaller arasındaki temel bir tartışma konusuydu. Yani insanın nasıl bir varlık olduğu sorusu hep soruluyor, buna farklı cevaplar veriliyordu. Bilindiği gibi liberalizm insanı tekil olarak ele alıyor. Yalnızca birey olarak var olduğunu iddia ediyordu. Sosyalist düşünce ise insanı toplumsal bir varlık olarak tanımlıyordu; "İnsan toplumsallaşarak insan oldu" veya "İnsan toplumla birlikte var oldu" diyordu. Dolayısıyla toplumdan kopuk bireyin ele alınamayacağını, değerlendiremeyeceğini, toplumla bireyin birlikte ele alınıp değerlendirilmesinin doğru bir değerlendirme olacağını ifade ediyordu ki gerçek olan, doğru olan da buydu. Doğru bir tarihsel bakış açısı, insan-toplum ilişkisine dair doğru bir sosyolojik inceleme gerçeğin böyle olduğunu net bir biçimde bize gösteriyor.

Aslında bunu liberaller de biliyorlardı. Her türden iktidarcı-devletçi güçler de bireyin toplumla birlikte var olduğunu biliyordu. Fakat öngördükleri sömürüyü başarıyla gerçekleştirebilmek için toplumu dağıtmayı, bireyi toplumdan soyutlamayı kendi çıkarlarına daha uygun buluyorlardı. Toplumdan kopartılmış, tekillleştirilmiş bir birey üzerinde her

türlü baskı ve sömürüyü uygulamak daha kolay oluyordu. Birey üzerinde bu biçimde daha kolay ve güçlü bir egemenlik kurabiliyorlar. Bunun için de gerçekleri çarpıtmayı, toplumsallığı yok etmeyi, bireyi de toplumdan kopartıp sahte özgürlük ve eşitlik anlayışlarıyla da doldurarak onu egemen sistemi karşısında son derece zayıf ve güçsüz hale düşürüp rahatlıkla sömürebiliyorlardı. İşin gerçeği budur. Dolayısıyla liberalizmin birey-toplum ilişkisine dair görüşleri ciddi bir çarpıtmayı ifade etmektedir.

Geçmişte bunlar açıktan tartışılırdı. Fakat bu durum günümüz açısından da gündemden tümünden çıkmış değildir. Daha doğrusu çok fazla gündeme gelmiyorsa, aslında liberalizm bu konuda sosyalizm karşısında kendisini başarılı gördüğü için bu tarz tartışmaları gündeme getirmiyor. Yani artık toplumsallığı dağıttığını, toplumları birey birey parçaladığını, bireyleri toplumdan koparttığını, bireyler üzerinde de sahte anlayışlara dayanarak her türlü egemenlik ve sömürü sistemini kurduğunu, bunda başarılı olduğunu iddia ediyor ve buna da inanıyor. Bu konuda özellikle Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ardından kendisini başarılı görüyor ve sonuç almış sayıyor. Bunun içindir ki eskisi kadar bu tartışma konusu olmuyor. Fakat yine de sosyolojik değerlendirmelere, birey-toplum tartışmalarına girildiğinde bu farklılık net bir biçimde ortaya çıkıyor.

Liberal düşünce toplumsal yaşamı beyinlerden uzak tutmaya çalışıyor

Her türden liberal düşünce bireyi esas alıyor, yaşamı bireyle sınırlı olarak tanımlıyor, toplumsal yaşamı görmüyor, görmek istemiyor. Toplumsallığı gözlerden ve beyinlerden uzak tutmaya çalışıyor. İnsanı toplumdan koparmaya, bireyselleştirmeye ve bu temelde azami bir bireyciliği geliştirmeye çalışıyor. Bu bir gerçek. Liberalizmin gerçeği bu. Ama insan ve toplum gerçeği kesinlikle böyle değildir. İnsan toplumsal bir varlıktır, yani sosyal bir varlıktır. Toplumdan, toplum yaşamından kopuk bir insan yoktur. Bu temelde toplumu olmayan bir bireye, birey ya da insan demek mümkün değildir. İnsanın insan oluşu aslında tarihsel olarak bu temelde gerçekleşmiştir. Birey ve toplum insanlık tarihinde

böyle bir iç içeliği ve diyalektik bütünlüğü ifade etmektedir.

Aslında Sovyetler Birliği çözülürken dünyada geliştirilmeye çalışılan o yaygın liberal saldırının sosyalizm karşıtı propagandasını temelden çürütülebilmek ve zayıflatabilmek için Önder Apo bu tanımlamaları kullanmayı gerekli görmüştür. Bu oldukça da anlamlı, öğretici, eğitici olmuştur. Anlayarak değil de biraz da ezberleyerek sosyalizme katılan insanların sosyalizmin gerçekte ne olduğunu, birey ve toplum yaşamında nasıl bir somutluk kazandığını, yaşam değerinin ne olduğunu somutta görüp anlamalarına hizmet etmiştir.

Her türlü liberal saldırının etkisiz kılınmasında, çürütülmesinde, ona karşı sosyalist bilincin canlı tutulup geliştirilmesinde Önder Apo'nun bu tanımlamaları ve kuşkusuz bu tanımlamalarla yetinmeyerek bu temelde geliştirdiği değerlendirmeler, teorik tahliller son derece etkileyici ve sonuç alıcı olmuştur. Tarihsel bir önem taşımıştır. Kurdistan ve çevresinde her türlü liberal saldırı karşısında anti-sosyalist tutumların geliştiği, dünya genelinde sosyalizmden kaçışın doludizgin yaşandığı bir ortamda Önder Apo'nun bu çabaları Kurdistan'da ve çevresinde sosyalizme inancın ve bağlılığın korunmasını getirmiştir. Sosyalizmden, diğer alanlardaki gibi öcünden kaçır gibi bir kaçış Kurdistan ve çevresinde yaşanmamıştır.

Tabi Önder Apo bunu çok demokratik, kuru kuruya, sadece kavramları ortaya koyarak ve savunarak yapmamıştır. Bir yandan söz konusu hakikati, bireyin toplumla birlikte var olduğu hakikatini ortaya koyarken, diğer yandan reel sosyalizmin çözümlüşüne dair eleştirel ve özeleştiril bir yaklaşım geliştirerek çözümlüşü yaşatan temel gerçekleri ortaya çıkartıp onların aşılması, sosyalizmde doğru düşüncelere ulaşılması yönünde düşünsel gelişmeler kat ederek söz konusu çalışmalarında inanılmaz bir etkinliğini daha çok geliştirmiş, güçlendirmiştir. Sosyalizme dair eleştirel-özeleştiril yaklaşımı, reel sosyalizmde yaşanan hata ve eksikliklerin düzeltilmesi, söz konusu kavramların tarihsel içeriğiyle birleşince Önder Apo'nun düşüncelerini, sosyalizm tanımlamasını daha anlaşılır ve inanılır kılmıştır. Bu da

Önder Apo'nun düşüncelerini etkili hale getirmiştir.

Diğer yandan Önder Apo'nun 'kapitalist modernite' ve ona alternatif olarak 'Demokratik Modernite' kavramını kullandığı ve öne çıkardığı doğrudur. Dolayısıyla PKK olarak biz de Önder Apo'nun bu düşüncesini ve kavram kullanımını esas alıyoruz. Önder Apo'nun düşünceleri temelinde örgütlenen ve eyleme geçen bir hareket olarak bu temelde Demokratik Modernite kavramını daha çok kullanıyoruz. Fakat bu sosyalizm kavramını hiç kullanmadığımız, sosyalizmi tanımlamadığımız, Demokratik Moderniteyi sosyalizm yerine kullandığımız anlamına gelmiyor. Kesinlikle öyle anlaşılmamalıdır. Demokratik Modernite ile birlikte Önder Apo Demokratik Sosyalizmi de yeniden tanımladı, geliştirdi. Reel sosyalizmin eleştirisi ve özeleştirisi temelinde Demokratik Sosyalizmi tanımladı.

Aslında geçmişte olduğu gibi buna bilimsel sosyalizm denmesinin de, yani bilimsel sosyalizm kavramının kullanılmasının da yanlış olmadığını belirtti. Fakat bir farklılık olması açısından Demokratik Sosyalizm dememizin daha doğru ve anlaşılır olacağını ifade etti. Biz de Hareket olarak bunları esas alıyor ve teorik değerlendirmelerimizi, tartışmalarımızı bu kavramlar çerçevesinde yürütüyoruz.

Reel sosyalizm ekolojik anlayış ve sistem geliştiremedi

Peki, Önder Apo neden "modernite" kavramını öne çıkardı? Şu nedenle; reel sosyalizme dönük en önemli eleştirilerinden birisi olarak, kapitalist moderniteyi yeterince tanımlayamaması ve onun alternatifi olarak kendi modernitesini geliştirememesi biçiminde eleştirdi. Reel sosyalizmin kapitalizm çözümlemesini dar ve tek yanlı buldu. Şunu ifade etti; "Reel sosyalizm, kapitalizmin sömürü boyutunu çözümledi" dedi. Yine Marksizmi değerlendirirken, artı değer sömürsünü, azami kâr yasasını yeterli bir biçimde çözümlendiğini belirtti. Böylece kapitalist sömürünün bir boyutunu ortaya koydu ve bunun alternatifi olarak komünalizmi, paylaşımı da geliştirdi. Sosyalizmi de, artı

değer sömürsünün, azami kâr yasasının alternatifi olarak toplumcu bir sistem, sömürsüz bir düzen olarak tanımladı.

Fakat kapitalizm bundan ibaret değildi. Onun modernitesi vardı. Kapitalist modernitenin tıpkı artı değer sömürsü, azami kâr yasası gibi farklı boyutları da vardı. Örneğin endüstriyalizm boyutu; azami kâr yasası temelinde doğanın adeta tümünden yok edilmesini gerçekleştiren bir sömürü biçimidir. Yine ulus devlet sistemi, söz konusu kapitalist sömürünün gerçekleşmesi için her türlü imkânı, aracı yaratan, baskı ve zulmü zihniyet ve pratik boyutta en ileri düzeyde uygulayan bir boyut olarak ulus devlet gerçeğini hiç çözümleyemedi. Artı değer sömürsünden, azami kâr yasasından kurtulmak istedi ama aynı kapitalist modernitenin endüstriyalizm boyutunu olduğu gibi ele aldı. Buna karşı ekolojik anlayışı ve sistemi geliştiremedi. Ekolojik bir düzen kuramadı.

Diğer yandan artı değer sömürsünü, azami kâr yasasını aşmayı, onu sağlayan temel sistem olarak ulus devlette gördü. Oysa ki ulus devlet artı değer sömürsünün, azami kâr yasasının uygulanma aracıydı. Artı değer sömürsünün uygulanma aracıyla artı değer sömürsünden kurtulmak mümkün değildi. Dolayısıyla ulus devleti tanımlayamadı. Ulus devletin alternatifi geliştiremedi. Reel sosyalizm Kapitalizmin sömürü boyutu üzerinde daha çok yoğunlaştı. Artı değer sömürsü temelinde bunu derinliğine çözümledi. Buna alternatif olarak sosyalizmi tanımlamaya çalıştı. Fakat kapitalizm ve modernite ayrışımı üzerinde duramadı. Kapitalizmi Modernitesiyle birlikte ele alamadı. Kapitalist Modernitenin diğer boyutlarını göremedi. Dolayısıyla kendi modernitesini de geliştiremedi. Sonuçta kendi anlayışını, yani sosyalizmini kapitalist modernitenin araçları, boyutlarıyla uygulayabileceğini sandı ve o temelde uygulamaya yöneldi, haliyle ortaya sosyalizm çıkmadı, tersine "tekelci devlet kapitalizmi çıktı" dedi. Önder Apo bu tekelci devlet kapitalizmi tanımlaması üzerinde çok durdu. Reel sosyalizm uygulamasını, endüstriyalizm ve ulus devlet boyutuyla birlikte hızla tekelci devlet kapitalizmine dönüştüğünü, sosyalizmden

koptuğunu, dolayısıyla öngördüğü özgürlük, eşitlik, paylaşım ilkelerini toplumsal temelde doğru bir biçimde hayata geçiremediğini ifade etti.

Bu temelde reel sosyalizm değerlendirmesi ve eleştirisinden çıkardığı en önemli sonuç; kapitalist moderniteyi bir bütün olarak tanımlamak ve bunun alternatifi olarak Demokratik Moderniteyi ortaya çıkartmak, Demokratik Sosyalizmin modernitesi olarak da Demokratik Moderniteyi tanımlamak oldu. Demokratik Moderniteyi de bu temelde kapitalist modernitenin alternatifi olarak tanımladı. Ulus devlet boyutuna karşı olarak Demokratik Konfederalizm boyutunu tanımladı. Endüstriyalizm boyutuna alternatif olarak eko-endüstriyel, ekolojik endüstriyel toplum boyutunu tanımladı. Kapitalizm boyutuna alternatif olarak demokratik toplum, yani politik ve ahlaki toplum boyutunu tanımladı. Böylece reel sosyalizmin geliştiremediği, tanımlayamadığı, sosyalizmin modernitesini Demokratik Modernite kavramıyla en geniş bir tanımlamaya kavuşturdu. Reel sosyalizm pratiğinden bu sonucu çıkardı. Reel sosyalizmin teorik yaklaşımlarındaki yetersizliği, sınırlılığı, darlığı böyle bir teorik tanımlama temelinde aştı. Yeni bir teorik tanımlama geliştirdi. Bu durum kuşkusuz çok önemli. Dolayısıyla kapitalizm, sosyalizm karşıtlığı ve tanımlanmasıyla yetinmemek, onun ötesine geçmek lazım. Kapitalizm-

kuşkusuz Demokratik Sosyalizmin yollarını dölüyor. Demokratik Sosyalizme giden yolu dölüyor. Demokratik Sosyalizmi hayata geçiren modernite oluyor.

Demokratik Sosyalizm Demokratik Modernite ile yaşam buluyor

Bununla birlikte kapitalizm ve sosyalizm tanımlamaları moderniteyle birlikte ele alınmazsa soyut tanımlamalar olarak kalıyor. Bedenleşmeye kavuşamıyor. Çünkü kapitalizmin bedenleştiği alan onun modernitesidir. Dolayısıyla sosyalizmin bedenleştiği yer de onun modernitesidir, yani demokratik sosyalist ideolojinin bedenleştiği yer Demokratik Modernitedir. Bunun da üç temel boyutla tanımlandığını biliyoruz. Birisi demokratik boyutu, yani bir başka deyimle **politik-ahlaki toplum** boyutudur. Bu, kapitalizmin artı değer sömürüsü ve azami kâr yasasına karşı gelişen boyuttur. Yani daha çok sosyalizmi ideolojik olarak temsil eden boyut oluyor. Kapitalizmin endüstriyalizmine karşı **ekolojik** endüstriyel toplum boyutu esas alınıyor. Kapitalist modernitenin ulus devlet boyutuna karşı da Demokratik Modernitenin **Demokratik Konfederalizm** boyutunu, ya da demokratik konfederalist toplum boyutunu esas alıyor. Bunları doğru anlamamız gerekir. Birbirine karıştırmamalıyız.

demokratik topluma ya da ahlaki ve politik topluma dayanıyor. Bu temel ilkeleri esas alıyor. Kapitalist sömürü biçimini ahlaki ve politik toplum değerleriyle, ilkeleriyle aşıyor. Endüstriyalist sömürü biçimini toplumsal ekoloji zihniyetiyle aşıyor. Her türlü özgürlüğün, eşitliğin temelinde de kadın özgürlük çizgisini koyuyor. Bu bakımdan Demokratik Sosyalizmin bir de kendi paradigmasının bu temel ilkeleriyle bilinmesi, değerlendirilmesi gerekir. Bu noktada biraz daha ileri gidersek, Demokratik Sosyalizm aslında reel sosyalizmde kapitalist moderniteyi aşamama sonucu ortaya çıkan tekeller devlet kapitalizminin de bir gerçeği olarak yaşanan küçük-burjuva sosyalizmi dediğimiz sosyalist anlayışları da kesinlikle aşıyor.

Genelde özgürlük, eşitlik, paylaşım ilkeleriyle tanımlanır sosyalizm, bunu hepimiz biliyoruz. Fakat özgürlük kavramı mutlak değildir. Özgürlük ama nasıl bir özgürlük, eşitlik ama nasıl bir eşitlik, paylaşım ama nasıl bir paylaşım? Lenin, "Kapitalistler, ticaret özgürlüğü adına dünyayı soyup soğana çevirdiler" dedi. O da bir özgürlüktü. Toplumu ve bütün toplumsal değerleri, özellikle son yüz-iki yüz yıllık bir pratik içerisinde kapitalizm yerle bir etti. Bunu da bireysel özgürlük adına yaptı. Hatta kadın özgürlüğünü de buraya sığdırmaya, oturtmaya çalıştı. Şimdi bu bakımdan özgürlük, eşitlik, paylaşım ilkelerinin küçük burjuvaca anlaşıl-

mokratik toplum içerisinde gerçekleştirebileceğine inanıyor. Demokratik toplumun da ancak bu temeldeki özgür bireylerle var olabileceğini söylüyor. Bu yanı sıra dikkat edilirse özgürlük kavramında küçük-burjuva sosyalizmi ile Demokratik Sosyalizm apayrı, tamamen bir birine karşı şeyler söylüyor, iddia ediyorlar. Farklı ölçülerini esas alıyorlar.

Aslında farklılık eşitlikte daha çok görülüyor. Küçük-burjuva sosyalizminde eşitlik kavramı, salt eşitlik ya da mutlak eşitlik denen kavramlarla da tanımlanıyor. Yani farklılıklarına bakmaksızın herkesi eşitlemek, herkesin aynı ücreti alması gibi. Deniliyor ya eşit işe eşit ücret. Aynı işi yapması, aynı şeyleri yemesi, giymesi gibi aslında tekleştirici, bu düzeyde aynılaştıran, robotlaştıran bir yaklaşım öngörülüyor. Bu tabii tekeller ve yoksulların var olduğu bir ortamda bir anlam ifade edebiliyor. Bu kadar birbirinden kopmuş, farklılaşmış olanları birbirine eşitlemek bir ilerlilik gibi görünür. Ama bu ilerlilik geçicidir. Peki, bu eşitletirmeye neye göre oluyor? Soru orada doğru cevabını arıyor. Tabii kim bu eşitletirmeyi yapıyorsa kendine göre eşitletirmiyor. Örneğin kadın eşitliği mi olacak ya da kadın-erkek eşitliği mi olacak, burada kadını erkeğe eşitleyerek eşitlik sağlanıyor. Kapitalist işçi eşitliği mi olacak; işte işçi kapitalistleşsin ve herkes kapitalist haline gelsin, eşitlik öyle sağlanır diyor. İşçilerin önüne kapi-

gütleyerek, toplumsal yaşama erkek kadar bir özne olarak katılımını öngörüyor. Bu çok önemli ve anlamlıdır. Buna biz **farklılıklara dayalı eşitlik anlayışı** diyoruz. Yani farklılıkları esas alan, farklılıkların varlığını, özgünlüğünü ve özgürlüğünü öngören bir eşitletirme anlayışı diyoruz. Demokratik Sosyalizm küçük-burjuva sosyalizminin o farklılıkları görmeyen salt eşitlik anlayışını böyle aşıyor.

Diğer önemli bir husus da demokratik komün sistemidir. Reel sosyalizm komünü bir devlet organı olarak gördü, devletleştirdi, devlet kurumu yaptı. Oysa Demokratik Sosyalizmde komün topluma aittir. Toplumsal bir olaydır. Komün, içinde yer alanların kurumudur. İçinde yer alanlar komünün sahibidir. Yoksa devlet bütün komünlerin sahibi değil, hatta hiçbir komünün sahibi değildir. Bu temelde komün olmada, komünal yaşamda eşitlik anlayışıyla da bağlı olarak farklılıkları gözetken bir paylaşım anlayışı vardır. Yani herkese bir tas çorba, yüz dolar maaş diyen bir sistem değil. Bunu Önder Apo firavun sosyalizmi olarak tanımladı. Firavunun köleleri de yaşamda bir yerde eşitler. Hepsini aynı işleri yapıyordu. Sabah akşam herkese bir tas çorba veriliyordu. O da veriliyorsa tabii! Aralarında her hangi bir fark olmuyordu. Bu herkese aynı şeyi dağıtan sistem de küçük burjuva komün anlayışıdır. Demokratik Sosyalizmin komünal anlayışı nedir, demokratik komün nasıl oluşuyor?

İhtiyaca göre paylaşım, kullanımdır. Yani demokratik komünde ihtiyaca göre kullanım esastır. Tüm gücü oranında hizmet etme, katılma, üretme, ihtiyacı kadar kullanma ilkesi hayat bulmaktadır.

Evet, reel sosyalizm de bu ilkeyi esas aldı, komünün temel ilkesi

olarak. Özellikle Marks bu ilke üzerinde çok durdu. Genişçe tanımladı, bunları biliyoruz. Bunlar hiç kuşkusuz önemli tanımlamalardı. Bu gerçekleri reddetmiyoruz ama pratik uygulama Marks'ın tanımladığı gibi olmadı. Aslında farklı oldu. Neden düşünceler hayata farklı geçti? Tabii bu soruyu sorup değerlendirmek lazım. Bütünlüklü bir uygulama geliştirilmedi de onun için diyebiliriz. Yani bu uygulamanın anında gerçekleşecek bir durum olduğu görülmüştü. Yaşamın bütününe uygulanmadı da ondan.

Evet, Marks o düşünceleri geliştirdi ama kendisi o düşüncelerin gereklerine uygun olarak ne kadar yaşadı? Kendinden başlatarak böyle bir yaşamı ne kadar geliştirdi? Çevresini bu temelde ne kadar eğitti, örgütledi, örgütsel yaşamını, partileşmeyi bu yaşam ilkeleri ve tarzı temelinde ne kadar geliştirdi? Bunlar tabii tartışılması, sorgulanması gereken hususlar oluyor.

Bu temelde Önder Apo'yu değerlendirdiğimizde, ele aldığımızda tamamen her şeyi kendisinden başlattığını, doğru yaşam ölçülerini ve ilkeleri olarak öngördüğü her şeyi kendi yaşamında hayata geçirdiğini, çevresini bu temelde örgütlediğini,

Kapitalizmin bedenleştiği alan onun modernitesidir. Dolayısıyla sosyalizmin bedenleştiği yer de onun modernitesidir, yani demokratik sosyalist ideolojinin bedenleştiği yer Demokratik Modernitedir. Bunun da üç temel boyutla tanımlandığını biliyoruz. Birisi demokratik boyutu, yani bir başka deyimle politik-ahlaki toplum boyutudur.

Bu, kapitalizmin artı değer sömürüsü ve azami kâr yasasına karşı gelişen boyuttur. Yani daha çok sosyalizmi ideolojik olarak temsil eden boyut oluyor. Kapitalizmin endüstriyalizmine karşı ekolojik endüstriyel toplum boyutu esas alınıyor.

Kapitalist modernitenin ulus devlet boyutuna karşı da Demokratik Modernitenin Demokratik Konfederalizm boyutunu, ya da Demokratik Konfederalist toplum boyutunu esas alıyor. Bunları birbirine karıştırmamalıyız.

sosyalizm gelişmesi ve kavramlaştırması bir gerçekliği ifade ediyor ama yetersiz de kalıyor.

Sadece kapitalizmi ve sosyalizmi bir ideolojik çerçeve olarak ele alıp değerlendirmek ama onun hayat bulduğu moderniteyi göremek, tanımlayamamak gerçekten de toplumu anlayamama, siyasal sistemleri anlayamama sonucunu doğuruyor. Bu bakımdan kapitalizm-modernite ayrışmasını iyi yapmak lazım, iyi ve doğru anlamak gerekir. Sosyalizm ile modernite arasındaki ilişkileri de doğru değerlendirmek lazım, dolayısıyla Önder Apo'nun kapitalist modernitenin alternatifi olarak Demokratik Modernite tanımlamalarını çok iyi anlamak ve değerlendirmek gerekir. Çünkü böyle olmazsa ne olur? Kapitalizm ve alternatif olarak sosyalizm çok dar ve tek yanlı ele alınır. Tek boyutta görülür. Modernite kavramı hiç görülemez, anlaşılamaz. Dolayısıyla da dar ve tek yanlı bir yaklaşım içinde kalınır. Bunu aşan Önder Apo oldu.

Önder Apo'nun bu durumu aşan değerlendirmeleri, düşünceleri kuşkusuz çok önemlidir. Bu anlamda biz Demokratik Modernite kavramını kullanıyoruz. Demokratik Modernite

Bu bakımdan da Demokratik Modernite derken onu Demokratik Sosyalizm yerine kullanmıyoruz. Demokratik Moderniteyle Demokratik Sosyalizmin iç içeliği var. Demokratik Moderniteyle bedenleşiyor. Yani yaşam buluyor, pratikleşiyor. Demokratik Modernite, Demokratik Sosyalizme giden yolu açıyor, onun yollarını dölüyor. Demokratik Sosyalizmin gerçekleşmesini sağlıyor. Bu biçimde tanımlar ve anlarsak doğrudur.

Dolayısıyla kendi modernitesini tanımlayamayan ve kapitalist moderniteyi görüp çözemeyen, onu aşamayan reel sosyalizmden farklılığını ortaya koyabilmek için buna Demokratik Sosyalizm diyoruz. Modernite ve sosyalizm kavramlarına dair ifadelerimiz bu biçimde olabilir. Tabii buna eklememiz gereken bazı hususlar daha var. Demokratik Sosyalizmi, Demokratik Moderniteyle ilişkileri Demokratik Modernite çerçevesinde böyle değerlendirebiliriz de, fakat bir ideolojik çizgi olarak dayandığı bir paradigması da var. Demokratik Sosyalizmin paradigması "Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlüğü Toplum Paradigması"dır. Yani Demokratik Sosyalizm esas olarak kadın özgürlüğüne, ekolojik topluma ve bir de

ması, ele alınışı var. Ki bunların bütününe küçük-burjuva sosyalizmi diyebiliriz. Bir de demokratik sosyalistçe ele alınışları var. Yani buna da zaten "hakiki sosyalizm" diyoruz. Bu konuda küçük-burjuva ölçülerle demokratik sosyalist ölçüler birbirinden nasıl ayrışıyor? İşte özgürlük kavramını tanımladık; bireysel özgürlüğü esas alan, bireyciliği geliştiren, bireyi toplumdaki kopartarak toplumsuz bir birey özgürlüğünün gerçekleştirebileceğini ve yaşanabileceğini var sayan bir anlayış var. Buna da küçük-burjuva özgürlük anlayışı diyoruz. Aslında liberal özgürlük anlayışı oluyor. Liberalizmin, dolayısıyla kapitalizmin de özü bu oluyor.

Demokratik Sosyalizm böyle bir özgürlük anlayışına karşıdır. Birey özgürlüğünü toplumsal özgürlükle ya da demokratik komünle, demokratik topluluklarla ele alıyor. Özgür bireyin ancak demokratik komünde ya da komün yerine topluluk kavramını kullanırsak demokratik toplulukta gerçekleştirebileceğini, hayat bulabileceğini söylüyor. Dolayısıyla toplumsuz bir birey özgürlüğünü doğru bulmuyor, kabul etmiyor, gerçekleştirebilir görmüyor. Özgür bireyin ancak demokratik komün içerisinde, de-

talistleşme hedefini koyuyor. Farklılıkları görmüyor. Dolayısıyla çeşitliliği görmüyor, doğadaki ve toplumdaki farklılığı, çeşitliliği, çok renkliliği, zenginliği görmüyor. Farklılıkları yok edip tekleştirmeyi esas alıyor ki faşist zihniyet ve siyaset zaten buradan doğuyor. Esas olarak da bunu iyi görmemiz lazım.

Demokratik sosyalizm farklılıklara dayalı eşitliği esas alıyor

Oysa Demokratik Sosyalizm tamamen farklılıklara dayalı bir eşitliği esas alıyor. Yani diyoruz ya Demokratik Sosyalizm, demokratik komün ya da Demokratik Konfederalizm farklılıkların kendini özgürce örgütleyip eşitçe katıldığı bir sistem oluyor. Yani farklı bir varlık, başkasına dönüşerek onunla eşitleşmiyor. Kendi varlığını koruyup geliştirerek onunla eşitleşiyor. Kendi özgünlüğünü özgürce koruyor. Demokratik Sosyalizm bütün farklılıkların özgünlüklerini esas alıyor, yok etmiyor. Bu bakımdan da zenginliği esas alıyor. Gerçek eşitletirme böyle oluyor. Kadını erkekleştirerek eşitletirme değil de kadını kadın olarak bilinçlendirip ör-

partiyi, gerillayı tamamen bu ilkeler temelinde geliştirdiğini, yani demokratik komünü siyasi iktidara bağlı ele almayıp sonraya bırakmadığını, tam tersine kendinde, kadroda ve partide baştan itibaren uygulamaya koyduğunu, hayata geçirmeye çalıştığını görüyoruz. Bu oldukça önemli oluyor. Uygulamanın saptırılması konusundaki olası girişimleri engelleyen, zayıflatan temel bir unsur da bu oluyor. Yani sosyalizm sonraya bırakılan bir yaşam tarzı, ideoloji olmaktan çıkıyor. Onun bilincine varıldığı andan itibaren yaşanılır kılınıyor.

İlla ki bütün toplum sosyalist olsun, hepimiz aynısını yaşayalım demiyor. Bir kişi bu mevcut olan toplumdan koparak kendisini sosyalist anlayışa ulaştırıyorsa, bunu pratikte ertelemesizin alternatif sosyalist yaşamı kendisinde başlatarak gerçekleştiri-

temelde de kapitalizmi çok övüyorlardı. Tarihin altın çağı olarak adlandırıyorlardı. İnsanlık kapitalizme ulaştı, en büyük devrimini yaptı, dolayısıyla kolayca sosyalizme geçecek diyorlardı. Kapitalizmi adeta sosyalizmin başlangıcı gibi görüyorlardı. Sosyalizmin temel taşlarının döşenmesi biçiminde değerlendiriyorlardı.

Uygarlık Sümer’le başlatılıyor

20. yüzyılda bu bakış açısı kısmen değişti. Yeni arkeolojik bulgular bu tarih anlayışına belli bir darbe vurdu. Fakat bu değerlendirmeleri çok aşan, yeni değerlendirmelere ulaşan bir bilinç de ortaya çıkartmadı. En fazla onlar da tarihi Sümer sistemiyle başlattılar. Yazı Sümer’de icat edilmişti. İlk şehir, Uruk şehri de Sümer’de kurulmuştu. Devlet Sümer’le başla-

lete, sosyalizmin ve de komünizmin devletin sönmesiyle gerçek anlamına ulaşacağını savunacaksın, böyle bir düşünce sistemin olacak, buna inanacaksın, bunu esas alacaksın ama ondan sonra da her türlü devletçi gelişmeyi olumlayacaksın, öveceksin, bir gelişme olarak göreceksin. Bir devleti yıkıp yeni bir devleti kurmaya devrim diyeceksin. Sosyalizmi en gelişmiş ulus devlet aracıyla gerçekleştirebileceğini sanacaksın, söyleyeceksin, inanacaksın. Özgürlüğü, eşitliği, paylaşımı, komünalizmi devletle gerçekleştireceğini iddia edeceksin. Baskı ve sömürü çetesiyle sömürsüzlüğe ve baskısızlığa ulaşacağını iddia edeceksin. Bu akıl alacak bir durum değildir.

Özellikle sosyalizmin Marksist-Leninist ekolünün en fazla ve en çok göze batan bir biçimde hata yaşadığı

olarak tanımladığı düşünce sistemi aslında böyle bir yeni bakış açısını ifade ediyor. Bunu böyle görmemiz gerekir. Demokratik Modernite hiç kuşkusuz kapitalist modernitenin alternatifi olarak geliştiriliyor. Fakat demokratik uygarlığı devletçi ya da tekelci veya merkezi uygarlığın alternatifi olduğunu, tam olarak öyle ele alındığını söyleyemeyiz. Evet, tekelci uygarlık oluştuktan sonra Demokratik Uygarlık onun alternatifi oluyor. Daha doğrusu aslında demokratik uygarlığın alternatifi olarak devletçi ya da tekelci uygarlık gelişiyor. Sümer’de bir uygarlık yarılması yaşıyor. Önder Apo bunları net ifade ediyor. Sümer’de bir uygarlık yarılması yaşandığına göre demek ki önceden bir uygarlık var. Sümer’de yarılıyor ve buradan tekelci-devletçi uygarlık ortaya çıkıyor, gerçek uy-

Ondan çok önce de şehirler vardır. Hatta yeni bulgular M.Ö 15 bin yıllarında kurulmuş, yaşanmış şehir sistemlerinin olduğunu bize gösteriyor. Bu şu anlama geliyor; Şehirle sınıf, şehirle devlet, şehirle iktidar özdeş değiller. Devlet şehirde gelişti, bu doğru, sınıflaşma şehirlerde oluyor, bu da doğru. Şehirler devletleşmenin ve sınıflaşmanın zemini oluyorlar. Fakat şehir eşittir sınıf-devlet demek doğru değildir. Sınıfsız ve devletsiz şehirler de var. Sınıflaşma ve devletleşme olmadan önce kurulmuş, yaşanmış şehirler de var. Yeni arkeolojik kazılar bize böyle şehirlerin olduğunu, insanlığın bu tür şehirlerde devletsiz ve sınıfsız olarak yaşadığını net bir biçimde gösteriyor. Bu da oldukça önemli ve yeni bir durumdur.

Bu bakımdan uygarlığı, tarihi Sümer’le başlatmak, uygarlığı devletle özdeşleştirmek oluyor. Aslında toplumu devletle tanımlamak oluyor. Devletle toplumu birbirine karıştırıyor o zihniyet, iç içe geçiriyor. Oysa toplum ayırıcıdır, devlet ayırıcıdır. Bunu tartışmaya bile gerek yok. Toplumun ne olduğunu da, devletin ne olduğunu da

Devleti, toplumdan kopan, toplum üzerinde her türlü baskı, sömürü, egemenlik, ayrımcılık kuran bir güç olarak göreceksin, sosyalizmin ve de komünizmin devletin sönmesiyle gerçek anlamına ulaşacağını savunacaksın, böyle bir düşünce sistemin olacak, buna inanacaksın, bunu esas alacaksın ama ondan sonra da her türlü devletçi gelişmeyi olumlayacaksın, öveceksin, bir gelişme olarak göreceksin. Bir devleti yıkıp yeni bir devleti kurmaya devrim diyeceksin. Sosyalizmi en gelişmiş ulus devlet aracıyla gerçekleştirebileceğini sanacaksın, söyleyeceksin, inanacaksın. Özgürlüğü, eşitliği, paylaşımı, komünalizmi devletle gerçekleştireceğini iddia edeceksin. Baskı ve sömürü çetesiyle sömürsüzlüğe ve baskısızlığa ulaşacağını iddia edeceksin. Bu akıl alacak bir durum değildir.

yor. Bunu bir gruba, bir partiye, bir gerillaya dönüştürebiliyor. İşte Önder Apo gerçeği, bunu ifade ediyor. Dolayısıyla sosyalizmi siyasi iktidara aldıktan sonra uygulanan bir anlayış, ideolojik çizgi, yaşam tarzı olmaktan çıkıyor. Siyasete, iktidara bağımlılıktan kurtarıyor. Tam tersine bir anlayış, bir zihniyet durumu olarak öngörüyor. Böyle bir zihniyete ulaşılır, böyle bir anlayış edinilirse siyasi iktidar kim olursa olsun, nerede olursa olsun ondan kopuk olarak kendi siyasetini de oluşturma temelinde sosyalizmin yaşanabileceğini ortaya koyuyor. Bir bireyde de yaşanabilir, küçük bir grupta da yaşanabilir, bir partide de yaşanabilir, bir bölgede de yaşanabilir, bir toplumda da yaşanabilir. Değişik düzeylerde de yaşanabilir. Bu gerçekliği ortaya çıkarıyor. Demokratik Sosyalizmin bir de bu boyutları var. Bunların hepsinin doğru anlaşılması Önder Apo’nun düşüncelerinin yeterli ve bütünlüklü anlaşılması açısından gereklidir.

- Frankfurt Okulu ya da Annales Okulu nasıl kapitalist sistemi, tarihi ve alternatifleri derinleştirip tartıştıysa, Demokratik Modernite/uygarlık da Öcalan tarafından yeni bir sosyal bilim okulu olarak tanımlanıyor. Bu ne anlama gelmektedir?

Duran Kalkan: 19. yüzyılda sosyalistler tarihi neredeyse kapitalist sömürünün Avrupa’da yaygınlaşıp geliştiği dönemle başlatıyorlardı. Ondan önceki tarihi görmüyorlardı. Hatta tarih öncesi ilkel dönem olarak tanımlıyorlardı. Uygarlığın kapitalizmle birlikte oluştuğunu iddia ediyorlardı. Sanayi devriminin ortaya çıkardığı gelişmeleri, Avrupa aydınlanmasını kapitalizmin ortaya çıkardığı bir gelişme olarak değerlendiriyorlardı. Bu

mişti. Sınıflar Sümerlerde icat olmuştu. Sınıf mücadelesi Sümer’le başlamıştı. İktidar burada derinleşmiş, gelişmişti. O halde tarih Sümer’le başlamıştı. Bütün bunlar insanlık tarihinin altın gelişmeleri biçiminde değerlendiriliyordu. Dikkat edelim şehir, sınıf, devlet, iktidar, erkek egemenliği çok büyük bir ilerleme olarak görülüyor. İnsanlık için gelişme olarak tanımlanıyor. Dolayısıyla uygarlık Sümer’le başladı deniyordu.

Sümer öncesi tarih ilkel tarih olarak görülüyordu. Neolitik topluma, klan toplum bile denmiyordu. İkel topluluklar deniyordu. Klan yaşamı ilkel topluluk yaşamı olarak tanımlanıyordu. Tarım-köy devrimi, neolitik devrim, kadın devrimi uygarlık olarak görülüyordu. Uygarlık öncesi barbarlık dönemi olarak değerlendiriliyordu. İktidar ve devlet sistemine bu denli bağımlılık vardı.

Sosyalist düşünce neden iktidar ve devleti bu kadar esas aldı, neden iktidar ve devlete bu kadar bağlandı? Tabii en çok sorulması, tartışılması, doğru cevap aranması gereken soru burası oluyor. Nitekim devletin bir baskı ve sömürü çetesi olduğunu tanımlayan da sosyalistlerdi. Bizzat Lenin ve Marks bu tanımlamaya ulaştı. Sosyalizmi devlet olmayan devlet olarak tanımladı. Devlet olmayacaktı. Oysa Sovyetler Birliği’nin sosyalizmi, reel sosyalizm en büyük devlet oldu. Hem de bütün boyutlarıyla en mükemmel devlet oldu. Hiçbir eksikliği, farklılığı olmayan bir devlet olarak kendini şekillendirdi. Bunu herkes biliyor, herkes de söylüyor.

Peki, bir yandan baskı ve sömürü çetesi diyeceksin, toplumun içinden çıkan ama toplumun üstünde yer alan, toplumdan kopan, toplum üzerinde her türlü baskı, sömürü, egemenliğin, ayrımcılığın, eşitsizliğin kaynağı olan bir güç diyeceksin dev-

alan burası oluyor. Bu özellikle Rusya’da bir boyutuyla anlaşılıyor da. Küresel kapitalizmin, onun emperyalist aşamasının imha edici saldırılarıyla karşı karşıya gelince savunma gücü oluşturmaya, ordu kurmakta ve devlet örgütlemeye öngördüler. Ancak bu saldırılar bir devlet ve onun ordusuyla yıkılabilir dediler. Kızıl ordu örgütlenmesine öyle gidi. Kızıl Ordu’nun abartılarak esas alınması öyle gelişti. Proletarya diktatörlüğü kavramı o temelde daha fazla yer etti ve Ekim Devrimi üzerinde geliştirilen sistem tarihin en büyük, en yoğunlaşmış, en bürokratik devletçi sistemi oldu. Bu tartışmasız bir gerçeklik. Şimdi bunun doğru anlaşılması, değerlendirilmesi gerekiyor.

Dikkat edilirse ister kapitalist hamle ile uygarlık başlatılsın, tarih başlatılsın, isterse Sümer’le tarih başlatılsın hepsi de devletleşmeyi esas alıyor. İktidar ve devlet sistemini tarih olarak görüyor. İnsanlığı, toplumları iktidar ve devlet olarak tanımlıyor. Tıpkı günümüzdeki ulus devletlerin yapmak istediği gibi bireyi, toplumu ulus devlet içinde eritiyor, ulus devlete bağlıyor. Devletsiz hiçbir şey bırakmak istemiyor. Bu yanıltır. Aslında bugünün ulus devletleri bunu en ileri düzeyde gerçekleştirenler. Peki, sosyalizmi mi geliştiriyorlar, yoksa tam tersine sosyalizmi yok mu ediyorlar, bir sosyal varlık olarak toplumu ve bireyi tüketiyorlar mı? Kuşkusuz ikincisi doğrudur. Pratikte gerçekleşen ikincisi oluyor.

Demokratik Uygarlık tarihi

Şimdi Önder Apo’nun geliştirdiği düşünce hem 19. yüzyıl hem de 20. yüzyıldaki sosyalist bakış açılarını, onların tarih anlayışlarını, tarih tezlerini eleştiriyor, doğru bulmuyor. Yeni bir tarih anlayışı, tarih tezi geliştiriyor. Demokratik Uygarlık sistemi

garlık sistemine alternatif olarak. Biz gerçek uygarlık sistemine aslında Demokratik Uygarlık diyoruz. Başat insanlık tarihini Önder Apo Demokratik Uygarlık sistemi olarak tanımlıyor. Demokratik uygarlığın tarih anlayışı olarak ifade ediyor. Buna aslında uygarlık da diyebiliriz.

Türkçe çevirilerde bazı sorunlar yaşıyoruz. Çünkü Türk Dil Kurumu’nun (TDK) geliştirdiği Türkçe sözlüklerde kavramların çarpıtılması vardır. Örneğin en çok çarpıtılan kavramlardan bir tanesi de uygarlık kavramıdır. Uygarlık kavramını bu sözlükler Arapça ‘medeniyet’ kavramının Türkçesi olarak ifade ediyorlar. Arapça medeniyet kavramı da medine’den, yani şehirleşmeden geliyor. Şehir uygarlığı demek oluyor. Medeniyetin karşılığı olarak da Türkçesine uygarlık deniyor. Oysa Arapça böyle değildir. Arapça’da Türkçe olan uygarlığın Arapça karşılığı ‘Hadar’dır. Yani medeniyet değildir. Medeniyet ise Arapça’da şehirleşmeyi ifade ediyor. Medine’den geliyor, şehir uygarlığı oluyor. Böyle olunca, uygarlık ve medeniyeti bir dil aynı ele alınca, o zaman medeniyet işte Sümer’de başladı. İktidar, devlet, şehirleşmenin merkezi oydu. Sınıflaşma orada oldu. O halde Aristo mantığıyla uygarlık da orada başladı gibi bir çıkarsamaya gidiyorlar. Bu yaklaşımlar doğru değildir.

Uygarlık özü itibarıyla yerleşiklik, yani kültürün kalıcılığı anlamına geliyor. O da yerleşik toplumda gerçekleşebiliyor. Yerleşik toplum şehirleşme değildir. Ondan önce tarım-köy devrimi var. Binlerce yıllık tarım-köy yerleşik toplumu var. İkinci bir hususu, son arkeolojik kazıların net bir biçimde ortaya çıkardığı bir sonuç olarak buraya ekleyebiliriz. İlk şehir Uruk değildir. Yani tarihte ilk şehirler Sümerlerde kurulmadılar.

şimdi yeterince bilebilecek durumdayız. Demokratik Uygarlık sistemi bütün bunlara açıklık getiriyor. Bu konuda yeni bulgu ve bilgilere dayanarak yeni bir tarih anlayışını tanımlıyor. İnsanlık tarihinin yüzde doksan sekiz kadarlık bölümünü klan toplumunun yaşandığı dönem olarak değerlendiriyor. Klan toplumunu kök toplum olarak ifade ediyor ve günümüzde de bütün toplumların içerisinde kök hücre olarak yaşanmaya devam ettiklerini belirtiyor. Klan toplumuna daha büyük bir anlam veriyor, yer veriyor. Tamamen politik ve ahlaki yapıda olduklarını belirtiyor. Doğal toplum, politik ve ahlaki toplumun esas olarak klan toplumunda yaşandığını ifade ediyor. Bunlar önemli yeni değerlendirmelerdir.

Yine esasta uygarlığın ya da demokratik uygarlığın ikinci dönemi olarak mezolitik ve neolitik dönemi tanımlıyor. Bunu M.Ö 20 bin yıllarından itibaren gelişen bir dönem olarak tanımlıyor. Önemli bir bölümünün anaerik olarak yaşandığını ifade ediyor. Kadın devrimini bu dönemdeki gelişmelere dayandırıyor. Tarım-köy devrimi olarak bu dönemi tanımlıyor. Ve binlerce yıl yaşanan, klandan sonra klanın hareketliliğini aşarak toplumların yerleşik yaşama, tarım-köy toplumu olarak geçtiği binlerce yıllık uzun dönemi böyle tanımlıyor.

Önder Apo aslında büyük devrim neolitik devrimdir diyor. Tarım-köy devrimidir. Yani tarihin en büyük birinci toplumsal devrimini neolitikle gelişen kadın öncülüğündeki tarım-köy devrimi olarak tanımlıyor. İkinci büyük toplumsal devrimi sanayi devrimi olarak tanımladı. Tarım-köy devriminden sonra insanlığın yaşadığı ikinci büyük toplumsal devriminin sanayi devrimi olduğunu ifade etti. Sanayi devrimini böyle anlamlandırdı, tanımladı, değerlendirdi.

Sanayi devrimi ile kapitalizmi iç içe, eşit ele alan, aynıymış gibi gösteren yaklaşımları eleştirdi, mahkûm etti. Kapitalizm bir sömürü ve egemenlik biçimi, sanayi ise bir üretim, toplumsal yaşam biçimi. Kapitalizm sanayi devrimine, sanayi toplumuna dayanmış olabilir, onun üzerinde gelişmiş olabilir ki gerçeklik de zaten böyledir. Fakat bu şu anlama gelmiyor; sanayi toplumuyla kapitalizm bir ve eşittir, aynı şeydirler. Böyle aynılaştırmak kesinlikle yanlış. O kapitalizmi hiç anlamamak oluyor. Kapitalizme hiç hak etmediği, kendi bünyesinde taşımadığı özellikler kazandırmayı ifade ediyor. Böyle yanlışlıklara düşmemeliyiz. Bu bakımdan doğrulara ulaşmalıyız.

Devlet çerçevesinde gelişen uygarlıklar merkezi-tekelci uygarlıklar

Dikkat edilirse Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik Uygarlık sistemi, bu temeldeki tarihsel bakış açısı, tarih tezi de diyebiliriz buna, bütün tarihsel süreci yeniden değerlendiriyor. Mezolitik ve neolitik dönemde gelişmiş tarım-köy devrimini ve toplumunu Demokratik Uygarlık siste-

luma dayalı, demokratik toplum güçlerine dayalı, politik ve ahlaki toplum güçlerine dayalı olarak gelişen uygarlık yapılanmaları, aslında demokrasi mücadelesinin tümü Demokratik Uygarlık sistemi olarak ifade ediliyor. Bunu da Önder Apo üç temel çağda inceliyor. **Birincisi**, ilk çağ olarak tanımladığı dönem; Sümer'den başlayıp Roma'ya kadar gelen döneme ilk çağ diyor. **İkincisi**, Orta çağ olarak Avrupa'daki ve Ortadoğu'daki gelişmeleri, daha çok dine dayalı egemenlik sistemlerinin gelişimini ifade ediyor. **Üçüncü** olarak da yakın çağı tanımlıyor. Yani kapitalist modernite dönemi dediğimiz son 500 yıllık dönemi de yakın çağ olarak tanımlıyor. Daha ne kadar uygarlık sistemi haline gelip gelececeği belli değildir. Kapitalizm hala bir modernite durumu, yani bir çağdır. Tarihsel misyonunu gerçekleştirebilmiş, tanımlayabilmiş değildir.

Demokratik uygarlığı bunlara alternatif olarak tanımlıyor. İlk çağda kölelerin mücadelesini, yine köleleşmeye karşı mücadele eden, direnen, özgür yaşamak isteyen bütün klanları, kabileleri, aşiret topluluklarını, etnisiteyi, köleleşmeye karşı direnen, kölecilikten kurtulmak için

rihsel toplum gelişimini çözümleyen düşünce sistemi varsa, elbette ki bunu bir okul olarak tanımlayabiliriz. Bu sosyal bilime bir katkı ya da sosyal bilimin yeni bir bakış açısıdır. Dikkat edilirse tarihi kapitalizmle başlayan sosyal bilimlerden ayrılıyor. Yine tarihi Sümer'den başlayan sosyal bilimlerden de ayrılıyor. Yeni bir tarihsel toplum tanımlaması var. Dolayısıyla diğer sosyal bilimlerden kopmuş yeni bir sosyal bilim oluyor.

Elbette ki bunu böyle görmemiz, yeni bir sosyal bilim olarak ele almamız ve değerlendirmemiz gerekli ve bu düşünce sistemini esas alan eğitime de sosyal bilim okulu demeliyiz. Öğretiyi sosyal bilim öğretisi olarak tanımlamalıyız. Bu bakımdan bir **Abdullah Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi** gerçeği vardır. Bunu Önder Apo'nun kendisi tanımladı. "Ben tarihsel olarak bir sosyal bilimci olarak tanımlanabilirim ve anlaşılabilirim, ele alınabilirim" dedi. Yani kendisini bir sosyal bilimci olarak tanımladı. Geliştirdiği Demokratik Uygarlık sistemini yeni bir sosyal bilim düşüncesi olarak ifade etti. Buna göre de yeni bir sosyal bilim akademisinin oluşturulmasını belirtti. Bütün çalışmaların böyle bir sosyal bilim akademisi temelinde yürütülmesini istedi ve böyle bir okul ya da akademinin bizzat kendi adıyla ifade edilmesini de kendisi öngördü. Yani Abdullah Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi her alanda olmalı, kurulmalı, bütün özgürlükçü çalışmalar, sosyolojik tartışmalar, değerlendirmeler böyle bir okul bünyesinde, akademi temelinde yürütülmelidir dedi.

Kuşkusuz bu sosyal bilimin çok büyük bir bölümünü, temelini **Jineoloji**, yani kadının bilimi oluşturuyor. Kadın gerçeğini ve özgürlük sorununu, mücadelesini bir devrim temelinde ele alarak tüm boyutlarıyla çözümleyen, değerlendiren düşünce sistemine Jineoloji, kadın bilimi diyoruz. Sosyal bilimin merkezini oluşturuyor. Çünkü Önder Apo, toplumsal yaşamın gelişiminde, insanın oluşumunda kadının belirleyiciliğini ifade ediyor. Önceki düşüncelerin çoğu kadının erkekten yaratıldığını söyler ve iddia ederken Önder Apo bu düşünceleri de eleştirdi. Çok çeşitli biçimlerde yaptığı incelemelere dayandırdı, tarihsel gelişmelere dayandırdı, kadının yaşamdaki etkinliğine, kadının yaratıcı, doğurgan özelliğine, biyolojik, fizyolojik varlığına dayanarak bu düşünceyi mahkûm etti. Tersinin doğru olduğunu, ana unsurun kadın olduğunu, eğer birinin diğerinden yaratılma gibi bir durum varsa ancak erkeğin kadından yaratılmış olma durumunun daha doğru olabileceğini değerlendirdi. Jineolojiyi de tarihsel ve düşünsel olarak böyle bir bakış açısına oturttu.

Politik ve ahlaki toplumda da kadına böyle bir merkezi rol verdi. Demokratik Sosyalizm mücadelesinde kadını öncü güç olarak gördü, tanımladı. Mücadelede, örgütlenmede kadın öncülüğünün böyle bir gelişmenin sağlanabilmesi için gerekli ve şart olduğunu değerlendirdi. Kadın özgürlük devrimini bütün özgürlükçü

devrimlerin, gelişmelerin, toplumsal değişimin temeli olarak gördü. Sosyal bilimi değerlendirirken bu gerçekliği tabi dikkate almalıyız.

Ana gelişmeler Mezopotamya'da yaşanmıştır

Diğer yandan uygarlığın gelişiminde Mezopotamya'nın rolünü tabii önemli olarak değerlendirdi. Klan toplumu, yerkürenin değişik alanlarında gelişmiş olmasına rağmen tarım-köy devriminin geliştiği, yerleşik yaşama, klanın göçebe yaşamından tarım-köy yerleşik yaşamına geçişin, dolayısıyla ilk büyük toplumsal hamlenin, uygarlık gelişiminin merkezinin Mezopotamya olduğunu ifade etti. Gerçekten de bütün bulgular, arkeolojik kazılar bunu gösteriyor. Farklı alanlarda da bu tür dönemlerin yaşandığını kabul etmek lazım. Fakat ana kanal Mezopotamya'dır. Ana gelişme Mezopotamya'da olmuştur. Diğerleri biraz tali, sınırlı olarak kalıyorlar. Büyük gelişme, yaygın gelişme Mezopotamya'daki neolitik devrimdir, tarım-köy düzenidir, uygarlık gelişimidir. Nitekim uygarlık yarılması da bu gelişmeyi takiben Aşağı Mezopotamya, yani Sümer'de, günümüzdeki Irak toprakları üzerinde gerçekleşiyor. Ve bütün bunlar da anlaşılırdır. Mezopotamya'nın hem yerleşik toplum gelişiminde, yani toplumsallaşma ve uygarlaşmanın bu düzeydeki gelişiminde hem de uygarlık yarılmasında iktidarcı-tekelci-devletçi uygarlığın ortaya çıkmasındaki merkezi belirleyici rolü Mezopotamya'nın önemini ortaya koyuyor. Tarihsel toplum gelişiminin merkezi kanalının Mezopotamya olduğunu gösteriyor.

Önder Apo bir de Demokratik Uygarlık sisteminde bunu değerlendiriyor, ki bu gerçekten yanlış değildir. Bazıları bunu eleştiriyorlar. Çok fazla Mezopotamya'yı ya da Ortadoğucu olarak görüyorlar. Kendini merkeze alma yaklaşımı olarak bunu değerlendirmeye çalışanlar da var. Bu tür görüşler yanlıştır. Önder Apo'nun Mezopotamya'yı merkez yapmaya ihtiyacı yoktur. Öyle söylemekle de kazanacağı bir şey yok. Fakat şu bir gerçek: Önder Apo Kürt toplumunu esas aldı, inceledi, o toplum üzerinde bütün düşüncelerini ve eylemini geliştiriyor. Kürt toplumunun incelenmesi Önder Apo'yu böyle bir düşünce sistemine götürdü. Bu Kürt toplumu nedir, nasıl bir toplum, Kürt bireyi ve komünü nasıl oluşmuş, Kürt toplulukları nasıl yaşamışlar, nasıl toplumsallaşmışlar, tarih içerisinde yerleri nedir? Bunu araştırma, inceleme, Kürt gerçeğini tarihsel olarak açığa çıkartma arayışı Önder Apo'yu böyle bir bakış açısına götürdü. Değerlendirmeye ve düşünceye ulaşmaya götürdü. Bunu böyle görüp anlamak lazım.

Gerçekten birey olarak da, toplum olarak da Kürtler niye diğer toplumlardan bu kadar farklılık ifade ediyorlar? Yine Kurdistan'a ve Kürt toplumuna bu kadar saldırı niye var? Ta Sümer'den bu yana hep saldırıya uğramış, uygarlığı, devletçi sistemi ele geçirmek isteyen bütün fatihler Mezopotamya'yı, dolayısıyla Kurdistan'ı işgal etmek istemişler, Kürtler üzerinde

yüz yıldır inkâr ve imha, yani soykırım zihniyeti ve siyaseti nereden doğmuş ve nasıl uygulanıyor? Neden dünyada hiçbir devlet ya da profesör, akademisyen, hiçbir din, ahlak buna karşı çıkmıyor, herkes bunu kabul ediyor ya da en azından sessiz kalıyor? İşte bunlar bu sorulara cevap ararken ulaştığı düşünceler oluyor. Bunlar da bugünkü Kürt gerçeğini anlamak ve onu değiştirmek için mücadele eden, yola çıkan ve böyle bir mücadeleye Önderlik eden, mücadelenin bütün zorluklarını yaşayan bir Önder kişilik için bu sonuçlara ulaşmak anlaşılır bir durumdur. Böyle görülmesi gerekiyor. Farklı yaklaşımlar, farklı anlayışlar doğru değildir. Bir merkez yapma durumu yoktur. Oradan kazanılacak bir durum da yoktur. Ama hakikate erme, gerçeği bilince çıkarma çok önemli. Bugünü doğru anlayıp yarını başarılı ve doğru kurabilmek için geçmişin de doğru ve bütünlüklü anlaşılması şart. İşte böyle bir geçmiş arayışı içerisinde Önder Apo'nun ulaştığı düşünce sistemi bu oluyor ki bunu anlamak lazım. Dar yaklaşımlarla ret etmek yerine gerçekten de Demokratik Uygarlık sistemini bilince çıkartmak, anlamak, bu temelde bu düşünce sistemini inceleyen ya da bu düşünce sistemini ifade eden sosyal bilimi tarihsel ve güncel toplumsal gerçekliğe uygulamak, gelecek mücadelesini böyle bir düşünce sistemine dayandırarak yürütmek en doğrusudur ve kazandırıcı, sonuç alıcı olanıdır.

Bu düşünce sistemi, Demokratik Uygarlık düşüncesinin ortaya koyduğu sosyal bilim, tarihsel olarak oluşmuş insanlık düşüncesinin en son ve en bilimsel, gerçeğe en yakın sentezidir. Önder Apo'nun düşünce sisteminin böyle büyük bir sentezleme olduğunu da bilmek ve kabul etmek gerekir.

Dikkatle incelenirse Önder Apo'nun düşünce sisteminde bir şeyleri baştan esas alan, doğru olarak gören, bir şeyleri de tümünden karşısına alıp reddeden bir yaklaşımı yoktur. Mitolojiden bu yana, insanlığın oluşumundan bu yana geliştirdiği bütün düşünce sistemlerine değer biçen, saygıyla yaklaşan, onları bütünlüklü ele alan, değerlendiren, insanlığa hizmet etmiş olan ve hala hizmet eden yanlarını değer biçip alırken, hizmet etmeyen, toplumdan kopan, iktidar ve devlet sistemine, tekelciliğe hizmet eden, hakikatle çelişen yanlarını da eleştirip aşan, böylece bütün olumlulukları, yani toplumla bağlı ve toplumsal varlığa, özgürlüğe, toplumsal hakikate, iyiliğe, doğruluğa, güzelliğe hizmet eden yanlarını alıp bunların sentezlenmesiyle oluşturulan bir düşünce sistemi olarak Demokratik Uygarlık sistemini esas alıyor. İşte yeni sosyal bilim ya da Apocu sosyal bilim bu düşünce sistemini ifade ediyor. Bunun da bir okul olarak görülmesi, tarihsel toplumun böyle bir düşünce temelinde ele alınıp değerlendirilmesi bizi gerçeğe daha çok yaklaştırıyor, doğruları bulmamızı ve daha doğru bir gelecek öngörerek planlayıp, başarılı mücadele etmemizi sağlıyor.

Faşist Rejimin Çöküş Hızını Direniş ve Demokrasi Mücadelesi Belirleyecektir

Türkiye’de tüm koşullar adeta devrimi dayatmaktadır. Bu muazzam koşulları değerlendirebilecek radikal, devrimci, demokratik bir öncü ve hareket burjuva anlamında da olsa gerçek bir muhalefet maalesef ortaya çıkmamıştır. Emek ve Demokrasi İttifakı cephesinde ise ittifaklar sorunu zamanında çözülmemiş ya da geliştirilmemiştir. İlkeler, ölçüler, program ve hedefler zamanında netleştirilmemiştir. Hepsinden önemlisi tarihsel perspektif ve sorumluluk anlayışı zayıf kalmıştır. Büyük hedefleri gerçekleştirmenin büyük düşüncesi, büyük eylem ve irade gücü tam ortaya çıkartılamamıştır. İş böyle olunca AKP-MHP faşizmi bütün bu zafiyet ve yetmezliklerden olanca gücüyle istifade etmiş, bin bir hile, baskı ve oyunla tekrar iktidar olmayı başarmıştır.

Sabri Ok

Türkiye’de 14-28 Mayıs’ta parlamento ve cumhurbaşkanlığı seçimleri oldu. Bu seçimler kuşkusuz çok önemliydi; tüm partiler ve siyasi çevreler büyük önem atfettiler. Bu seçimlerin önemi şuradan geliyordu: AKP neredeyse çeyrek asır (21 yılı aşkın) Türkiye’yi tek başına yönetiyordu. AKP artık bir siyasi parti olmanın ötesinde tek başına bizzat devletin kendisi olmuştur. Devletin tüm kurumları AKP’nindi. Ordu, istihbarat, emniyet, yargı başta olmak üzere devletin tüm asli kurumlarına yerleşmiş ve hakim olmuştu.

Peki, 2002 yılında iktidar olan AKP hangi ihtiyaçtan dolayı kurulmuştu? Hangi söylem ve argümanlarla hemen ilk seçimlerde iktidar olmuş ve bugüne kadar kesintisiz iktidarda kalmıştır?

AKP’nin bir proje olduğu kesindir. Erdoğan daha İstanbul belediye başkanı iken hazırlanmıştır. Bu nedenle Erdoğan ilk yurtdışı gezisini ABD’ye yapmış ya da daha doğrusu ABD’ye çağırılmıştır. Böylelikle Erdoğan’a verilen görev, rol ve misyon ABD’de netleşmiştir. Erdoğan’ın yol haritası buna göre belirlenmiştir. Buna göre ilk olarak, Necmettin Erbakan’a karşı kazan kaldırıp muhalefet etmesi gerekiyordu. Sonra da parti kurma girişimini başlatmalıydı. Kuracağı partinin kurucu kadroları öngörülen projeye göre belirlenmeli, buna göre hazırlanmalıydı.

Erdoğan’ın “yerli ve milli” söylemi demagojik ve yalandan ibarettir

ABD, Erdoğan’ı her düzeyde destekleyecekti. Zaten Erdoğan’ın ABD ziyaretinde bunun sözü alınmış ve kararı verilmişti. Amaç, Ortadoğu’da yeni bir strateji ve proje geliştirmekti. Bunun adı da Büyük Ortadoğu Projesiydi (BOP). ABD’nin ılımlı İslam üzerinden Ortadoğu’ya hakimiyeti, bunun için Ortadoğu’nun yeniden dizayn edilmesi BOP ile olacaktı. Erdoğan’a verilen görev de aslında bunun içindi. Erdoğan ılımlı İslam’ı temsil edecekti. Bu rolünü kusursuz ve tam oynayabilmesi için de BOP’un eşbaşkanı olacaktı. Üstlendiği görev, rol ve misyon önemliydi. Zira Ortadoğu yeni baştan bir restorasyona tabi tutulacak, bu temelde de yeniden dizayn edilecekti. AKP iktidar olmadan Erdoğan’ın bu görevi başarıyla yerine getirmesi düşünülemezdi. Sonuçta AKP iktidar, Erdoğan da başbakan oldu. Demek ki Erdoğan’ın bugün ikide bir “yerli ve milli” demesi ve bu sözcükleri durmadan tekrarlayıp ağzından düşürmemesi sahte, demagojik ve

yalandan ibarettir. Daha ilk günden icazetini ABD’den alan Erdoğan, istediği kadar “yerli ve milli” desin, onun bu projenin adamı olduğu gerçeğini gizlemeye asla yetmez. Mevcut süreçte BOP’un işlemediği açığa çıkmıştır. Bırakalım BOP’un işlemesi, aksine çok farklı ve bambaşka gelişmeler yaşanmıştır. Sözüm ona ılımlı İslam kimliği ve kişiliği ile BOP eşbaşkanı olan ve bu temelde rol oynaması istenen Erdoğan tam aksine DAİŞ ve El Nusra gibi radikal-faşist, katil ve katilamcı çete örgütlerini desteklemiştir.

AKP’nin 7 Haziran 2015 seçimlerinde ciddi oy kaybına uğraması ve tek başına iktidar olamayacak kadar zorlanması biraz da o zaman ki iç ve dış gelişmelerin bir sonucu olmuştur. 7 Haziran 2015 seçimlerinde AKP’nin oyu yüzde 40’lara düşmüş, buna mukabil HDP yüzde 13’lük oy oranı ile 80 milletvekili çıkaracak kadar büyük bir başarı sağlamıştı. HDP’nin bu süreci sağlıklı idare edemediği gerçeğini bir tarafa bırakalım Özgürlük Hareketi’nin bu süreçte toplumu muazzam düzeyde etkilediği gerçeğini mutlaka görmek gerekir. Gerillanın yarattığı ve gösterdiği performans ile PKK ve genel olarak Kürt legal ve demokratik hareketi büyük bir psikolojik üstünlük kazanmıştı. Kurdistan özgürlük gerillasının bu süreçte herkesin korkulu rüyası olan, yaptığı katliamlarla dehşet saçan faşist DAİŞ çetelerine karşı gösterdiği direniş muhteşem olmuştur. Öyle ki Kurdistan gerillası, DAİŞ’in terör estirerek yayılması karşısında tam bir bariyer rolünü oynamış, gösterdiği direnişle bu yayılmaya geçit vermemiştir. Yoksa DAİŞ’in Mexmûr’u ele geçirmesiyle birlikte Hewlêr’e girmesinin önünde hiçbir engelin kalmayacağı açıktı. Hewlêr şimdi “özgürse” bunu kesin olarak özgürlük gerillasına borçlu olduğu tartışmasızdır. Zaten bundandır ki Mesud Barzani Mexmûr’da gösterilen direnişin hemen ardından Mexmûr kampına gitmiş, gerillayı kutlama ihtiyacını duymuştur. Şengal’de de benzer gelişmeler yaşanmıştır. Hatta Şengal’deki direniş daha çok tarihsel, daha çok görkemli olmuştur. DAİŞ’i Şengal’den çıkartan, Êzîdî halkımızı topyekûn bir soykırımdan kurtaran yine Kurdistan özgürlük gerillası olmuştur. Kobanê’de ise yüzyılın direnişi yaşanmıştır. PKK’nin ve Kurdistan özgürlük gerillasının DAİŞ’e karşı insanlık onuru ve yaşam hakkı için gösterdiği direniş, kısa bir zamana sığdırdığı olağanüstü başarı ve kazanımlar kuşkusuz PKK’nin ve Özgürlük Hareketi’nin itibar ve imajını daha da yükseltmiştir. Bütün bunlara bir de Önder Apo’nun birçok konu ve ge-

lişimlere ilişkin yaptığı değerlendirmeler ve görüşlerinin gündemde tam yer bulmuş olması eklenince PKK ve legal demokratik siyaset başarı için gerçekten muazzam imkân ve avantajlar kazanmıştır. Buna karşılık sömürgeci-soykırımcı faşist AKP devleti ise daha önce de belirttiğimiz gibi her düzeyde savaşın ağır faturasıyla yüz yüze kalmaktan kurtulamamıştır. Özellikle DAİŞ ve Nusra gibi çete örgütleriyle açıkça geliştirdiği ilişki ve her düzeyde yaptığı desteğe rağmen Şengal’in ardından Kobanê’nin de özgürleşmesi AKP’yi oldukça zorlamıştır.

Mevcut sistem faşist zihniyeti ile hareket etmiştir

7 Haziran 2015 seçimleri böyle bir siyasi atmosferde gerçekleşmiştir. Bu süreç, AKP faşist devletinin büyük zorlandığı önemli ve kritik bir süreçtir. Seçim sonuçları AKP için kuşkusuz çok kötü olmuştur. Tarihinde ilk kez tek başına iktidar olma şansını kaybetmiştir. AKP’nin tam bir özel savaş konseptiyle sonuç almak istediği ve adına çözüm süreci denilen süreçteki tüm yalan, hile ve demagojileri açıkça ortaya çıkmıştır. Demokrasi, insan hakları, toplumun yaşam standartlarının yükseltilmesi gibi vaatlerinin de birer yalandan ibaret olduğu görülmüştür. Sahte algı yaratma, yalan ve demagojinin sonuç vermediğini gören AKP, bu defa da açıktan devlet provokasyonlarına başvurarak kaybettiklerini kazanmanın arayışına girmiştir. Yaşanan gelişmeler karşısında Ahmet Davutoğlu’nun “eylemler, terör artık ça oylarımız da artmaktadır” demesi, faşist devlet aklı ve ahlakının ne olduğunu ortaya koymuştur. Açık ki soykırımcı-sömürgeci devlet, seçimlerde HDP’nin büyük başarı kazanması karşısında büyük öfkelenmiş ve bunu kesinlikle hazmetmemiştir. Daha önce Ceylanpınar’da öldürülen iki polis olayı, Suruç Katliamı ve Ankara Gar Katliamı gerçekleştirilmişti. Ahmet Davutoğlu’nun tam da devlet odaklı terör eylemlerinin işlerine ne kadar yaradığını belirtmiş olması ve bu söylemlerin hemen ardından aynı yıl içerisinde erkene alınan seçimlerin gerçekleştirilmesi AKP’nin 1 Kasım seçimlerinde sağladığı başarıyı da neye borçlu olduğunu gözler önüne sermektedir. Büyük provokasyon, inanılmaz hile ve her düzeyde seferber edilen devlet gücü ve imkânları AKP’ye zoraki de olsa kazandırmıştır. AKP’nin erkene alınan 1 Kasım seçimlerinden önce CHP’yle uzlaşma ve koalisyon arayışları basit bir taktik ve sahte algı yaratmanın ötesinde bir anlam içermiyordu. Zira AKP’nin tek amacı devlet im-

kânlarını kullanarak hile ve yalanla da olsa mutlaka tek başına iktidar olmaktır. Nitekim 1 Kasım seçimleri AKP’yi tek başına iktidar yapmıştır.

Demek ki 2015 seçimleri özellikle de 1 Kasım’da gerçekleştirilen seçim bir anlamda mutlak tek parti rejimi altında yapılan bir seçim olmuştur. Türkiye’de tek partili rejimden sonra çok partili sisteme geçişin ilk seçimi 1946’da yapılmıştır. Zamanlaması ilginç ve dikkate değerdir. Bu yıllar İkinci Dünya Savaşı’nın bittiği yıllardır. Hitler faşizmi ve diğer faşist devletler yıkılmıştır. Yükselen değerler zamanın demokrasi ve sosyalizm değerleridir. İki dünya savaşında 90 milyona yakın insanın yaşamını yitirdiği koşullarda revaçta olan kuşkusuz demokrasi ve özgürlük kavramlarıdır. Bundan etkilenmeyen yok gibidir. Dünya konjonktürü böyle belirlenmektedir. Sonuçta Türkiye’de İkinci Dünya Savaşı sonrası olan gelişmelerden ve mevcut konjonktürden etkilenmiştir. Başka ülkelere benzer biçimde hatta ABD’de de olduğu gibi iki partili bir sistemi çıkarları için daha uygun görmüştür. Yani dünya koşulları, değişen konjonktür ve genel gelişmeler Türkiye’yi buna zorlamıştır. Demokrat Parti (DP) böyle bir anlayış ve ihtiyaç üzeri kurulmuştur. Demokrat Parti’nin de katıldığı seçim, tamamen göstermelik olmuştur. Yoksa demokratik bir seçimde hiç açık oy, gizli sayımın olamayacağını herkes bilmektedir. Ama Türkiye’de bu olmuştur. Bu durum çarpıcı bir örnektir. Osmanlı’da oyun çoktur söylemini de destekler niteliktedir. Aynı şekilde AKP’de 7 Haziran 2015 seçimlerinde oy kaybı yaşayarak tek başına iktidar olma şansını yitirmiştir. Ama aynı yıl içerisinde 1 Kasım’da erken seçime gitme koşullarını yaratarak dengeleri değiştirip tek başına iktidar olmuştur. Bunu biraz açmak gerekiyor.

Soykırımcı-sömürgeci rejim tek varlık nedeni olarak ‘PKK’nin bitirilmesi’ görmüştür. BOP için hazırlanan Erdoğan, tüm gücüyle ve devletin de tüm imkânlarını kullanarak Kurdistan Özgürlük Mücadelesine karşı savaşmayı esas almıştır. Ancak devletin içinde halen farklı klikler de vardı. Bu bir sorundu. Önder Apo bu nedenle birçok kez darbe mekaniğinden bahsetmişti. Türkiye nede olsa ortalama her on yılda bir darbelerin gerçekleştiği bir ülkeydi. Bu durumu en iyi çözümleyen Önder Apo’ydu. Türkiye’de olası bir darbenin hangi koşullarda, hangi ihtiyaçtan ve zorunluluktan olabileceğini çok güçlü ortaya koymuştur. Özgürlük Mücadelesiyle sömürgeci-soykırımcı devlet arasındaki ilişki, çelişki diyalektiği gerçekten önemlidir. Bu diyalektik doğru görülmeden,

doğru çözümlenip, doğru sonuçlar çıkarılmadan ne Özgürlük Mücadelesinin sorunlarını, zorluklarını ve gelişim düzeyini anlamak mümkündür ne de Türk devletin yaşadığı sorunları, çelişki ve bunalımlarını anlamak mümkündür. Türkiye’de yaşanan hiçbir ekonomik, siyasi, toplumsal, askeri ve psikolojik durum yoktur ki Özgürlük Mücadelesinden ve PKK gerçekliğinden ayrı ve soyut ele alınabilsin. Çünkü savaş her şeyi doğrudan etkiler. Hatta o kadar etkilemektedir ki Türkiye’nin tüm ekonomik, siyasi, diplomatik ilişki, plan, konsept ve stratejisi tamamen yaşanan savaşa göre olmaktadır. Bu anlamda savaşı çözemeyen çözülmekte, kazanamayan kaybetmektedir. Bunun düzeyi, niteliği farklı olsa da gerçek budur. Özetle, AKP faşizmi Kürt sorununu ya imha yoluyla ya da demokratik çözüm ve müzakere yoluyla çözebilseydi Türkiye’de darbe mekaniği bu kadar etkili ve işlevsel olamazdı.

Türkiye’de darbe mekaniği hep vardır

O halde kabul etmek gerekir ki adına 15 Temmuz darbesi denilen girişim özü itibarıyla sömürgeci-soykırımcı Türk devletin PKK ve Kurdistan özgürlük gerillası karşısında yaşadığı büyük zorlanmanın ve tıkanmanın bir sonucu olarak gerçekleşmiştir. Yoksa normal bir düzende darbe koşulları ve darbe girişimi zaten olmaz.

Türkiye’yi sürekli içinden çıkılmaz büyük siyasi ve ekonomik sorunlarla yüz yüze getiren kuşkusuz çözülemeyen Kürt sorunu dolayısıyla demokratikleşmeyen Türkiye gerçeği olmaktadır. Türkiye’de bugün çok derin bir ekonomik-mali kriz yaşanmaktadır. Denilir ki, bir ülkedeki ekonomik çözümlüş ve yıkım tüm toplumsal alanın, ahlakın ve siyasetin çözümlüşü ve yıkılışının gerçek nedenidir. Bu kesinlikle doğrudur. Türkiye’nin de şu an yaşadığı budur. Doğru olan diğer bir husus da Türkiye’nin tüm siyaset ve ekonomisini savaşa endeksli belirlemesidir. Gerçek yıkımın nedeni de budur aslında. Erdoğan boşuna atılan her merminin fiyatını sormuyor, atılan her bombanın ve harekete geçen her uçağın maliyetinin yüksek olduğunu söylemiyor. Türkiye’nin tüm zenginlikleri ve rezervleri tam olarak savaş için kullanılmaktadır. Bunun topluma yansıyan ekonomik yaşam faturası ise tahminlerin üstünde bir yer tutmaktadır. Hal böyle olunca da durumdan istifade eden, vazife çıkaran güçler ve klikler her zaman olacaktır ve olmuştur da. Türkiye’de darbe mekaniği bu nedenle hep olmuş, yeri ve zamanı geldiğinde aktif biçimde

devreye girmiştir. Bağlamından kopmadan 15 Temmuz darbesini de bu perspektifle değerlendirmek kesinlikle doğrudur. Tabi bunun gerçekten planlı bir darbe olup olmadığı, darbe ise neyi hedeflediği ve amacının ne olduğu halen tartışılan hususlar olmaktadır.

15 Temmuz darbe girişimiyle birlikte topluma büyük bir şok yaşatılmıştır. Şok dalgaları sürecinde yapılmak istenenler konusunda toplumun desteğini almak rahatlıkla mümkündür. Buna da zaten şok doktrini denmektedir. 20 Temmuz'da hemen 'Olağanüstü Hal'in ilan edilmesi bundandır. Ardından "Yenikapı Ruhu"yla sözde olan muhalefet adeta teslim alınmıştır.

Aslında faşizmin kurumlaşma, tüm dizginleri kendinde toplama, muhalefeti ezme ve PKK'yi de bitirme planı daha 2014 yılında 'Çöktürme Planı' adı ile başlamıştı. AKP faşizmi ve Erdoğan'ın, 15 Temmuz darbesinden olağanüstü istifade ettiği bir gerçekliktir. Hatta "Allah'ın bir lütfudur" demişlerdi. Darbe girişimi sonrası AKP ve Erdoğan'ın ilk işi, Avrasya ve Ergenekon kliyiyle stratejik ilişki kurmak olmuştur. Artık sadece PKK, direnen güçler, devrimci-sosyalist hareketler değil klasik Kemalistler dahi hedeflenmiştir. Üçlü-dörtlü ittifak, devletin her alanında her düzeyde konumlanmaya ve kurumlaşmaya başlamıştır. Bu temelde kendine göre iç ve dış dost ve düşman güçler belirlenmiştir. Türk şovenizmi ve milliyetçiliği neo-Osmanlılık ruhuyla harmanlandırılıp kaskatı bir faşizm ortaya çıkarılmıştır. Dolayısıyla şimdiki devletin adı artık AKP, lider de ikinci Atatürk olarak Erdoğan kabul edilmiştir. Devlet yeniden yapılandırılmıştır. Buna bir özel savaş devleti demek kesinlikle doğrudur. Çünkü her şeyini mutlak Kürt soykırımını tamamlamaya hasretmiş, varlığını ve geleceğini bunun üzerine kurmuş ve geliştirmiştir. Önder Apo'nun Erdoğan için yaptığı şu belirleme gerçekten çarpıcıdır: "Nasıl ki Mustafa Kemal Atatürk Türk devletinin birinci kurucusuysa Erdoğan da ikinci kurucu olmak istiyor. 2023 yılında 1923'te yapamamış olduklarına yüzyıl sonra ulaşmış olacaktır." Cumhuriyetin birinci yüzyılında Kürt isyanları ezilmiş, ikinci yüzyılında ise başlatılan soykırım tamamlanmalıydı. AKP ve Erdoğan'ın üslenmiş olduğu ya da kendilerine verilen yeni görev, rol ve misyon açıkça budur.

AKP faşizmi toplumun tüm değerleri ve psikolojisiyle oynamaktadır

Katliam ve soykırım gerçekleştirmek için toplum psikolojisini oluşturmak gerekir. Türk milliyetçi ve şovenist damarı Kürtlere karşı ırkçılık düzeyinde şaha kaldırılmalıdır ki tarihte sel hareketi denilen Kürtleri yok etme hareketi daha rahatlıkla ve daha kusursuz biçimde gerçekleşebilsin. Bunun örneklerini Türk egemenlerinin gerçekleştirdiği Ermeni Katliamında, aynı şekilde Hitler'in yaptığı Yahudi Katliamında görmek mümkündür. Görüldüğü üzere tarihte de hep böyle olmuştur. Her soykırımın güçlü bir propaganda alt zemini

oluşturulmuştur. Ermeni Katliamı zamanında Türk egemenlerinin geliştirdiği propaganda ile Türk halkında yaratmak istedikleri algı "Ermeniler Türkleri yok edecektir" olmuştur. Hitler ise Yahudiler için "Alman ırkını yok edecekler" demiştir. Hitler buna bir de eşcinselleri, engellileri, komünistleri vs eklemiştir. Kendine göre tüm kötülüklerin algısını yaratmıştır. Sömürgeci, işgalci Türk devletinin Kürtler için baştan beri söylediklerinin Türk toplumunda ne kadar etkili olduğu bilinmektedir. PKK ve Özgürlük Hareketi'ni kast ederek sürekli "Ermeni, şaki, ülkeyi bölecekler, ayrı bir devlet kuracaklar, kadın ve çocuk katili vb" propagandaları çok güçlü yapmıştır. AKP ve Erdoğan faşistinin bugün bile hala "terör baronları, eşkıya, terörist, bölücü vs" diyerek kendi eserleri olan, kendilerinin yarattığı şovenist milliyetçi toplum psikolojisiyle nasıl oynadıkları ve yönettikleri gözler önündedir.

AKP faşizmi toplumun tüm değerleriyle ve psikolojisiyle, yalan ve demagoji yaparak rahatlıkla oynayabilmektedir. 1 Kasım 2015 seçimlerinden bu yana, özellikle de 15 Temmuz darbe girişiminden sonra tüm propaganda, söylem ve argümanlarını PKK ve Kürt düşmanlığı üzerinden geliştirmiştir. 2023 Mayıs seçimlerine de bu temelde hazırlanmıştır. Öyle ki, sanki seçim AKP ile PKK arasında olacak gibi Önder Apo'nun kişiliğine dahi saldırmaktan tutalım Kürt halkının tüm kazanımlarına ve değerlerine karşı son derece kırı ve alçakça bir dil ve üslup kullanmıştır. Zira Erdoğan faşisti ve AKP, savaş uğruna Türkiye'nin tüm rezervlerini tüketip geleceğini karartmak üzere oldukları çok iyi bilinmektedir. Toplum verebilecekleri ve sunacakları başka hiçbir şey kalmamıştır. Bu nedenle ırkçılığa soyunan bir Kürt ve demokrasi düşmanlığı geliştirilmiştir. İktidarını idame ettirmenin tek yol ve seçeneği yalana ve demagojiye dayalı Kürt düşmanlığı üzerinden toplumu kutuplaştıran, sahte propaganda ile seçimi kazanmak olmuştur. Bunun için devletin tüm gücü ve imkânları kullanılmış, tarikat ve cemaatler harekete geçirilmiş, medya ordusu seferber edilmiştir. AKP rejimi ve faşist Erdoğan büyük suçlar işledikleri için geri dönüşü olmayan bu süreçte mutlak iktidar olmanın dışında hiçbir şans ve geleceklerinin olmadığını çok iyi görmüşlerdir. Önder Apo AKP'nin bu durumunu yıllar önce yine çok çarpıcı biçimde şu cümlelerle belirtmişti: "Erdoğan, AKP iktidarda kalmak, iktidardaki ömürlerini uzatmak için her şeyi yapacaklardır. Çünkü iktidarda kalmazsa o zaman nelerin olacağını en iyi Erdoğan'ın ve AKP'nin kendisi bilmektedir. Dolayısıyla sonuna dek iktidarda kalmak için direnecekler. Topyekûn soykırım savaşını doğrudan, açıktan yürütecekler. Bir dönem de bu tarzda iktidarda kalacaktır. Bu da boşla çıkartıldığında o zaman işlevini yitirmiş olacaktır, iktidardan düşecektir. Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye edemeyenler kendileri tasfiye olurlar. Mücadele ve savaş diyalektiği bu doğrultuda işlemektedir". Erdoğan ve AKP faşizminin yaptığı ve geleceği de buna göre olacaktır.

Bunalımların her zaman devrimleri değil, bazen karşı devrimleri de

ürettiği söylenir, bu doğrudur. Yoksa normalinde AKP faşizminin iktidarını sürdürebilmesi için hiçbir neden yoktur. Türkiye'de tüm koşullar adeta devrimi dayatmaktadır. Ama bu süreçte Erdoğan ve faşist AKP'nin en büyük avantajı şu olmuştur: Bu muazzam koşulları değerlendirebilecek radikal, devrimci, demokratik bir öncü ve hareket burjuva anlamında da olsa gerçek bir muhalefet maalesef ortaya çıkmamıştır. Türkiye siyaset tarihinde devlet partilerinden hiçbir parti koşullar ne olursa olsun hiçbir zaman gerçek anlamda radikal bir muhalefet yapmamıştır. Toplumu sokağa dökmek, meydanlara taşımak, radikal yürüyüş ve serhildanlar neredeyse hiç olmamıştır. Nitekim CHP'nin ısrarla radikal muhalefet yapmaktan çekinmesi, bunun önünde bir emniyet sibopu rolünü oynayarak, halkın sokağa ve meydanlara çıkmamasını istemesi bu son seçimlerde açıkça görülmüştür. Devlet partilerinde durum bu iken devrimci cephedeki durum da başka bir açıdan benzer bir pozisyonadadır. Emek ve Demokrasi İttifakı'ndan söz ediyoruz. İttifaklar sorunu zamanında çözülmemiş ya da geliştirilmemiştir. İlkeler, ölçüler, program ve hedefler zamanında netleştirilmemiştir. Hepsinden önemlisi tarihsel perspektif ve sorumluluk anlayışı zayıf kalmıştır. Büyük hedefleri gerçekleştirmenin büyük düşüncesi, büyük eylem ve irade gücü tam ortaya çıkartılamamıştır. İş böyle olunca AKP-MHP faşizmi bütün bu zafiyet ve yetmezliklerden olanca gücüyle istifade etmiş, bin bir hile, baskı ve oyunla tekrar iktidar olmayı başarmıştır.

Türkiye devrimci-sosyalist hareketi ile legal Kürt devrimci demokratik hareketi şu gerçeği artık çok iyi bilmelidir. Kapitalizmin doğduğu ve yükselişe geçtiği bir dönem vardır. Bir de kapitalizmin günümüzde, şimdi olduğu gibi her yönüyle bunalım ve kriz içinde olduğu, insanlığa vereceği ve vaat edeceği hiçbir şeyin olmadığı bir dönem vardır. Kapitalizmin ilk dönemi ulusların doğuş dönemidir. Burada dinamizm vardır. Robespierre ve 16. Louis'i bu dönemle anmak gerekir. Kapitalizmin kriz, kaos ve bunalım içinde olduğu günümüzde ise ulus devletçi rejimlerin miadını doldurduğu gerçeği vardır. Buna da Saddam Hüseyin'i yine Mısır, Libya ve diğer ülkelerde yaşanan gelişmeleri örnek vermek yanlış olmayacaktır. Yeni dönem, tarihin evrildiği yeni süreç Demokratik Ulus hatta Demokratik Uluslar Birliği sürecidir. Bunları şunun için belirtiyoruz; Türkiye demokratikleşmeden devrim, sosyalizm ve Kürt sorununu çözmek adına hiçbir gelişme olamaz. Bunu her Kürt yurtseveri, devrimcisi hatta varsa her Kürt milliyetçisi bile mutlaka bunu bilincine iyice kazımalıdır. Fakat sorun Kürt kördüğümü sorunu olunca her Türkiyeli sosyalist, devrimci de bilincine iyice kazımalıdır ki bu kördüğüm çözülmeyen Türkiye'nin demokratikleşmesi asla mümkün değildir. Önder Apo bunun için İskender'in kılıçla çözdüğü Gordion Kördüğümü örneğini vermiştir. Ondan sonradır ki Asya'nın kapıları yeni bir tarih yazımı, tarihin yeni bir sayfası için açılmıştır.

Evet, Kürt kördüğümü sorununun çözülmesiyle de Türkiye'nin demokratikleşeceği ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesi için de kapının tam olarak aralanacağı kesindir. Mayıs 2023 seçimlerine Kürt, Türk, Ermeni, devrimci, sosyalist, yurtsever ama hepsi, tüm güçler böyle tarihsel bir perspektifle hareket etmeliydi. Böyle olsaydı durum şimdi bambaşka olacaktı. Stratejik yoğunlaşma, jeopolitik düşünememe, uzak görüşlü ve öngörülü olmama, dar politik ve çıkar hesapları, popülist-bireyci yaklaşımlar ve dayatmalar maalesef çok şey kaybettirmiştir. Sanıyoruz demokrasi ve özgürlük mücadelesi pratiğinde ve 2023 Mayıs seçimlerinde alınacak ya da alınması gereken en büyük ders budur. Sonuçları kapsamlı, derinlikli ve bütünlüklü değerlendirildiğinde üçüncü çizgi dediğimiz Türkiye'nin demokratikleşmesi, Türkiyelileşme ve Kürt sorununun çözümü perspektifiyle tüm yurtsever, devrimci, sosyalist güçlerin mücadelenin her düzeyinde gerçekleştirecekleri birlik ve ittifakın ne kadar önemli ve elzem olduğu görülecektir.

Türkiye artık Kurdistan'la birlikte şimdi yeni bir sürece girmiştir. AKP-MHP rejimine bir de Hüda-Par eklenmiştir. Devletin aklı böyle buyurmuş, böyle gerek görmüştür. Yapılacak olanlar bellidir. Hüda-Par'a nasıl bir rol ve misyon verildiği bilinmektedir. Hüda-Par yeri geldiğinde sahte İslamcı, sözüm ona Kürtçü rolünü oynayacak, yeri geldiğinde ise provokasyon yaratma ve özel savaşın tam bir partneri olma görevini yerine getirecektir. Bir tarafta böyle sahte alternatifler yaratılmaya çalışılırken, diğer yandan çöktürme planı mutlak kararlılıkla geliştirilecektir. Kuşkusuz sürecin yönünü ve birçok gelişmeleri faşizme karşı verilen mücadele ve gösterilen direniş düzeyi belirleyecektir. Her zirvenin arkası bir düşüştür. Sömürgeci-soykırımcı faşist rejim her türlü iç ve dış imkân ve referanslarını kullanarak zirve yapmıştır; ötesi yoktur. Bundan sonra bir baş aşağı süreci kaçınılmazdır. Bunun zamanını, süresini, çözülüş ve çöküş hızını belirleyecek olan da hiç kuşkusuz direniş ve demokrasi mücadelesi olacaktır.

Metropol, büyük şehir belediyeleri AKP'ye kaptırılmamalı

Türkiye'de 9 ay sonra yerel seçimler olacaktır. AKP faşizminin yerel seçimlere nasıl bir avantaj ya da demagoji ile gireceği önemlidir. Çöktürme planında başarılı olmadığı takdirde süreç kesinlikle aleyhinde olacaktır. Şayet Türkiye'nin metropol, büyük şehir belediyeleri AKP'ye kaptırılmaz ve AKP'nin oylarındaki düşüş devam ederse bunun AKP'yi ciddi biçimde zorlayacağı kesindir. Fakat bunun şartı AKP faşizminin devrimci-demokratik muhalefeti geriletememesi, çöktürme planında başarılı olamaması, dolayısıyla demokrasi ve özgürlük mücadelesinin daha da bir ivme kazanarak mutlak gelişmesidir.

Bunun için Emek ve Özgürlük İttifakı, bileşenlerini daha da çoğaltmalıdır. Öyle ki demokrasi ve öz-

gürlükten yana olan tüm kesimler ve tüm güçler ittifakta kesin yer almalıdır. Türkiye toplumunun önemli bir kesiminin inançlı, muhafazakâr olduğu bilinmektedir. Bu inançlı ve muhafazakâr kesim kesinlikle faşizmin insafına bırakılmamalıdır. Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik İslam perspektifi çok önemlidir. Geçmiş süreçte görülen en büyük zafiyet ve yetmezlik tam da bu noktada ortaya çıkmıştır. Emek ve Özgürlük İttifakı bu kesimlere ulaşmamış, bu alanda mücadeleyi hiç düşünmemiştir bile. Aynı şekilde toplumun tüm sosyal kesimlerine ulaşmak şarttır. Orta sınıf deyip geçmemek gerekir. Devrimci muhalefetin zayıf olduğu dönemler orta sınıfın en çok rejime yarandığı dönemlerdir. Bu nedenle orta sınıf için demokrasinin değil faşizmin malzemelerini derlediği depo denilmektedir. Mücadelede kararlılık, örgütlenme ve eylemsellik düzeyi geliştikçe bu kesimin de etkileneceği açıktır. Önemli olan toplumun bütün kesimlerine ulaşabilmektir. Hayatın boşluk affetmediği gibi siyasetin boşluğu hiç affetmediği bir gerçekliktir. Girilmeyen ve ulaşılmayan her yere ve kesimlere zaten başkaları ulaşmış ve girmiş demektir. Bu en azından objektif olarak böyledir. O halde mutlaka toplumla bütünleşmek olmazsa olmaz olarak görülmelidir. İnsanın doğası toplumsallıksa, insandaki bu özü ortaya çıkarmak ve örgütlemek esas olmalıdır. Önder Apo, destur niteliğinde şunu belirtmiştir "toplumu örgütlediğin kadar senindir". Dolayısıyla asla kendiliğindenci bir beklenti içinde olmamak gerekir. Emekle ve bilinçle örgütlendiğin kadar toplum kendisi içindir. Yoksa kolaycılığa da tenezzül etmemek gerekir. Önder Apo, hep kolaydan kaçınmamızı istemiştir. "Alışılmış olan her şey kolaydır. Alışkanlık daima bir kolaycılığa denk düşer" demektedir. Demek ki kazandırmayan, rastgele, dar, yüzeysel, plansız, perspektifsiz koşuşturan tarz mutlak terk etmelidir.

Sonuç olarak; devrimci mücadele çok boyutlu ve birçok araç ve yöntemlerle geliştirilen bir mücadeledir. Elbette öncelikli ve belirleyici düzeyde olan ile tali düzeyde etki yapan mücadele biçimleri de vardır. Seçimler de devrimci mücadelenin bir aracı ve yöntemidir. Bu anlamda önemsemek gerekir. 2023 parlamento ve cumhurbaşkanlığı seçiminde AKP'ye kaybettirilseydi Türkiye'de hiçbir şeyin bugünkü gibi olmayacağı kesindi. Çünkü AKP bileşenleriyle birlikte bizzat devleti temsil etmektedir. Tam da bu noktada Erdoğan ve AKP'ye kaybettirmekle devletin zihniyetinde bir kırılma gerçekleştirilecek, bir gedik açılacaktı. Belki bunun adına devrim denilmeyebilirdi. Ama demokrasi ve özgürlük güçlerinin devrim için muazzam düzeyde bir güç ve olanak kazanacakları açıktı. Demek ki mücadelenin tüm alanları önemlidir. Seçimler de önemlidir. Çıkarılacak olan derslerle gelişmeleri daha örgütlü ve başarıyla karşılamak için gerçekten çok çalışmak, çok yoğunlaşmak ve mutlak başarıyı esas almak gerekmektedir.

APOCU RUH İLE YENİLENELİM ÖZGÜRLÜK SAVAŞINI ZAFERE TAŞIYALIM

Cenazelerimizin kargoyla gönderildiği, en kutsal yerlerimiz olan şehitliklerimizin yıkıldığı, dağlarımızın ve bir cennet olan coğrafyamızın yakıldığı ve talan edildiği, halkımızın tek kurtuluşu olan fedai Kurdistan gerillasının bir damla suya ve bir soluk nefese muhtaç bırakılmaya çalışıldığı, özgür yaşam kaynağımız olan Önderliğimizin İmralı çarmih ve işkence sisteminde tutulduğu bir dönemde; yerinde durmak, bu hakikatin dışında durmak, beklenti halinde kalmak, mücadelesiz olmak ölümün başka bir adı olmaktadır.

Ferzende İsyân

Öncelikle halkımız ve hareketimiz açısından ikinci 15 Ağustos hamlesi özelliği taşıyan 1 Haziran Hamlesi'ni ve hamle şehitlerini en yüce duygular ile anıyor, anıları karşısında verdiğimiz devrim sözünü yeniliyoruz. Apocu gençlik hareketi olarak bu hamle sürecinin yarattığı güç, maneviyat ve partileşme ilkeleri temelinde yaşama, çalışma ve mücadele etme gerçekliği esas yoğunlaşmamız ve arayışımız olacaktır. Haziran ayı mücadele tarihimiz de sayısız kahramanlıklara, büyük başarılarla, görkemli çıkışlara vesile olan bir ay olmaktadır. Büyük bedeller uğruna her anı kan ile yaratılan bu tarihi mirası korumak, doğru sahiplenmek ve geliştirmek gençlik hareketi olarak temel ilkerimizden biri olacaktır. Hiç kuşkusuz bizi bugünlere getiren, düşman gerçekliği karşısında kendini siper eden, kan döken şehitlerimizdir. Bizler onların emeği üzerinden varız. Mücadele ve direnişimiz onların yükselttikleri bayrak altında yürümektedir. Bu temelde Ş.Têkoşer Spêrti, Ş. Fîrat Çîçek, Ş. Agîr, Ş.Fedakâr, Ş. Jêhat, Ş. Vîyan, Ş. Akîf Yılmaz, Ş. Evîn Goyî, Ş. Raperîn Amed, Ş.Sara, Ş.Rûken, Ş.Bubo Taş, Ş. Memet Akar ve yine Zap, Metîna, Avaşîn şehitlerini saygı ile anıyor, zafer sözümüzü yeniliyoruz.

Gençlik her zaman hamleci özellikleri temelinde hakikatini bulmuştur

Apocu gençlik hareketi olarak **Bi Rihê Apoyî Xwe Nû Bike, Cenga Azadiyê Serbixîne** şiarı ile başlatmış olduğumuz hamlemiz her açıdan yenilenmeyi önüne koyarak zafer sürecine doğru temelde öncülük yapabilmenin gerekliliklerini yoğunca tartışıp planlayarak geçmiş dönem derslerini de gözden geçirerek var olan dönem ihtiyaçları da esas alınarak böyle bir hamle kararı verilmiştir. Böyle bir hamle sürecine nasıl gelindiğini bilmek, hangi dönem ihtiyaçlarını karşılama temelinde başlatıldığını bilmek, hamlenin önemi konusunda daha aydınlatıcı olacaktır.

Gençlik, toplumsal bir kimlik olarak her zaman hamleci özellikleri temelinde hakikatini bulmuştur. Bu durum var olan enerjinin hayata geçmesi, akışkanlığına kavuşması yani bir anlamda özgürleşme istemi ile alakalı bir durumdur. Denilebilir ki gençlik kimliği özgürleşmeye en yatkın kimlik olma özelliğini de taşımaktadır. Maddeleşen yani enerjisini don-

duran bir gençlik kimliği özünü kaybetmek ile aynı anlama gelmekte olur ki bu da özgürlük eğilimini kendinde durdurmaktır. Her varlık özüne dönme arayışındadır. O varlığı arayışa iten onun enerjisi yani özgürlük istemidir. Dikkat edilirse her zaman eğitim çalışmaları düzenlemekteyiz, bu eğitim çalışmalarımıza katılan her arkadaşta eğitim sonucunda gelişmişlik düzeyi aynı olmamaktadır. Eğitim imkân ve olanakları her arkadaş için aynı olabilir fakat gelişim durumu ile bağlantılıdır. Bu nedenle bunu yapan gelişir yapmayan ise yerinde sayar. Bu örneği vermemizin sebebi gençlikte var olan enerjinin hakikatini doğru tanımlamak ve anlamak içindir. Eğer ki gençliğin hamleci karakterini tanımlamak istiyorsak bu anlamda toplumsal enerji gücü, istem ve arayış gücünü de doğru tanımlamamız gerekmektedir.

Hamleci olmak aynı zamanda red ve kabul ölçülerine de sahip olmak demektir. Yani karşı koymak, baş kaldırmak ve isyan etmek demektir. Örgütlenmek, harekete geçmek ve var olan ile yetinmemek demektir. Bu anlamda gençliğin özünde hamleci olmak vardır. Hamleci olmayan genç de olamaz. Bu bağlamda dünya, Ortadoğu ve Kurdistan bunun birçok örneği ile doludur. Spartaküs'ün isyanından tutalım, Jean Dark'a, Babek'ten tutalım Mazdek ve Hüremmi'lere kadar bütün bu başkaldırıların kökeninde bu bahsettiğimiz hamleci olma karakteri gelmektedir. Her çıkış bir başkaldırı olmuştur.

Önderlik ve Parti gerçekliğimizde bu durum daha çarpıcı ve yakıcı bir şekilde kendini dışa vurmaktadır. Çünkü Önderlik ve Parti gerçekliğimiz baştan aşağı hamle özelliği taşımaktadır. Önderliğimizin her sözü, her adımı, her yaklaşımı, her bakışı başlı başına bir hamle niteliğindedir. Önderlik doğuşu özünde bir hamle doğuşudur. Bu hamle Kurdistan'daki yok oluşluğa, kendinden kaçışa, gerçekliğine ihanet etmeye, sinmişlik ve köleliğe karşı bir hamledir, yani bir başkaldırıdır. Önderliğimizin elli birinci yılına girdiği özgürlük yürüyüşü bir hamlesel yürüyüş özelliği taşımaktadır. Mücadele tarihimiz bunun sayısız örnekleri ile doludur. Haki Karer arkadaşın şehadetinden sonra Partileşme kararının alınması, Mahsum Korkmaz arkadaşın şehadetinden sonra ordulaşma kararının alınması, Bêrîtan arkadaşın şehadetinden sonra kadın ordulaşma-

sına gidilmesi, komplo sürecinden sonra savunmalar ile geliştirilen Demokratik Modernite sistem ve zihniyetinin derinleştirilip komplo-nun boşa çıkarılması ve daha sayısız örneğini verebileceğimiz gerçeklikler bunun ispatı olmaktadır. Önderliğimizin ve Partimizin bu özelliği onun gençlik özelliğinden kaynağını almaktadır. Bundan kaynaklıdır ki Önderliğimizin **genç başladık ve genç başaracağız** ifadesi bunun kanıtıdır.

Bu esaslar üzerinden gençlik hareketi olarak da mücadele tarihimiz bir hamleler silsilesidir. Bu miras üzerinden şu an yeni hamle sürecimiz kendini temellendirmektedir. Bu mirası yaratan Baz Mor-demler, Hüseyin Fıratlar, Nûcan Serdozlar, Baran Mawalar, Axîn Mahir Dicleler ve daha ismini sayamadığımız nice gençlik hareketi öncülerimiz yolumuzun aydınlatıcıları ve yol göstericilerimiz olmuştur. Gençlik hareketi içerisinde tüm zorlu süreçler karşısında bu öncülerimiz hiçbir zaman verili olan ile yetinmemiş sürekli olarak mücadelesizliğe, pasifizme, sınırlamalara karşı bir tavır sahibi olmuş ve yeniyi aramanın ve yaratmanın öncülüğünü yapmışlardır.

Tasfiyenin hedefinde Önderlik ve Partimiz var

Türk özel savaş rejimi Kürt kanı üzerine kurulan bir sistemdir. Her kurumu, her politikası bu zihniyetini başarıya götürme temelinde kurulmakta ona göre şekil verilmektedir. Bundan kaynaklıdır ki 'en iyi Kürt ölü Kürt'tür' anlayışı her dönem kendini farklı katliam ve soykırım rejimleri ile devam ettirmiştir. Türk devlet tarihinde her türlü faşizm politikası tüm halklar üzerine uygulanmıştır. Faşizmin rengi her ne olursa olsun hedefi Kürdün katledilmesidir. Bu faşist-soykırımcı anlayış toplumun tüm hücrelerine yedirilmeye çalışılmış bundan kaynaklı soykırım zihniyeti her yönüyle hakim kılınmaya çalışılmıştır. AKP hükümeti iktidara gelmesi ile bu soykırım rejimini daha ince yöntemler ile sürdürmeye çalışmıştır. Özellikle bu son 8 yıllık süre içerisinde AKP özel savaş rejimi MHP çizgisine de kayarak her türlü tasfiye konseptini en kirli şekilde devreye koyup cumhuriyetin ikinci yüzyılında Erdoğan'ı ikinci Atatürk olarak ortaya çıkarmayı bunu da bitirilen Kürtlük ile yapmayı amaçlamışlardır. Bütün bu tasfiye konseptlerinin temelinde Önderliği koyarak esas savaşı oradan başlatmışlardır. Hareketimizin tespit ettiği 'en yoğunlaşmış savaş İmralı'da olmaktadır' belirlemesi bu gerçekliğin çarpıcı ifadesi olmaktadır. Önderli-

ğimize karşı uygulanan her uygulama, tecrit ve izolasyon uygulaması Hareketimize ve halkımıza karşı uygulanmaktadır. Düşman şunu iyi fark etmiştir ki Önderliğimize yaklaşım, halkımıza ve Hareketimize olan yaklaşımın temelini oluşturmakta, bu nedenle ona göre konseptine yön ve şekil vermektedir.

Yaklaşık iki yıl iki aydır Önderliğimizden en ufak bir haber dahi alamamamız, Önderliğimizin sağlık ve güvenliğinden bihaber oluşumuz en temel kaygımız ve mücadeleye gerekçemizdir. AKP-MHP faşist soykırımcı hükümeti oluşturduğu bu faşist konsepti İmralı'da Önderliğimize karşı bu şekilde uygulamaya çalışırken Medya Savunma Alanları'nda gerillaya dönük kimyasal silah kullanımı ile en üst aşamaya taşıyarak korkusunu bir kez daha ispatlamıştır. Halka dönük tutuklama, bastırma, sindirme ve korkutma politikaları ile sonuç almak istemektedir. Faşist rejim, varlık-yokluk savaşı ve beka sorunu olarak tarif ettiği bu savaşa tüm imkân ve olanakları ile yüklenerek kendi varlığını özgürlük mücadelemizin tasfiyesi üzerine oturtmaya çalışmaktadır. Bu kapsamda bir özel savaş rejimi olan AKP-MHP faşist soykırımcı hükümeti hiçbir ahlaka sığmayan, hiçbir savaş gerçekliği ile bağdaşmayan kirli yöntemlere başvurarak halkımız üzerinde etkide bulunmaya çalışmaktadır. Tüm bu politikaların hedefine Kürt gençliğini koymakta, Kurdistan gençliği üzerinde kültürel ve fiziksel soykırım politikaları ile mücadelemizin esas gücünü kırmaya çalışmaktadır.

Kurdistan'da düşmanın yaptığı hiçbir şey tesadüf değildir. Atılan her adımın, söylenilen her sözün, kurulan her kurumun bir soykırım amacı vardır. Bu soykırım rejimi sana bir şey veriyorsa on şey de alıyordur. 'Bu düşman bir hayvan dahi olsa binmeyeceksin.' Bu sözdeki hakikat değeri, kan ile yazılan halkımızın bir çığlığı, altın değerinde olan bir tecrübesidir. Bu farkındalığı en çok kendinde oluşturmaya gereken de gençlik olmalıdır.

Gençlik hareketi olarak başlattığımız yeni hamle sürecini doğru anlamak istiyorsak ve gereklerini doğru pratikleştirmek istiyorsak, soykırım gerçekliğini ve bize dayatılan onursuzluğu ile kendine ihaneti doğru çözümlememiz gerekmektedir. Ve ona göre bir duruşun sahibi olmalıyız. En son söylenileni gerekeni en başta söylemek daha doğru olacaktır. Cenga Azadiyê Serbixin Hamlesi düşmanın dayattığı bu onursuzluğa, ahlaksızlığa, değerlerine ihanet etmeye, kendi gerçekliğinden kaçışa, en başta da Önderliksiz yaşama karşı-

bir isyan, bir başkaldırı, bir mücadele ve savaş durumudur. Cenazelerimizin kargoyla gönderildiği, en kutsal yerlerimiz olan şehitliklerimizin yıkıldığı, dağlarımızın ve bir cennet olan coğrafyamızın yakıldığı ve talan edildiği, halkımızın tek kurtuluşu olan fedai Kurdistan gerillasının bir damla suya ve bir soluk nefese muhtaç bırakılmaya çalışıldığı, özgür yaşam kaynağımız olan Önderliğimizin İmralı çarmih ve işkence sisteminde tutulduğu bir dönemde; yerinde durmak, bu hakikatin dışında durmak, beklenti halinde kalmak, mücadelesiz olmak ölümün başka bir adı olmaktadır. Partimizin ilk doğuş sürecinde yazılan manifestomuzun ilk giriş cümlesi olan **'halkımızın içinde bulunduğu bu durumdan duyduğumuz utanç en büyük mücadele ve güç kaynağımız olacaktır'** belirlenmesi bu açıdan ön açıcı olmaktadır. Önderliğimizin de ifade ettiği gibi 'utanmak en devrimci duygulardan biridir.' Bu esas üzerinden Kurdistan gençliği olarak düşman bilincine sahip olmak, bu düşmanın bizim yok oluşumuz için her anı değerlendirdiğini unutmamak ve dönemin bizden ne gibi görev ve sorumluluklar istediğini doğru bilince çıkararak pratikleşmek ve pratikleştirmek gerekmektedir.

Zafer için, zafere kilitlenmiş kişilik gerekir

Düşmanın katliamcı politikaları onun çok güçlü olduğu anlamına gelmez. Faşizmin karakterinde şu gerçeklik söz konusudur; en saldırgan olduğu zaman en çok zorlandığı andır. Faşist rejim adeta yaralı bir yılan benzemektedir. Nasıl bir yılan yaralı olduğunda çok daha fazla saldırganlaşıyorsa, faşist rejimin durumu da buna benzemektedir. Düşman bizi tasfiye edemediği takdirde kendisinin tasfiye olacağını çok iyi bilmektedir. Türk faşist rejim tarihi bunun birçok örneği ile doludur. Tasfiye edemeyen tasfiye olur, kural budur. Bundan kaynaklı AKP-MHP faşist hükümeti şahsında kırılacak olan düşman, bir bütün olarak yüzyıllık bir zihniyetin tarihin çöp sepetine atılması olacaktır. Zafer süreci olarak ifade ettiğimiz bu dönem sadece bir direniş ile de sınırlı kalmayan, düşmanın bizi yenilgiye uğratacağına dair var olan tüm umutlarını kırarak zafer ile bu dönemi taçlandırmak esas görevimiz olmaktadır. Bu sebeptendir ki bu süreç sadece bir direnişten öte bir zafer süreci olmaktadır. Zafer için, zafere kilitlenmiş kişilik gerekir. Normal, sıradan bir katılım bizi başarıya götürmeyeceği gibi aksi-

ne birçok tehlike ile de bizi karşı karşıya getirecektir. Bu anlamda zafer sürecinin öncü gücü de hiç kuşku yok ki gençlik hareketi ve onun mücadelesi olmaktadır. Bu dönem hamlecı olmayı, her zaman düşmandan bir adım önde olmayı gerekli kıldığı kadar büyük bir tempo sahibi olmayı da gerekli kılmaktadır. Bu nedenle gençlik kimliği, yapısı, karakteri ve Hareketimizin biçtiği misyon gereği bu sürece zafer ruhu ve sorumluluğu ile yaklaşmalı, hamleyi zaferle ulaştırmak için örgütsel gücümüzü büyütmek ve nitelikli hale getirmek gerekmektedir. Şu bir gerçektir ki var olan örgütlülüğü sağlamadan atılacak olan her adım, havanda su dövmeye benzeyecektir. Örgütlülük daha açık bir ifade ile var olan işi ve çalışmayı yürütebilecek imkân ve koşulları yaratmak anlamına gelmektedir. Tarihsel mücadele gerçekliğinde de görülmüştür ki birçok güzel düşünce, iddialı fikirler gerekli örgütlülüğü sağlayamadıklarından dolayı bir adım da hi atamamışlardır. Kurdistan'da bu durum daha yakıcı bir şekilde kendini hissettirmektedir. Önder Apo bunu 'Kurdistan'da örgüt olmadan yaprak dahi kıpırdamaz' söylemi ile hakikate kavuşturmuş ve hepimiz için bir yol klavuzu olmuştur.

Örgüt en büyük silahtır

Yıllardır bizi tekrara iten diğer bir durum ise aldığımız kararları pratiğe dönüştürecek bir örgütlenme düzeyi ve modeli ortaya çıkaramadığımızdan kaynaklı birçok stratejik çalışmamız ya sadece kağıt üzerinde kalmakta ya da çok cılız pratikleşmektedir. Bu bizi mücadele dışı bırakan anlayışlara yol açıyor. Olmaz, olmuyor dediğimiz durumların arkasında örgütlenme düzeyine ağırlık vermemez yatmaktadır. Çok ağır gibi görünen sorunların çözümü bazen çok basit olabilmektedir. Kurdistan'da zor olanı zaten Önder Apo başarmıştır. Geriye Önderlik tarzını ve yaklaşımını kendimize esas almamız ve doğru takipçisi olmamız kalıyor. Apocu gençlik hareketi olarak örgütlenme sorunlarımızın olduğu bir gerçektir. Unutulmamalıdır ki Apocu gençlik Önder Apo'nun felsefesinin ve ideolojisinin en güçlü temsilcisi olmak zorundadır. Kendini Önderliğin fedai gücü olarak tanımlayan gençlik hareketi her anlamı ile bunu temsil etmek zorundadır. Bu ideoloji ve felsefe kendini her koşulda örgütleyebilmektedir. Çünkü hakikati dile getirmekte ve mücadelesini vermektedir. Bu temelde gençlik başta olmak üzere her türlü toplumsal kesime Önderliği taşımak, onun yaşamını, tarzını, mücadelesini anlatmak en büyük örgütlenme silahımız olacaktır. Cenga Azadiyê Serbixê hamlesi kapsamında Kurdistan'da örgütlenmemiş tek bir genç bırakmak gerekiyor. Sadece Kurdistan'da değil Ortadoğu ve dünya-daki tüm gençlik kesimlerine ulaşmak, var olan örgütlülük düzeyimizi yükseltmek temel amacımız

olmalıdır. Örgütlülük en büyük silahtır. Bunun bilinci ile yaklaşmak önümüzü açacaktır.

Unutulmaması gereken bir başka gerçeklik ise Kurdistan'da örgütlenemediğimiz her genç düşman için bir hedef pozisyonunda olacaktır. Bu nedenle temel hedefimiz Önderlik ideolojisi temelinde örgütlenmemiş tek bir genç bırakmamak olmalıdır. Özellikle Bakur gençliği için bu durum daha hayati önemdedir. Her ne kadar faşizm koşulları her yönden kendini gençliğin faşizm karşısında örgütlenmemesi için konumlandırmaya çalışsa da, birçok imkân ve fırsat da vardır ki doğru örgütlenme tarzını yakalayalım ve mücadele düzeyimizi yükseltelim. Düşman gerçekliğinin varlığı ve baskısı her zaman fırsatlar doğuracaktır. Önemli olan bu fırsatları görebilecek derinlik ve yoğunlaşmaya sahip olmaktır. Önderlik tarzı her zaman krizleri yönetmesi ile ve fırsatları doğru değerlendirmesi ile kendini görünür kılmaktadır. Bakur'da yaşanan şu an bir devrim durumudur, yoğunlaşma tarzımızın bu esas üzerinden gelişmesi ve bu bakış açısı ile gerekli örgütlenmelerin yapılması daha büyük sonuçların açığa çıkmasını sağlayacaktır.

Hamle kapsamında diğer önemli bir husus ise öncülük görev ve sorumluluklarımızın farkında olmak, ona göre bir arayış ve mücadele geliştirmektir. Öncü odur ki fırsatı ve tehlikeyi en başta farkedenden, ilk olarak harekete geçen, en büyük emeği verendir. Bunun sağlanması için de hiç kuşkusuz ideolojik bir derinlik ve hassasiyet gerekmektedir. Var olan mücadele sürecinin dışı, sertleşme ve ağırlaşma durumu da göz önüne alındığında öncülük görevlerimiz daha fazla kendini gerekli kılmakta ve önemli hale gelmektedir. Bu hayati görevleri gençlik dışında bir kesimden beklemek doğru olmayacaktır. Gençliğin bu sorumluluğu başkasının üzerine atması veya başkasından beklemesi kendi hakikatının inkarı anlamına gelecektir. Kurdistan üzerinde bu kadar vahşet durumu yaşanırken ilk mücadeleyi verecek olan, ilk sözü söyleyecek olan, ilk adımı atacak olan hiç kuşkusuz gençlik hareketi olacaktır. Özünde hamle yapmak, öncü olmak demektir. Kurdistan da Apocu gençlik hareketi olarak yeni bir hamle sürecine girmek, öncülük görevlerimizi daha doğru yapabilmenin arayışında olmak demektir. Bu anlamda kader belirleyen öncüdür, yön verecek olan da, nasıl yapılması gerektiğini gösterecek olan da gençliktir. Halk gerçekliğimiz değişik dönemlerde bunu defalarca ispatlamıştır ki halkımızın fedakârlık ve bedel verme gibi bir sorunu yoktur, Kurdistan devriminin esas sorunu öncülük sorunudur. Verilen bunca fedakârlığa ve emeğe doğru cevap olacak olan hiç kuşkusuz gençlik hareketi olmalıdır, doğru olan da budur.

Belirttiğimiz örgütlülük ve öncülük düzeyimizi doğru yerine getirmemizi sağlayacak olan en temel çalışma, eğitim çalışması olmalıdır. Önderliğimizin ve Partimizin Kurdistan gerçekliğinde bu kadar büyük

sonuçlar açığa çıkarmasını sağlayan da eğitim olmuştur. 50 yıllık Önderlik yürüyüşü bunu açıkça ortaya çıkarmıştır, ki bin yıllardır düşman sömürgeciliğinde yaşamaya mahkûm edilen halkımızın kişilik özelliklerinde ortaya çıkan tahribatlar çok köklü ve çok boyutludur. Kendisine dair bir şey bırakılmamış, duygu ve düşünceleri düşmana göre şekillenmiştir. Bundan kaynaklı Önderliğimiz bu gerçekliği değiştirmek ve var olan kişilik yapısında düşman etkilerini ortadan kaldırmak amacı ile grup döneminden başlayarak eğitim çalışmalarına ağırlık vermiş ve kişilik devrimini yürüttüğü bütün çalışmaların temeli yapmıştır. Dikkat ile incelediğimizde göreceğiz ki Kurdistan'da her büyük gelişmenin arkasında kapsamlı bir eğitim çalışması bulunmaktadır. Gençlik hareketi olarak da mücadele süreçlerimiz incelendiğinde yine aynı gerçeklik karşımıza çıkmaktadır. Bu anlamı ile mücadelemizin başarıya ulaşmasını sağlayacak olan en önemli anahtarlardan biri de eğitim çalışmamız olmaktadır. Var olan süreçte dönem görev ve sorumluluklarını doğru yerine getirmek istiyorsak her an Önderlik ideolojisi ve paradigması temelinde kendimizi sorgulamalı, yenilemeli, anlayış ve tarz sahibi kılmalıyız. Önderlik tarzını esas alıp kendini eğiten bir gençliği hiçbir güç başarıdan alıkoyamaz ve düşmana istediği yerde her darbeyi de vurabilir. Eğitim boş zamanlarımızı dolduracağımız veya pratik işlerden sonraya bırakacağımız bir çalışma değildir. Kendini eğitmek en önemli parti çalışmasıdır, bu anlayış ile yaklaşmalı ve gerekli zihniyet değişikliğini kişiliğimizde oturtmalıyız. Bir insan için ekmek ve su ne kadar hayati ise gençlik hareketi olarak da eğitim çalışmalarımız bu kadar önemlidir. Eğitimi sadece kapalı ortamlarda belli gün ve saatlere sığdırmak yanlış olacaktır. Her günümüzü ve her anımızı, yaşadığımız her tecrübeyi Önderlik gerçekliğine ve Parti ölçülerine vurarak kişiliğimizde gerekli değişimleri yapabilir, bu şekilde dönem görevlerimizi daha başarılı yerine getirebiliriz.

Eylem gücü olmayanın değiştirme gücü de olamaz

Önemle üzerinde durmamız gereken bir başka konu ise eylem tarzımıza ilişkin olmaktadır. Gençliğin dili eylem olmaktadır. Pratikleştirme gücü yani eylem gücü olmayan bir gençlik, değiştirme kapasitesini de kendinde yaratamaz. Bu yaratılmayınca ortaya çıkacak olan sadece teorik kalmak olur ki bu da Kurdistan koşullarında ve 24 saat faşizm baskısı altında hiçbir anlam ifade etmeyecektir. Her ne kadar eylem çıkarmak önemli olsa da var olan eylemlerimizin tarzı, içeriği ve sonuç alıcılığı da önemli olmaktadır. En başta şunu belirtmekte fayda vardır, Kurdistan'daki mücadele şartlarını diğer alanlar ile kıyaslamak bizi doğru sonuçlara götürmeyebilir. Kurdistan'da hiçbir şey kolay yaratılmamıştır ve kolay yollardan, kolayla

kaçan eylem tarzlarından büyük sonuçlar da beklemek kendini kandırmak olacaktır. Yaratılan her değer büyük emekler ve bedeller ile ortaya çıkmıştır. Bundan kaynaklı liberal, cılız, halk gerçekliğimiz ile bağdaşmayan, gençliğin radikal ve dinamik yapısına ters eylem şekilleri sonuç almamakta bununla birlikte eylem tarzımızda dejenere olmaya ve özden uzaklaşmalara da neden olmaktadır. Zaten düşmanın istediği de bu olmaktadır. Yapacağımız eylem düşmana zarar vermekten çok bize de zarar verebilir. Apocu gençlik hareketinin sonuç almadaki en büyük silahlarından biri de eylem olmaktadır. Hem toplumu eğitecek, bilgilendirecek hem de serhildana kaldırarak eylem tarzı esas olmalıdır. Düşmana her yönü ile darbe vurabileceğimiz eylem tarz ve şekilleri üzerinde yoğunlaşmak esas olmalıdır. Bu konuda yaratıcı tarz ve taktikler gerekmektedir. Gençlik öncülüğünde düşmana olan öfkenin her anlamda örgütlenip serhildana dönüşmesi, düşmanın Kurdistan'da fiziki, kültürel, ekonomik, siyasi olarak ortadan kaldırılması en büyük gereklilik olmaktadır. Şu gerçek hiçbir zaman unutulmamalıdır ki Kurdistan'da verdiğimiz mücadele komple bir mücadeledir. Eylem, örgütlenme, eğitim iç içe yürütülmektedir. Bazen bir eylemimiz en büyük örgütlenme ve eğitime de dönüşebilir. Yine Apocu gençlik tarzına uygun eylemler geliştirmek esas hedefimiz olmalı ve buna uygun bir eylemsel hat esas alınmalıdır. Her dönemin aynı zamanda bir eylem dili söz konusudur. Apocu gençlik tarihi düşmanı kahreden eylemler tarihidir. Bu tarihi mirasımız doğru incelendiğinde ve yoğunlaşıldığında muazzam sonuçlar doğuracaktır.

Özgürlük ağacımızın hayat suyu gerilladır

Halk ve Hareket olarak mücadele stratejimiz Devrimci Halk Savaşı olmaktadır. Bu da yediden yetmişe toplumun savaşa göre eğitilmesi, örgütlenmesi ve eylemsel kılınması anlamına gelmektedir. Hiç kuşkusuz bunu ilk başta yerine getirecek olanda gençlik olmaktadır. Sadece gerillanın savaşı değil tüm mücadele güçlerimizin bu direniş cevap olabilecek tarzda kendini konumlandırıp, mevzilendirmemesi, halk savaşı gerçekliğimize aykırı olmaktadır. Yürütülen bu varlık-yokluk savaşı, bu topraklarda yaşayan herkese görev ve sorumluluk yüklemektedir. Bunun farkındalığını yaratmak, bilincini yaratmak önemli olmaktadır. Zap, Avaşin ve Metîna'da direnen fedai Kurdistan gerillasının yarattığı ruhu her yerde yaşamak, yaşattırmak esas olmalıdır. Kendini bu savaşın dışında gören liberal, küçük burjuva, konformist anlayışlar ile mücadele yürütmek önemlidir. Bu zehirli anlayışlar halkımızın mücadeleciliğini zayıflatmakta, doğrudan düşmana hizmet etmektedir. Unutulmamalıdır ki bu anlayışlar ile mücadele düşman ile mücadeledir. Bu bakım-

dan gençlik hareketi olarak, bu dönemde en önemli görevlerimizden biri de halkımızın kurtuluş umudu olan mücadele stratejimizi saptırmaya çalışan, dejenere eden, normalleştiren ve umutsuzlaştırmaya çalışan anlayışlar ile mücadele ederek radikal tarzı ortaya çıkarmaktır. Radikalite sonuç almak demektir, bu bakımdan sonuç almayan tarz da gençliğin tarzı olamaz.

Mücadelemiz açısından en hayati konulardan biri de gerillaya katılım, Partiyi büyütmektedir. Gerillaya katılım, ideolojik bir duruş, özgür yaşam ısrarı ve en etkili eylemdir. Düşmanın en çok üzerinde yoğunlaştığı, önünü almak istediği şey aynı zamanda onun en fazla korktuğu şeydir. Bu bakımdan düşman en fazla gerillaya katılımların önünü almak için çabalamakta, özel masalar kurmakta, tüm özel savaş yöntemlerini seferber etmekte, tüm maddi imkânlarını dökmektedir. Bu anlamıyla Partiye her katılım düşmanın bütün bu konseptini boşa çıkarılması anlamına da gelmektedir. Yapılan her bir katılım, bir düşman karakolunu ortadan kaldırma ile aynı anlama gelir ki düşmana darbe vurabilmenin en etkili yolu olmaktadır. Mücadelemiz her geçen gün büyümekte olup, hem çalışma alanları genişlemekte hem de verdiğimiz özgürlük savaşı büyümektedir. Bu da mücadelemizin kadrosal ihtiyaçlarını arttırmaktadır. Bu tarihsel ihtiyaçlara cevap olmak, özgürlük bayrağını daha ilerilere doğru taşımak ancak gerillaya katılmak ve gerillaya katmak ile mümkün olacaktır. Özgürlük ağacımızın hayat suyu gerilladır. Ortadoğu ve dünyanın farklı ülkelerinden bile gençler yönünü Kurdistan gerillasına verirken, gerilla bir umut olarak görürlerken, Kurdistan gençliğinin akın akın bunu yapması gerekmektedir. Gerillaya katılım bir tercihten öteye geldiğimiz süreç itibarı ile artık bir zorunluluk olmuştur. Gerillaya her katılım, özgür yaşama bizi bir adım daha yaklaştıracaktır. Zafer sürecinde, hamle, hamle sürecinde ise gerillaya katılım gerekmektedir. Tüm Kurdistan gençliği, bu çağrı temelinde yönünü özgür dağlara ve yeni yaşama vermelidir.

Bir bütün olarak Cenga Azadiyê Serbixîne şiarı ile başlattığımız hamlemiz bu süreçte bir duruştur. Bu duruş, zafer ruhunu ve kişiliğini kendinde yaratma, buna göre yaşama, çalışma ve kendini bir bütün düşmana darbe vurmaya ve başarıya kilitleme tarzıdır. Tarzımız, tempomuz, üslubumuz da buna göre olmalıdır. Temel dayanağımız Önderlik ve şehitler gerçekliğimiz olmaktadır. Önderlik tarzı, temposu ve üslubu başarı demektir. Bu hakikat üzerinde yoğunlaşıp, derinleşmek bize bu kişiliği kazandıracaktır. Bu temelde tekrardan 1 Haziran Hamle ruhu ve 14 Temmuz zindan direnişçiliğinin yarattığı irade ve mücadele gücü ile kutsal şehitlerimizi anıyor, onlardan aldığımız direniş bayrağını zafer ile taçlandıracağımızın sözünü veriyoruz.

HEVALA LEYLA Û HEVALÊ QASIM CEWHERÊ MIROVAHIYÊ NE

Murat Karayilan

Di dîroka têkoşîna me de li Kurdistanê gelek xort û keçên bedew derketine pêş. Heta ne tenê li Kurdistanê, di asta herêmê de belkû di asta cihanî de mirovên bedew kî ne; kesên ne ji bo xwe, ji bo civakê dijîn, heta dikarin ji bo civakê canê xwe bidin, roj û şev fedakarî bikin û karibin her tiştî bikin, ew mirovên herî hêja ne. Mînak di dîrokê de mirovên hêja yê baş, kamîl, bedew bi çi tên nasîn? Bi fedekarî, bi sozê xwe ve girêdanî, bi merdbûyîni û bi cesareta xwe tên nasîn. Ango mirovên mert bin, bi cesaret bin, bi soza xwe ve girêdayîbin û rûmet bidin soza xwe, mirovên wisa mirovên hêja ne. Di dîrokê de, di çanda mirovahiyê de ev heqîqet bi cih bûye. Ev heqîqeta ku di dîroka mirovahiyê de bi sed salan heta bi hezar salan pêk hatî, di têkoşîna me de ango di têkoşîna Apogerî de li Kurdistanê bi şêweyek pir berçav, heta asta lûtkeyî de derdikeve holê. Yanî mirovên pir bi cesaret, fedakar, fedai, bi vîn, xwedan metanet, bi sozê ve girêdayî, yek carê ji sozê xwe nehatî xwarê, berdêla xwe çi dibe bila bibe tu caran soza xwe nexwaribe, amade ye ku tevahî jiyana xwe bide, mirovên wisa di vê tevgerê de pir çêbûne. Wisa egîdên jin, egîdên xort pir pêk hatin. Bi rastî mirov çiqas bîne ziman an ji methê wan bike wê kêmbimîne. Gelek kesên wisa di Têkoşîna Azadiya Kurdistanê de derketine holê.

Soz rûmeta mirovbûnê ye

Di Îslamîyetê de tiştên herî bi nîrx ewliya ne. Ew, mirovên herî paqij, bi doza xwe ve, bi îmana xwe ve, bi bawerîya xwe ve girêdayî ne. Ji bo îman û bawerîya xwe, her wiha ji bo gotinên pêxemberan pêk binîn fedakarî kirine. Ewliya kesên wisa ne. Mirov mêze dike ev tişt di şexsê şehîdan de xuya dibe. Erê,

belkû yên hîna dijîn ji wisa hene, lê yê ku hîn dijîn dê sibe çi lê were ne diyar e. Lewma ji tu nikarî ji niha ve mîsoger ji bo yên dijîn tiştekî bêji. Ne ku em tenê dema hevalên me şehîd dikevin û şûn ve behsa wan û taybetmendiya wan dikin. Na, bi esasî mirov niha yek bi yek dikare van tiştan li ser hevalan ji bêje. Lê heval niha di nava têkoşînê de ne; dixwazin di rêya Rêber Apo û di şopdariya şehîdan de erka xwe pêk binîn û bi fedakariyek mezin vê din meşandin. Ango tiştên em ji bo şehîdan dibêjin, bi esasî temsîla mîlîtanîya Apogerî ye.

Ev taybetmendî, di kesayetê tevahî hevalên paqij û rastgo de heye. Bi esasî ev di dîroka mirovahiyê de bilindbûn e. Hem ji di vê serdema ku modernîteya kapîtalîst pir zêde bi kesayeta mirov lîstîye, texrîb kiriye, soz, peyman, mirovatî, hezkirin hemû kiriye per û pûl de, seknên wisa raber kirin, bilindbûnek e. Hîna beriya 170 salî berê Karl Marks dibêje: “Kapîtalîzm hat, soz û peyman hemû bûn pere, rûmet nema, hemû tişt bûn pere.” Ango hîna wê demê, 170 sal berê Marks bi hatina kapîtalîzmê re dibîne û dibêje ku ‘her tişt bû pere’, heta behsa namûsê ji dike û dibêje ‘namûs, soz, rûmet, mirovahî hemû bûn pere. Kê pereyê xwe hebe, ew dibe bûrjûva ew yê serkeftî ye.’ Yanî dibêje ku bi hatina kapîtalîzmê ve merdî, soz dayîn, dirustî û paqijîya mirov hemû hatine qirêjkirin. Hîna wê demê Marks vê dibêje. Weke heval dizanin Rêber Apo di dahûrandina kapîtalîzmê de ev mijar hîn bi berfirehî vekirîye. Yek ji dema Marks û heta niha kapîtalîzm hîn zêde kur bûye. Yanî niha di cewherê mirov de kêmbûn tiştî heye, pir tişt pelixandiye, heder kiriye. Bala xwe bidinê; berê soz pir girîng bû. Di mirovan de wisa bûye. Yek kesî dema ku soz dida tu caran soza xwe nedixwar. Lê mêze bikin, niha tiştekî wisa heye? Her tim derew hene, lewma ji niha senet hene ewana tên îmze kirin. Birayek ji pere didê birayê xwe senet îmze dike. Ji bo ku dema perê wî nedê ew ji birayê xwe bide dadgehê û wisa pereyê xwe bigre. Yanî bawerîya wan bi hev nayê û sozdayîn

tune ye.

Dema mirov li dîrokê mêze dike, mirovên ji bo yek soza xwe hemû welatê xwe dayî berçav hene. Mînak ew mijara Şerê Trûva heye. Di romana Îlyada de fermanîdarekî ku xelkê wî hemû jê hez dike ku navê xwe Hektor heye. Li hemberî wî jî Aşîl heye. Rojekê Aşîl tê ber qelê pê re şer dike, hemû şervan ji li wan temaşe dikin. Ji ber ku soz hatiye dayîn ku wê du kes şer bikin, loma ji nabe ku kes destwerdana wan bike. Dema ku Hektor bi Aşîl re şer dike, derbê dixwe êdî wê jiyana xwe ji dest bide hemû fermanîdare û şervanên wî digrîn, lê kes destwerdana wan nake. Halbûkî di qelê de ne, dikarin bi tîr û kevanan li Aşîl bixin, ji ber Aşîl bi tena xwe hatiye. Artêşa wî dîr e. Aşîl bi hesp tena xwe tê ber qelê, gazî Hektor dike û dibêje; ‘Hektor derkeve em şer bikin.’ Hektor jî derdikeve em şer bikin. Di vî şerî de Aşîl, Hektor dikûje û şervanê Hektor jî hemû digrîn û li wan temaşe dikin. Aşîl, Hektor bi lingê wî ve bi erebeya xwe ve girêdide û dibe. Dibêje, ‘min kuştîye cenazeyê wî aîdî min e.’ Lewma ji cenazeyê Hektor dibe, lê tu kes destwerdanê nake. Çima? Ji ber ku soz dane, nabe ku ji soza xwe bîr xwarê. Ango wê demê soz ewqasî hêja bûye. Soz rûmet e, nabe ku bê bînpêkirin. Kevneşopî heye. Du fermanîdare bi re şer dikin, nabe leşkerê aliyekî destwerdan bike. Yê ku bi serdikeve cenaze, sîleh û tiştên wî yê din hemû dibe aîdî wî û dikare bi xwe re bibe. Nabe tu kes destwerdanê bike, lewma ji leşkerê Hektor destwerdanê nakin. Wê demê di wê romanê de wisa raber dike ku mirov çiqas bi sozê xwe ve girêdayîne.

Em zanin heta van salên dawî ji li gundan di nava eşîran de çêdibin. Mînak cihê ez lê mezin bûm, li gel me tiştê ez dizanim mirovên wisa kes sozê wan gûhdar nake hebûn, lê dema ku soz dan şûnve her kesî dizanibû ku wê bi sozê xwe de girayî bimîne ji hebûn. Hinek dijmînê hebûn ji, bi xwe nedikarin biçûna gel ji, lê bi rêya hinekan soz didan hev. Di civaka Kurd de ev hebû. Yek şaşîyan nake neheqî nake, yek ji dema ku soz da soza xwe naxwe.

Ji bo wê li gel ku dijmînê ji hinekan rêdikin cem û dibêje, ‘wî çi got em ê wisa bikin, bila destê xwe bide ser wîcdana xwe û bibêje, em ê ji li gorî wê tevbigerin û ku soz da em ê ji bi wî sozî ve girêdayî bin.’ Ji ber ku dizanibûn ew kes wê bi edalet nêzî meselê bibe, ango wê aliyê eşîra xwe negre, her wiha ger ku ew kesê soz dayî wê bi soza xwe ve girêdayî be. Ji ber ku ew kesê soz dayî di jiyana xwe de ev aliyê xwe îspat kiriye. Yanî tiştek wisa hebû, lê niha ev pir kêmbûye.

Bi sozê ve girêdanbûn pir girîng e. Ev taybetmendiya mirov e. Mirov wisa dibe mirov. Gotinek heye; tê gotin ‘ger ku dema kesek xençerê li te bixe tu biêşî, tu zindî yî. Lê dema ku ew xençer li cîranê te bikeve û tu biêşî, wê demê tu mirov î.’ Ango dema ku kesekî din biêşe, li wî neheqî bibe û tu bi vê biêşî, wê demê tu mirov î. Gotinek wisa heye. Vaye mirovbûn ev e. Ev mirovtî roja îro di nava refên PKK’ê de şagirtên Rêber Apo gîhandî, di şexsê şehîdan me de hemû hatî ziman û hîn ji tê ziman e. Min ji piraniya van hevalan nas kiriye, taybetmendiya xwe wisa ne. Ango di aliyê mirovî de pir pêş de ne. Ne takekesî, malbatî û heremparêz in; na! Sekna civakî, netewî û şoreşgerî raber kirin. Ji bo vê şoreşgertî kirin. Lewma ji di vî alî de çi pêwîst dikir, kirin. Li gel van hevalan pir zêde ev heye. Yanî hevalên ku min nas kirî, di kesayeta wan de ev tişt heye. Yek ji wan hevalan ji hevalê Qasim Engîn e.

Hevalê Qasim hem kesekî netewî hem ji kesekî sosyalist bû

Min heval Qasim di sala 1990’î de li Ewropa nas kir. Wexta min naskir ew kadro bû, di xebatan de cihê xwe digirt, karê folklorê dikir. Li Elmanya mezin bibû, dixwend. Hevalekî jîr bû, jêhatî bû; derfetê xwe yê xwendinê hebû, lê ew neçû zanîngehê û dixwest biçe welat. Wê demê tê bîra min, yekem car me li Holanda dibistanek kirê girt, me kadro kom kirin, derdorî 40 hevalan bû, me mehekê ders da. Ji bo lêhûrbûna kadroyan me ders da. Weke dewreyekî bû, hevalê Qasim ji di wê dewreyê de bû. Di wir de min dîroka Kurdistanê da. Û min ew dîroka ne bi şêweyê tê zanîn, hîn bi şêwazekî cuda da. Mînak ew Alayên Hamîdiyê li Kurdistanê çi texrîbat çêkir. Di civaka Kurd de çima 1914’an heya 1920’an ku dema Dewleta Osmanî hilweşiya, dewlet li herêmê neman Kurd bêhal bûn, nekarîbûn yekîtiya netewî ava bikin, yan ji nekarîbûn xwe biparastana, sedemê vê çibû. Tê bîra min, me li ser vê mijarê şîroveyek kir, ango texrîbata ew Alayên Hamîdiyê ku li Kurdan kirî, tevahî eşîr li hevdu kirî dijmîn, me şîrove kir. Hevalê Qasim ji li wir amade bû. Piştî ji min re got, wê

demê ji wê dersê pir tesîr dibe; ji bo wê ew her li pey dîrokê dîkeve. Jixwe hevalê Qasim heman demê bibû dîrokanek. Piştî wê perwerdeyê hertim lêkolînê li ser dîrokê dike û bi wî awayî zanebûna wî ya dîrokê pir kûr bibû.

Heval Qasim hat Qada Serokatî, dûvre ji çû eyaleta Tolhildan û li wir nêzî 4 salan ma. Li wir tasfiyekariya Terzî Cemal çêbû. Destpêkê ev tasfiyekarî ferqnekirin û rexnenekirin, ji bo hemû kadroyên wir weke rexne hate kirin, ji ber hevalê Qasim ji li wir bû, lewma ev rexne ji bo wî jî hate kirin. Hevalê Qasim li Qada Serokatî rexnedayîna xwe da. Piştî wê bi hevalê Qasim re hesta ku li hemberî kesên xetê berovajî tedbîq dikin bi tundî sekinandin pêş ket. Piştê wê her tim dema nêzbûneke derveyî xetê çêdibû, yê destpêkê li hemberî wî di-sekinî, hevalê Qasim bû. Mînak hemû tiştên ku derveyî taktîk, derveyî xetê derdiket hevalê Qasim bê dudilî helwest raber dikir. Nimûneya wê ya herî mezin ew tasfiyekariya ku weke pêlekê derketî holê ya 2003-2004’an de hevalê Qasim bê dudilî li hemberî wê sekinî û hertim refê herî pêş de bû.

Xwe pêş xist. Mînak; Kurdiya xwe qels bû, lê ew pêş xist. Piştî hate Botanê gel me, di tabûra hevalê Fazil de cih girt. Despêkê bê erk bû, wek şervanekî tevî dibû. Piştî wê erk girt û salên dirêj li Çolemêrgê ma, bibû kesekî ji Botanê û ji Çolemêrgê. Bi taybet ew û heval Rojhat Bluzerî ji hevdû nedihatî cudakirin. Pir hevdû temam dikirin. Alîkarê hevalê Rojhat bû. Tabûr bû, lê di bin femandariya wan de nêzî 300 heval hebûn. Di şer de, di rêvebirinê de xwe xurt kiribû. Di nîvîsandinê de xwe pêş xistibû. Bi taybet hate Botanê û şûn de xwe di hemû milan de xurt kiribû. Bêguman tecrûbeyê herêma Tolhildanê ji jê re bû bingeş, lê wisa hem di şer de hem di rêvebirinê de û hem ji di asta teorîk de xwe xurt kiribû.

Di sala 1998’an de careke din gel me li Biryargehê bû. Wê demê em ketin du şerên giran. Di meha Adarê de em li Deriyê Qaçê bûn, hevalê Qasim û 4-5 heval li ser derî weke tepecî bûn. Wê demê hevalê Qasim bê erk bû. Komek hevalên ku berê fermanîdare bûn li gel min bûn. Ewana destpêkê li dijmîn xistin, dijmîn dixwest li derî leşker dayne, hevalan lê da, du helikopterên nekarî leşkeran daynin, lê di dîyan danîn. Wê demê wî şerî heta şev, piştî jî heta roja din ajot. Yanî hevalê Qasim bihata xwestin leşker bû. Piştî wê meheke din, dîsa 11’ê Nîsanê operasyoneke ji ya din mezintir li dar ket. Wê demê hevalê Qasim çûbû biryargehê, ez çûm gel tabûrê û jixwe em tevî tabûrê ketin şer, biryargeh jî kete şer. Hevalê Qasim û 10 heval ji hevalan qut bûn. Wê çaxê li wir weke berpirsîyar hevala Zelal Botan hebû. Me ji bo vê hinekî heval rexne kir, wê ji rexnedayîna xwe da, jix-

Şehit Qasim Engin

we piştî du rojên din hevala Zelal şehîd ket. Min ji hevala Zelal pirsî û min got, 'hevalê Qasim teqez bi wan hevalan re bû?' Hevala Zelal got, 'erê; ew koma hevalan bi hev re qut bûn.' Wê demê min got 'ger ku hevalê Qasim bi wê koma hevalan re be, wê komê biparêze.' Jixwe rastî ji wisa bû.

Li Besta Mewijik heye. Wê derê darê xwe kêr in û dijmin seranserî Mewijik girtibû. Ango sirtek bi temamî girtibû. Ew operasyona herî zêde leşker tê de bû. Minak qala 60 hezar leşker dihat kirin, tenê li Besta. Herder tije leşker kiribûn. Minak niha dijmin dixwaze bi teknîk encam bigre, lê wê demê bi hêzeke zêde dixwest encam bigre û wê demê nû termal derketibû, jixwe me ji wê derbe xwar. Ji ber ku me nizanibû termal anîne çiya. Erê, me dizanibû ku li ser tanga heye lê me nizanibû anîne eraziye. Ji ber ku piştî ji ber vê me serdegirtin xwar. Hevalê Qasim dareke qaçê ya mezin dibîne, ew û tevî 10 hevalan xwe dixin bin wê darê. Bi rastî ji ger ku ji bin wê darê derbikevin, wê dijmin wana bibîne, ne mimkun e nebîne. Ji ber li her alî leşker hene. Wisa ji wan hevalan re dibêje 'kes tevger neke û herkes di bin darê de bisekinin.' Dar ji weke çadirekê xwe berdide erdê. Bi esasî darê wir ne weke Deriyê Qaçê ne, yê wir mezin in. Lê bes darê Mewijik biçûk in. Av ji nêzî wana 7-8 metroyan e. Êvarê ji hevalan re dibêje, 'ser zik biçin avê vexwin û werin.' Jixwe xwarin, nan li gel wan nîn e; wê tenê avê vexwine. Wisa hevalê Qasim, ew koma hevalan bi giştî 14'e rojan di bin wê darê de di nava leşkeran de parast. Hevalên li gel wî ewqas ne bi tecrûbe bûn. Di nava wan hevalan de yê bi tecrûbe hevalê Qasim bû û wî ji bi tecrûbeyaya xwe tevî xwe 11 heval di bin wê darê de parast. Li wir man, nehişt kes biçê nan bîne yan ji giha kombike, lê av vexwarin û wisa piştî ku operasyon paş de kişiya, ew heval hatin gihîştin me. Hevalê Qasim wisa bû. Jê bihata xwestin bi sebir û bi israr bû, pîvanê xwe hebûn.

Paşê ji di wê serdema tasfiyekariyê de cardin li gel me bû, tevî me di nava karê Serokatiya Konseya

Rêveber a KCK'ê de bû. Bi qasî 1,5 - 2 salan weke çapemenî hem hevdiştin dikir û hem ji rêveberiya pratîkî dikir. Ango hemû bi hev re dimeşand. Wê demê hîna pergala van tiştan tam çenebibû. Wî hemû kar bi hev re dida meşandin. Ango karê Serokatiya KCK'ê dida meşandin. Feydeyek xwe ya pir mezin çêbû. Jixwe piştî wê derbasî HPG'ê bû, di wir de ji weke fermandariya çapemeniya HPG'ê tevger kir. Ew çapemeniya HPG'ê di dema wî de pêk hat. Hîna ji ew pergala heye, lê ne weke dema wî ye. Paşê heval weke endamê Komîteya Navendî ya PKK'ê hate hilbijartin. Piştî derbasî Sekreteriyeya Giştî ya PKK'ê bû.

Hevalê Qasim hevalekî hem netewî hem ji sosyalîst bû. Ango sosyalîzm û netewîbûn pir di hundirê hev re derbas kiribû. Li Vîetnamê Ho Chí Mînh (Ho Şî Mînh) wisa dibêje: 'Ji bo ku mirov sosyalîstekî baş be, divê destpêke welatparêz be.' Ango kesekî/e ne welatparêz, nabe sosyalîst ji. Vaye hevalê Qasim ji wisa bû. Ango welatparêzekî baş bû; wî alî de netewî bû, lê di heman demê de sosyalîstekî baş ji bû. Sîstema wî ya fikirandinê sosyalîst bû. Ji bo wê ji di xeta Rêber Apo ya paradîgmaya nû de pir serwer bû, pir kûr bû. Ji ber ku xwe li gorî wê beşdar dikir. Terzê girtî ji wisa bû. Ji bo wê ji weke min li jor anîbû ziman, destpêke Kurdiya xwe ji nebû, lê wisa kir ku heta vê dawiyê qet bi Tirkî nedixafî. Her tiştê xwe bi Kurdî bû. Dersên xwe, axaftinên xwe, bernameyên xwe hemû bi Kurdî bûn. Halbûkî Tirkiya wî ji pir xurt bû, Elmaniya wî pir xurt bû. Minak qet nîşanî tu kesî nedikir ku zimanê Elmanî baş dizane, li derve perwerde dîtiye û li derveyî welêt mezin bûye. Heta mirov ji nêz ve pîre neda û nestandiba ev aliyê wî nedizani. Ji ber ku wî ev tiştê xwe li tu deveran nedikir cihê sohbetê ji.

Lê aliyê xwe yê li pêş çibû? Bi Kurdewarî dijiya, li Kurdîtiyê xwedî derdiket; bi zimanê Kurdî ve mijûl dibû û her hevokên Kurdî bi kar dianî. Xwe di dîroka Kurd û Kurdistanê kûr kir. Evana hemû aliyên wî yên esasî bûn. Lê li kêleka vê nêzbûnê demokratîk û sosyalîst ji li

gel wî li pêş bûn. Di vê mijarê de refleksên wî xurt bûn. Di vê wateyê de mirov dikare bêje kesekî bi pîvan bû. Hem di welatparêzî, hem ji demokratîk, sosyalîzma Rêber Apo û paradîgmaya modernîteya demokratîk de xwe gîhandibû. Ji bo wê jê re hate gotin ku; "feylesofê çiya, zanistê çiya." Rastî ji wisa bû. Em bi vê wesilê hevalê Qasim û hevalên pê re şehîd ketî bi rêzdarî bi bîr tînin.

Têkoşera mîna melean: Hevala Leyla

Ji bo hevala Leyla mirov çî bêje wê kêr bimîne. Ji bo mirovên herî paqij, dibêjin 'weke melean angî ferîştayan e.' Mirovên wisa bi dirustiya xwe, bi paqijîya xwe bi her awayî kesên xwedî jiyana bijare ne. Bi rastî mirov li hevala Leyla mîze bike, gelo çiyê xwe kêr bû? Ango kes nikare bêje filan tiştê hevala Leyla kêr bû. An ji kêmanî û şaşiyek xwe hebû. Bi rastî ji nebû. Min carekê jê re gotibû, 'tu saf î' wê ji gotibû, 'heval ez li hemberî hevalan saf im, lê li hemberî dijmin ne saf im.' Weke jineke Kurd bi paqijîya xwe, dirustiya xwe, dilgermî, hevalti, cesaret û bi aqilmendiya xwe ve bi rastî asteke xwe ya xurt hebû. Min ew pir cihan de dît, pir şeran de dît. Gelek qonaxan de me bi hev û din re herket kiriye. Ji ber ku hevala Leyla di tabûra bi tevger de bû, me ji pir ji nêz ve dişopand, nas dikir.

Destpêka sala 1997'an de em ji Botanê ji bo vesaziyan hatibûn Heftanînê û em ê dîsa vegeiryan. Wê demê Heftenîn herêmeke Botanê bû. Bihar bû, agahiyên ku dijmin li ser Heftenînê û Cûdî operasyon bike hebû. Wisa qeyraneke leşkerî hebû, herkes di întîşarê de bû. Li Heftanînê Kela Spî heye; wê demê yekîneya hevalê Reşîd li wir bû. Piştî ku zelal bû em ê dîsa vegeirin Botanê, ji bo ku em biçin ji me re hevalek rêzan pêwîst bû. Ji bo ku mirov bizanibe wê derê û Ava Hêzilê derbas bike, divê rêzaneke xurt hebûya. Em ji derdora 45 kes bûn. Şev bû; me dît carekê hevaleke bi fizîkî hûrik û ciwan hat. Behsa hevalê Reşîd dikir; min ji pirs kir û got, 'heval, ma hevalê Reşîd kes ji bo rêzantî neşandiye?' Go, 'heval, rêzan ez im.' Min got 'ma tu yê me bibî Cûdî'; go 'erê.' Wê demê min lê mîze kir, hevala Leyla wisa hûrik û ciwan bû. Jixwe temenê xwe encax 15-16 salî bû. Rast e, demek bû tevî bibû û fermanlara mangê bû. Tê zanîn hevalên di şer de xwe îspat kirî dibûn fermanlara mangê. Hevala Leyla fermanlara mangê ya yekîneya heval Reşîd Serdar bû. Heval Reşîd, hevala Leyla ji bo me şandibû ku me bibe Cûdî, angî rêzantî bike. Hevala Leyla û hevaleke din a jin ji pê re hatibû ji bo dîsa vegeirin. Yanî du hevalên jin bûn. Wisa em bi silameti derbas kirin.

Min wê demê hevala Leyla nas kir. Piştî wê min hevala Leyla bîr nekir, şopa xwe di me de hişt. Piştî wê ji hertim di yekîneya bi tevger de di nava şer de bû. Wê demê

yekîneya bi tevger, yê şer bûn. Li ku derê êrîş pêwîst dikir ew diçûn wê derê. Hevala Leyla hertim cihê wisa de bû û me rojekê ji rexneyeke li ser hevala Leyla nebîhiştiye.

Hevala Leyla heman demê, demekê femandariya hêzên Rojhilat ji kiribû. Ew şerê mezin ê ku Îran tê de şikest angî Şerê Casûsan hevala Leyla, heval Simko û hevalê Fazil meşandin. Ên ku Îran li wir sekinand û Îran mecbûr kir ku were ber lingê Partiyê, her wiha yê ku PDK û YNK xist rewşa ji partiyê bibin rîcacî ev heval bûn. Angî esas ê ku ew şera tevger dikir yek ji wan hevala Leyla bû. Hevalê Fazil di giştî de rêve dibir, hevala Leyla femandara giştî bû, hevalê Simko ji alîkarê hevala Leyla bû. Angî hevaleke bi tecrûbeyaya xwe ya leşkerî, cesareta xwe ya leşkerî, bi aqilmendiya xwe, jîr û jêhatîbûna xwe, bi rastgobûn, girêdanî û dîsa bi fedakariya xwe, rastî pîvaneke jor bû. Hevalên wisa windahiyên pir mezin in. Ji bo me windahiyek mezin bû, ne ji rêze bû.

Hevala Leyla, Botan ser lingan girtibû. Femandariya giştî dimeşand. Gelek pratîkê me bi hev re derbas bûn, bi ked hatibû strandin. 31 sal li van çiyayan şer kir. Yê hevalê Qasim ji 31 sal in. Lê hevalê Qasim beriya tevî bibe du salan ji di nava xebatan de cih girtibû. Lê gerlatiya wî 31 sal bû. Yê hevala Leyla ji wisa ye. Ji 1993'an heta 2023'yan angî 31 salan têkoşinek mezin meşand. Di pratîka gerîla de bi fikir û felsefeya Rêber Apo hevala Leyla hatiye strandin.

Şehit Leyla Sorxwîn

Bi esasî di kesayeta Leylayan, Delalan, Hêjaran û tevahî şehîdên jin de îradebûnek mezin a jin pêş ket. Hevala Hêjar ji hevaleke wisa di armancê de kilişt bûyî û fedaî bû. Tu kîjan hevalê mîze bikî wisa ye. Minak hevala Gulçiya ji wisa bû. Ev heval tenê ne ji bo jinên Kurdistanê, ji bo giştî jinan nimûneyên îradebûna mezin in. Jin çawa dikare bi hêz û bi îrade be, jêhatîbûna jin çiqas heye; ev hevalana di kesayeta xwe de ev hemû derxistine holê. Tenê ne di warê fikir de, di warê leşkerî, jiyani, rêvebirin, meşandinê û pêşengiyê de îradebûnek mezin derketiye holê. Her wiha çiqasî jêhatîbûna jin heye, di şexsê van hevalan de raber bû. Dîsa dirustî û paqijî de çiqasî dikarin bibin nîşane, ev di şexsê hevalên wisa de xuya dibe. Bi rastî ew nîşaneyên me ne. Nîşaneyê nemir in. Ji bo tevahî jinên Kurdistanê, jinên cîhanê û ji bo şoreşa me her hevaleke/î Apoyî her tim

sembolên nemir in. Çi sekna Qasim Enginan be, çî ji sekna Leyla Amedan be ev wisa ye.

Em deyndarên Leyla û Qasiman in

Ez hema hema ji destpêka pratîka herdu hevalan, bi giştî jiyana wan a şoreşgerî re bûme şahid. Bi rastî di fedakariyê de, di dirustiyê de, di girêdanbûnê sozê de, di merdî û mîrxasî de nimûne ne. Wisa di asta bedewbûnê de bilindbûnek in. Weke me destpêkê de got mirovtî li ser çî hîmî çêbûye? Li ser hinek hîmê taybetmendiyên çêbûye. Mirov wisa ji ajalana cuda bûye, ji zindiyên din cuda bûye. Ev çî ne? Êşên civakê hîskirin e, ji bo civakê xwe fedakirin e, ji bo civakê jiyankirin e, sozê xwe de girêdan bûne. Bi cesaret xwe fedakirin e. Ev taybetmendiyê mirovtî ku mirovatî li ser ev bingehtî pêk hatiye, di kesayeta van hevalan de gihîşt lûtkeya xwe. Mirov dikare wisa bêje.

Ev şehîdên ku îro em behsa wan dikin ji angî heval Qasim Engin ji heval Leyla Amed û şehîdên me yên dîtir di vî astî de di mirovatiyê de gavek in, gaveke pêş de ne û lûtke ne. Ê ew çavkaniya me ya jiyane ne, çavkaniya hêza me ne. Ji bo vê em şehîdan weke paşeroj, îroj û pêşeroja xwe pênase dikin. Ji bo vê şehîdên me nemir in. Em ji bo wan jiyana dikin. Ji bo ku em doza wan bi ser bixin em jiyana dikin. Ji ber ku me hevalên wisa re rêhevalti kiriye, me bi hevalên wisa re xebat meşandî ye, ev ji bo me rûmetek e. Ji bo me rûmet, serbi-

Mehmet Hayri Durmuş

MEKTUPLARI VE YAZILARI

Tarihi, kaderine/yazgısına boyun eğenler yazamaz. Özgür insanlar, özgürlük savaşçıları inanç ve iradeleriyle tarihin akışını değiştirir, tarih yazarlar. Karanlığın içinde ışık olur, yol gösterir, yol açarlar. Hayri Durmuş ve Büyük Ölüm Orcu şehitleri ışık oldu, yol açtı ve yol gösterdiler. Onlar tarihin akışını değiştirdiler. Mehmet Hayri Durmuş, 1955 yılında Bingöl'de doğdu. Hacettepe Tıp Fakültesi üçüncü sınıfı öğrencisiyken okulunu terk etti. 1973 yılında Kürt Özgürlük Hareketi'ne katıldı. PKK'nin Kuruluş Kongresinde yer aldı ve Merkez Komite Üyesi seçildi. 1979 yılında Kızıltepe'de gözaltına alındı. Diyarbakır sıkıyönetim mahkemelerinde PKK Merkez Komite Üyesi olarak siyasi savunma yaptı. Cezaevindeki baskı ve işkencelerin son bulması, savunma hakkının tanınması için 14 Temmuz 1982 günü 9 arkadaşla birlikte Büyük Ölüm Orucu Direnişi'ni örgütledi ve eylemin içinde yer aldı.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nde

- Kemal Pir 7 Eylül,
- Mehmet Hayri Durmuş 12 Eylül,
- Akif Yılmaz 15 Eylül,
- Ali Çiçek 17 Eylül tarihlerinde şehit düşüler.

M.Hayri Durmuş'un kitabı Serxwebûn yayınları tarafından çıkarıldı

41 yıl sonra Hayri arkadaşın mektup, yazı, mahkeme ve duruşma tutanakları derlenerek Serxwebûn yayınları tarafından kitaplaştırıldı.

M.Hayri Durmuş "Ben, PKK davası içinde bir damla bile değilim" diyerek yoldaşlarına "Mezar taşıma borçlu öldü" diye yazılmasını vasiyet eder. Mütevazı, saygın, soylu, eşsiz bir insan. Doktorluk değil halkına ilaç olmak ister.

Bu derviş, mütevazı, güzel insanın eserini büyük bir zevk alarak okuyacağınıza inanıyoruz.

M.Hayri Durmuş yoldaş 25 Kasım 1980 tarihinde ailesine yazdığı mektubunda şunları belirtiyor:

"Dünyanın her yerinde olduğu gibi görev ve sorumluluğunu bilen bir kişi olarak ben de halkımın kurtuluşu, ülkemizin bağımsızlığı için mücadeleye katıldım. 1973'ten 1979 yılına kadar faal olarak çalıştım. 30 Kasım 1979 tarihinde Türk polisi ve ordusunun düzenledikleri bir operasyonda yakalanarak esir edildim. Şu anda yüzlerce yoldaşım, yüzlerce yurtsever-demokrat insanla beraber Diyarbakır Askeri Hapishanesi'nde bulunmaktayım.

7 yıl faal olarak mücadele ettim. Bu süre size çok gelebilir; ama her şeyini devrimci

yurtsever mücadeleye, halkına ve insanlığa adanmış bir siyaset adamı için, çok küçük bir zaman parçasıdır. Ben daha mücadeleye atıldığım ilk günden beri çok iyi biliyordum ki, ülkelerin, halkların kurtuluşu öyle birkaç ayda, birkaç yılda gerçekleşmez. Yine mücadele içinde çok iyi öğrendim ki; Kürdistan gibi bir ülkenin kurtuluşu, halkımızın refaha kavuşması, nesillerin işidir. Bu nedenle tüm yoldaşlarım gibi ben de mücadele azmiyle doluydum. Daha yıllarca, ömrümün sonuna kadar faal olarak mücadele etmek istiyordum; ama yakalandım ve tutsak edildim. Faal mücadeleden alıkonuldum. Bu beni üzüyor; fakat halkımın, arkadaşlarımın, Türk militarizminin ayakları altında ezildiğini, baskınlarda ve işkencelerde kahpece katledildiğini gördükçe veya duydukça, kinim ve öfkem bir kat daha artıyor. Devrime bağlılık ve inancım o kadar pekiyor. Tüm inancım ve azmimle mücadelemi sürdüreceğim. Zindanda da olsa, yoldaşlarımdan ve halkımın çıkarlarından ayrılmayacağım. Geçen yedi yıl içinde tüm yeteneklerimi, bilgimi ve becerilerimi kullanarak halkıma yararlı olmaya çalıştım. Yoldaşlarımla beraber Kürdistan'ı dolaşarak ülkemizin ve halkımızın gerçek sorunlarını doğru kavradım. Ülkemiz gençlerine, aydınlarına, yer yer halk kitlelerine gerçekleri kavratmaya çalıştım. Cahil kalmanın, perişan olmanın, katliamlara uğramanın, horlanmanın, sömürülmenin, zenginlik kaynaklarımızın talan ve yağma edilmesinin, dilimiz ve kültürümüz üzerinde tahribat yaparak halkımızı kişiliksizleştirmenin, aç-susuz perişan olan insanlarımızın İstanbul'lar da, Adana'lar da, Hatay ve diğer diyarlarda kölece çalıştırılmasının nedenlerini, dilim döndükçe anlattım. Bütün bu kötülüklerin sorumlusunun Türk sömürgecileri ve onların uşakları olan Kürt hainleri - ağalar, kompradorlar, zenginler- olduğunu halkıma izah etmeye çalıştım.

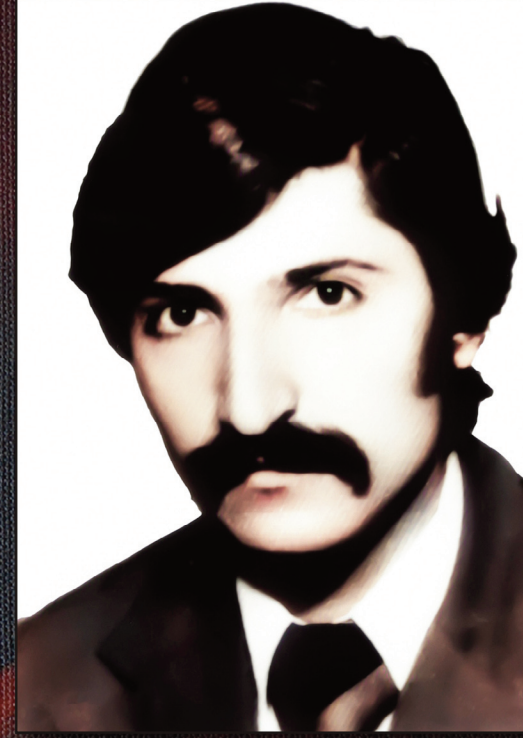
Evet, büyük kayıplar verdik. Hâlâ da vermeye devam ediyoruz. Ama ne Türk ordusu ne hainler ne de ağababaları emperyalistler, PKK'yi bitiremeyecekler; halkımızın direnme ruhunu söndüremeyecekler; bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi PKK öncülüğünde eninde sonunda zafere ulaşacaktır. Pek çok yoldaşım gibi ben de sömürgeci zindanlarda, mahkemelerde, halkımızın yüce davasına ve PKK'ye, onun ilkelerine bağlı kaldım ve kalmaya devam edeceğim..."

M.Hayri Durmuş'un bu şiiri aylık yayınlanan Evrensel Sanat ve Edebiyat Dergisi'nin Mayıs '93 sayısında yayınlanmıştır.

GÜNAH ÇOCUKLARI

Günah Çocukları utancın efendileri
Bozkırları kirleten çizmeleriyle
Birer kara leke oldular

Mehmet Hayri Durmuş

MEKTUPLARI VE YAZILARI

Weşanên Serxwebûn 167

Roma yangınındaki gibi çılgın
Ve kana susamış
Ve suratındaki kanla, bankası.
Tekeli
Ve tahviliyle finans:
Dayak yemediler meydanlarda

Öte yandan emperyalizmin beyni
Bir sürü beyinsiz.
Birleşmiş Millet'lerin
New York'taki taş binasında.
Barış adına zeytin dallarıyla süsleyip
Zehir sunuyorlar bize bir tas içinde.
Telgrafın tellerine kuşlar konmuyor
her zaman
Filistin devrimcileri asılıyor
direklerine.
Kirlili yüzü, salyalı ağzı ve
tükürülesi kör gözüyle
Moşe Dayan sırtıyor Filistinli çocukların
rüyasında

Öte yandan
Üç kuruşa kuyruk sallayan ihanete
rağmen
Yükseliyor Kürdistan'da kavgamız.
Bırakın!
Cirit atсын orta yerde sosyal şövenler
Ajans sonrası hava raporu verir gibi,

konuşsun küçük burjuva milliyetçileri
Bırakın! İşveli bir yosma edasıyla
Emperyalizmle oynaşsın
Deng Siao Ping

Ey, durgun sabah üstleri merhaba
Tatlı meyvesini taşıyamayan incir
ağacının nazlı dalı
merhaba.
Zincire vurulmuş emek,
emek ve yürek
merhaba.

Ey ülkemizin nazlı meltemi es!
Yık duvarımı Habur, Dicle, Fırat yık
duvarını
Al Haki'den Halil'den selam götür
dört bir tarafa

Angola'lı ninenin dilinde ninni ol
Pablo Neruda'nın şiirine gir
Bir amelenin küreğinde betona karış
Ve bir köy yiğidinin sabanında bir'e
on ver
Ey kutsal gelecek aç yüzünü
genç kız tazeliğiyle sana hasretimiz var.

M.Hayri Durmuş